

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 11^{ON}
ΑΡΙΘ. 546

68
ΣΕΛΙΔΕΣ

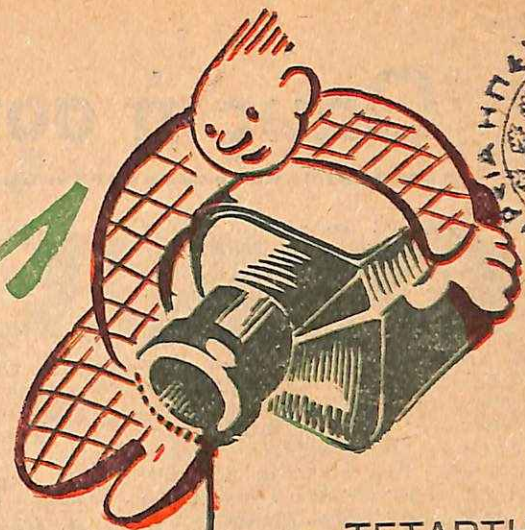

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ:

3 **ΓΡΑΜΜΑ**

ΤΟΥ Κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Εβδομαί

Μεγάλο ανάκατωμα για ένα 6ο πάτωμα...

Ἐκ Παρισίων ὁ Ζερὶ ἔφθασεν εἰς Ἀθήνας
συνοδευόμενος, θαρρῶ, ἀπὸ πέντ' - ἕξ ἄτομα
γιὰ ν' ἀνεβάσῃ ἀπ' τὸ «Ρέξ» μὲ ὅλας τὰς εὐθύνας
τῆς δόξης τοῦ τ' ἀπὸ γειοῦ, ἦτοι, τό... «Ἐκ τοῦ πάτωμα»
Αὐτὸ τὸ ἔργον ἔκανε μεγάλον ἔξω κρότον,
γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χαιρόπουλος ἔσπευσεν ἐκ τῶν πρώτῳ
νὰ βρῇ τὸν συγγραφέα τοῦ καὶ νὰ τοῦ πῇ τὰ δέοντα
νὰ τὸν καλωσωρίσῃ
καί, γενικῶς, τὰς γνώμας τοῦ νὰ τὰς ἐξονυχίσῃ
ἔχων ὑπ' ὄψιν τὸ γνωστὸν: «Ἐξ... ὄνυχος τὸν λέοντα...»

Οὕτως εἰς μίαν ἐποχὴν σχεδὸν χειμερινήν
—πρώτῃ φορὰ τὸν Μάρτιον τὸν εἶδαμ' ἔτσι αἰθροῖον -
ἀσμένως ἀνεγνώσαμεν στήν «Καθημερινήν»
ἄρθρον... λαμπρὸν κι' ὀλέθριον
εἰς ὃ καὶ ἀνεπτύσσοντο αἱ γνώμαι τοῦ Ζερὶ
εἰς ἓνα «ὼνερβιοῦ» ἀπλοῦν, ὡς εἶδος «κωκερί».
Στὸ «ὼνερβιοῦ» αὐτό, λοιπόν,
ὁ ἀνωτέρω συγγραφεὺς ἐφέρετο εἰπὼν
ὅτι ὁ Σαίξπηρ ἔπαυσε νὰ εἶναι πιά τῆς μόδας
καὶ ὅτι ἔγραφε καλὰ, πλὴν ὅμως, μὲ τούς... πόδας
χωρὶς νὰ παύῃ μὲ αὐτὸ νὰ εἶναι «μαίτρ» δεινός
Τὸ πρᾶγμα ἦτο σόλοικον· καὶ ὁ Συναδινὸς
ποῦ εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ συνήθως εἶναι γρήγορος,
ἐνεφανίσθη αὐθωρεὶ τοῦ Σαίξπηρ ὁ συνήγορος.
Συνέγραψεν ἐπιστολὴν τὰ μάλα βαρυσήμαντον
καὶ μ' ὕφος μᾶλλον νευρικὸν καὶ λίαν πολυκύμαντον
διέψευσε τὰ πάντα.
Συγχρόνως, ὅμως, ἔγραψε ἀπὸ τὴν ἄλλῃ πάντα
καὶ ὁ Δεβάρης κριτικὴν μ' ἀβρότητα ἐπίθετα,
καὶ ὁμιλῶν περὶ Ζερὶ εἶπε κι' αὐτός... τ' ἀντίθετα!...

...Καὶ φαντασθῆτε πῶς αὐτὸ τὸ μέγα ἀνακάτωμα
συνέβη, ὅπως εἶπαμε, ἤδη, στὸ ἕκτο πάτωμα.
Καὶ σκέπτεσθε τί θᾶγραφε ὅλων αὐτῶν ἡ πέννα τῶν,
ἀν' ὃ Ζερὶ συνέγραφε τὸ πάτωμα τό... ἑννατον;...

Στιχοπλόκος

ΤΕΤΑΡΤΗ

16

Μαρτίου 1938

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ :

Τὸ γράμμα

Ἑλληνικὸ διήγημα
τοῦ κ.

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Ὅπως ἡ σουλτά
να τῆς ἰάβας

Μία σπαρταριστὴ πε-
σιπέτεια στὰ βάθη τοῦ
Σουλτάν.

Πῶς κρατιέται ὁ
ἄνδρας

Συμβουλὲς Ἀγγλίδος
πρὸς τὶς παντρεμμένες

Ὁ γάμος τοῦ Πα-
ρασκευᾶ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΔΟΡΕΑ 1. Τζάνια

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

Όπως ή σουλτάνα της 'Ιάβας

Τὰ ἑλληνικά φύλλα τῆς 'Αλεξανδρείας καὶ τοῦ Καίρου ἀφιερώνουν πολὺσητες περιγραφές τῶν γάμων ἑνὸς πασᾶ τοῦ Σουδάν. τοῦ βαθυπλούτου Μεχμέτ - 'Ασλάν Ραντεζύ, μὲ τὴν ὁμορφὴν ῥοδίτισσα ἑλληνοπούλα Σμαράγδα Κεχαγιόγλου. Μιά ὁλόκληρη ἑβδομάδα διήρκεσαν οἱ τελετές τῶν παραμυθιένων αὐτῶν γάμων, γιὰ τοὺς ὁποίους ἐδαπανήθησαν κολοσιαία ποσά. Καὶ οἱ τρεῖς γιλιόδες φτωχοὶ ποὺ ἔφαγαν καὶ ἤπιαν κατὰ κόρον, στὸ γιγαντιαῖο συμπόσιο ποὺ παρέθεσε ὁ πασσάς στοὺς παραδεισένιους κήπους του, θὰ μακαρίζουν γιὰ ὅλα τοὺς τὰ χρόνια τὴν λιγερὴ ἑλληνοπούλα ποὺ ἔγινεν αἰτία νὰ δοῦν κι' αὐτοὶ μιὰν ἀσπρη μέρα.

Μὲ τοὺς εὐτυχεῖς αὐτοὺς γάμους, ἐπαναλαμβάνεται, ὅπως βλέπει ὁ ἀναγνώστης, τὸ μυθιστόρημα μιᾶς ἄλλης ὁμορφῆς κόρης τῆς 'Ελλάδος, ποὺ ἔγινε βασίλισσα τῆς 'Ιάβας καὶ τὴν ὁποῖαν φιλοξενοῦν τελευταίως αἱ 'Αθῆναι. Ὅπως καὶ ἡ σημερινὴ βασίλισσα τῆς ἑξωτικῆς αὐτῆς χώρας ἐφόρεσε τὸ στέμμα κατόπιν τῆς προρρήσεως μιᾶς χαρτομάντιδος, ἔτσι καὶ ἡ Σμαράγδα Κεχαγιόγλου ὁφείλει τὴ μεγάλη τῆς τύχη στὰ λόγια μιᾶς καφετζοῦς τῶν Πετραλώνων, τῆς γνωστῆς Κυρᾶ - Κατίνας.

Ἡ Σμαράγδα εἶχεν ἔλθει στὴν 'Αθήνα πρὸς τριετίας καὶ προσελήφθη ὡς ὑπηρετρία στὸ σπίτι τοῦ γνωστοῦ ἐμπόρου τῆς ὁδοῦ Αἰόλου κ. Γεωργίου Λαροέντη. Τιμιότερο καὶ φρονιμώτερο κορίτσι δὲν ὑπῆρχε. Κόιταζε τίς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ τῆς μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον καὶ δὲν πρόβαλλε ποτέ στὸ παράθυρο ν' ἀκούσῃ τίς κατὰδες ποὺ ἔστηναν γι' αὐτὴν τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς. Τ' ἀφεντικά τῆς τὴν ἀγαποῦσαν πολὺ. Καὶ τὴν πρόσεχαν ἀκόμα περισσότερο, γιὰ τὴν ὁμορφὴν καὶ ἀβγαλτὴ. Ποτέ δὲν τὴν ἀφίναν νὰ βγαίνει ἔξω μοναχὴ τῆς. Καὶ τὸ μόνο πρόσωπο στὸ ὁποῖο τὴν ἐμπιστεύοντο, ἦταν μιὰ ἐξαδέλφη τῆς, ἡ Κατίνια Ζαρπετοῦ ποὺ ἔμενε στὰ Πετραλῶνα μαζί μὲ τὸν ἀντρα τῆς καὶ τὰ παιδιὰ τῆς.

Ἡ Κατίνια ἐργάζετο κάθε δεκά πεντε μέρες κι' ἔπαιρνε τὴ Σμαράγδα, γιὰ νὰ τὴ «σεργιανίσῃ». Μιὰ Κυριακὴ, ὅμως, ἔβρεγε πολὺ. Καὶ ἡ Κατίνια μὲ τὴ Σμαράγδα κλεισθήκαν στὸ φτωγικὸ σπιτάκι τῶν Πετραλώνων, ὅπου σὲ λίγο ἦλθε «βίζιτα» καὶ ἡ Κυρᾶ Κατίνια, ἡ καφετζοῦ τῆς συνοικίας.

—Θὰ μᾶς πῆς τὸν καφέ, τῆς εἶπε ἡ ἐξαδέλφη τῆς Σμαράγδας.

—Ναί, ναί, εἶπε ἡ Σμαράγδα, νὰ μᾶς τὸν πῇ.

—Πολὺ εὐχαρίστως, ἀπάντησε ἡ καφετζοῦ καὶ κύτταξε τὴ Σμαράγδα πονηρά.

—Ἐχομε κανένα αἰσθηματάκι;

Ἡ Σμαράγδα κοκκίνισε καὶ χαμήλωσε τὸ βλέμμα. Ὅχι δὲν εἶχε τίποτε στὴν ἀγνὴ τῆς ψυχῇ. Ὅπως κάθε κορίτσι, ὅμως, ἔτσι κι' αὐτὴ περίμενε τὴν τύχη τῆς. Ἡ Κυρᾶ - Κατίνια ἐξήγησε τὸ φλυ-

εῖναι τῆς Σμαράγδας κι' ἀπόρησε. —Καλὲ τί εἶν' αὐτὸ ποὺ βλέπω; Ἔνα μισοφέγγαρο κι' ἔνα ἀστεριό στο κεφάλι σου... καὶ παράδες, παράδες, ἔνα βουνὸ ἀπὸ χρυσὰ φλουριά... ὁρῶμα μακρὸ θὰ πάρῃς... θὰ βρεθῇς σ' ἕνα παλάτι καὶ θὰ ζήσης σὰν βασίλισσα...

—Παραμύθια, εἶπε ἡ Σμαράγδα, γελώντας.

—Δὲν εἶναι παραμύθια, κόρη μου... ποτέ δὲν εἶδα πῶς καθαρὸ φλυτζάνι... ὁ δρόμος σου εἶνε ὁρθάνοικτος... μιὰ μέρα θὰ θυμῇς τὰ λόγια μου...

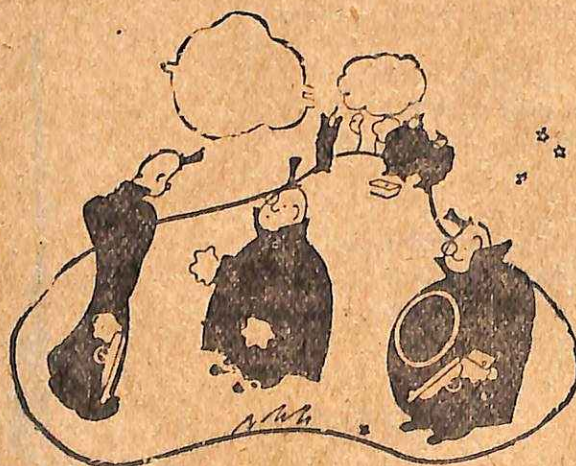
Πέρασε ἕνας ὁλόκληρος χρόνος. Ἡ Σμαράγδα ἐξακολουθοῦσε νὰ πλένῃ τὰ πιάτα, νὰ σφουγγαρίζῃ, νὰ σαπουνίζῃ καὶ νὰ γίνεται ὁλόενα πῶς ὁμορφῇ. Πέρσει τὸ καλοκαίρι ἔλαβε ἀπὸ τὸ Χαρτοῦμ ἕνα γράμμα.

Ἔνας ξενητεμμένος τῆς ἀδελφός, ποὺ εἶχε προκοπῇ, τῆς ἔστειλε λεφτὰ νὰ πάῃ νὰ τὸν βρῇ καὶ νὰ μείνῃ γιὰ πάντα κοντά του. Ἡ φτωγὴ κοπέλλα μάζεψε τὰ ρουχαλίκια τῆς, τὰκανε μπόγο κι' ἀνεχώρησε γιὰ τὸ μακρυνὸ ταξίδι. Στὴν 'Αλεξανδρεία τὴν περιμένε ὁ ἀδελφός τῆς καὶ σὲ λίγες μέρες ἔφθανε στὸ Ντάγκ - 'Ελ Μεράμπ, τὸ μεγάλο ἀγρόκτημα ποὺ βρίσκεται τριάντα γιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὸ Χαρτοῦμ καὶ ὅπου ὁ ἀδελφός τῆς εἰργάζετο ὡς ἐπιστάτης.

Τὸ ἀγρόκτημα αὐτὸ ἀνῆκε στὸν πασσά Μεχμέτ 'Ασλάν. Καὶ μιὰ μέρα...

Μιὰ μέρα, ὁ πασσάς πῆγε στὸ κτήμα του νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ καινούργια ὁπωροφόρα δέντρα ποὺ εἶχε φυτέψῃ ὁ ἐπιστάτης. Ἐμεινε ἀπόλυτα ἱκανοποιημένος καὶ δέχτηκε νὰ πῇ ἕνα ποτήρι κρασί στὸ κομπὸ περίπτερο τοῦ ἑλληνοῦ ἐπιστάτου. Μόλις, ὅμως, εἶδε τὴ Σμαράγδα, ἔμεινε θαμπωμένος ἀπὸ τὴν ἀγνὴ ὁμορφίαν.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Ὁ μάρτυς:

—Σεῖς κύριε ποὺ εἰς θε λιγνός, θὰ ὑποβλήθῃς, ἔχον τῆς ἰσότητος τῶν ὄρων, στὸν ἐξῆς περιορισμόν: οἱ σφαῖρες ποὺ θὰ πέσουν ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλον ἐκεῖνο δὲν θὰ ὑπολογίζονται.

Μιὰ ἑλληνὶς ὑπηρετριοῦλα στὰ χαρέμια ἑνὸς πασσᾶ τοῦ Σουδάν

τῆς καὶ τὸ σεμνὸ τῆς ἦθος. Τὸ πρῶτο ποτήρι ἐπηκολούθησε καὶ δευτέρου καὶ ἀντὶ νὰ φύγῃ τὸ μεσημέρι, ὅπως ὑπελόγιζε ὁ πασσάς, ἔφυγε τὸ βράδυ.

Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα, ὁ Μεχμέτ - 'Ασλάν ἐπισκέπτετο καθημερινῶς τὸ ἀγρόκτημά του. Ἐνῶ ἄλλοτε περνοῦσαν μῆνες ὁλόκληροι χωρὶς νὰ πατάῃ τὸ πόδι του, τώρα ἐνόησε μιὰ καὶ δυὸ φορές τὴν ἡμέρα, προσπαθῶν νὰ βρίσκεται πάντοτε κοντὰ στὴν ὁμορφὴ Σμαράγδα, ποὺ γινόταν κόκκινη σὰν παπαροῦνα ποὺ τὸν ἔβλεπε.

Στὸ τέλος, ὁ ἀδελφός τῆς ἀντελήφθη τὸ σκοπὸ τῶν ἐπισκέψεων τοῦ πασσᾶ. Καὶ τότε στὴ Σμαράγδα:

—Ἔρεῖς τίποτε; Ὁ πασσάς σ' ἐβλέπει μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον. Τὰ μάτια σου δεκατέσσερα!

Ἡ Σμαράγδα χαμήλωσε τὸ βλέμμα τῆς καὶ δὲν εἶπε τίποτε. Εἶχε κι' αὐτὴ καταλάβῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ πασσᾶ, χωρὶς, ὅμως, καὶ νὰ θέλῃ νὰ τὸ σχολιάσῃ. Ὁ πασσάς ἦταν ὁμορφος, συμπαθητικὸς, εὐγενής, ἀλλὰ ἦταν πασσάς. Κι' αὐτὴ δὲν ἦταν παρὰ μιὰ φτωγὴ κοπέλλα, ποὺ μέγχι προοχθὲς ἔπλενε πιάτα... Ἡ καφετζοῦ τῶν Πετραλώνων, ὅμως...

Τὴν εἶχε ἐξγάσει τελειῶς τὴν προφητεία τῆς Κυρᾶ - Κατίνας ἡ Σμαράγδα... καὶ νὰ τώρα ποὺ παρουσιάσθηκε μπροστὰ τῆς ἕνας πλούσιος πασσάς... τὸ βουνὸ μὲ τὰ φλουριά... τὸ μεγάλο ταξίδι... τὸ μισοφέγγαρο... μὴπως ἄραγε...

Ναί. Μιὰ μέρα, ὁ πασσάς κάλεσε στὸ σεράγι τοῦ τὸν ἀδελφὸ τῆς Σμαράγδας.

—Θέλω τὴν ἀδελφή σου, τοῦ εἶπε. Θὰ τὴν κάνω νυναικᾶ μου καὶ θὰ ζήσῃ κοντά μου σὰν βασίλισσα. Δέχεσαι;

Ὁ ἐπιστάτης τάχασε. Δὲν ἦταν προετοιμασμένος γιὰ μιὰ τέτοια πρόταση. Ναί μὲν εἶχε ἀντιληφθῇ ὅτι ὁ πασσάς κρυφοκύτταζε τὴν ἀδελφή του, ποτέ του, ὅμως, δὲν εἶχε φαντασθῇ ὅτι οἱ προθέσεις του ἦταν τίμιες...

—Ὁ ἀδελφὸς μου καὶ θὰ σ' ἀπαντήσω. Ἐγὼ μόνος μου δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτε...

...Σήμερα ἡ Σμαράγδα Κεχαγιόγλου εἶναι νυναικᾶ τοῦ βαθυπλούτου αὐτοῦ πασσᾶ καὶ κολουπάει στὸ χρυσάφι.

Ἡ προφητεία τῆς Κυρᾶ - Κατίνας ἐπαλήθευσε...

Τὴ θυμάται, ἄραγε, ἡ Σμαράγδα τὴ φτωγὴ αὐτὴ νοσηλὴ τῶν Πετραλώνων ποὺ τῆς προσέφερε τὴ μεγάλη τύχη τῆς; Ἡ τὴν ἐξέλασε μέσα στὴν ἀπέραντη εὐτυχία τῆς; Γιατὶ συνήθως ἔτσι γίνεται σ' αὐτὸν τὸν ψευδοκόσμο. Ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι ἀδικημένοι ἀπὸ τὴ μοῖρα, μένουν πάντοτε ταπεινοὶ καὶ καταφροννημένοι. Κι' ὅσοι βλέπουν τὸ γαμόνιο τοῦ τῆς τύχης, αὐτοὶ προχωροῦν, χωρὶς νὰ κυττάζουν πίσω τους...

Ἑλληνικὸ διήγημα τοῦ κ. Δ.Κ. Εὐαγγελίδου

Ἦταν ἕνας τύπος περίεργος. Λεπτοκαμωμένος, ὠχρός, μ' ἕνα δέρμα θαμπό, διαφανές, ποὺ ἄφηνε νὰ διαγράφονται καθαρά τὰ μπλὲ ἀνώμαλα δρομᾶκια τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος. Στὰ γαλάζια ξέθωρα μάτια του, ποὺ τὰ κοριτοπούλα ἀτάλεγαν «σαχλά», τὸ ἐλέμμα του χανότανε σὲ μιὰ θαθεῖα προοπτικὴ, χωρὶς κανένα τέρμα. Αὐτὰ τὰ μάτια νόμιζες πὼς ἐκρυσθάν τὴν ἐκφρασὴ τους, σὰ νᾶντρεμαν μὴν τὴν προδόσουν στὴν ἁσυχνὴ περὶεργεία τῶν ξένων ματιῶν, ποὺ γεμάτα τσαχπίνικη πονηριὰ ἔρριχναν μέσα τους ἐρευνητικὰς ἀκτίνες, διψαλές, διεισδυτικές, περίεργες...

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Γνωρίζομαστε ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ. Κάναμε ταχτικὴ παρέα, αὐτός, ἐγὼ κι' ἄλλοι δυὸ-τρεις, νεαροὶ τότε «φι-

λολοῦντες», ποὺ γράφαμε στίχους, θυγάσαμε καθρόβια λογοτεχνικὰ περιοδικὰ, θαυμάσαμε τὸ μακαρίτη τὸν Καβάφη κι' εἰμᾶσ' ἔτοιμοι νὰ γίνουμ' ἐχθροὶ μὲ τὸν πατέρα μας ἂν τολμοῦσε νᾶναι καθαρευουσιάνος.

Ὁ Νίκος ξεχώριζε κάπως ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς. Δὲν ἦταν ἔτσι ἐξαλλος σὰν κι' ἐμᾶς, μὰ καὶ δὲν εἶχε τὴν αὐθόρμητὴ ἐκείνη ζωηράδα τῶν νεανικῶν χρόνων.

Συμμεριζόταν κι' αὐτὸς τίς ἐπιπόλαιες τρέλλες μας, ἀλλὰ πάντα μὲ προσηπτικὸν κέφι, μὲ μιὰ χαρὰ ὑπαγορευμένη ἀπ' τὴν φυσικὴ του εὐγένεια, σὰν καὶ ἐπιβλημένο.

Ὅταν ἐμεῖς μεθάγαμε σὲ καμμιὰ θαχτικὴ κατακόμῃ τοῦ Πλακιάτικου λαβύρινθου καὶ βγαίναμε ὕστερα στὸ δρόμο χαλῶντας τὸν κόσμο ἀπ' τίς φωνές καὶ χτυπώντας τὰ κουδούνια τῶν σπιτιῶν σὰν ἀλάνια, ἔτρεχε κι' ὁ Νίκος μαζί μας, μὰ οὔτε φώναζε, οὔτε ποτέ του χτύπησε κουδούνι.

Μελαγχολικὸς δὲν φαινόταν νᾶνε. Ἦταν μόνο «θαρὺς», σοβαρός. Καὶ τὸν εἶχαμε συνηθίσει ἔτσι, χωρὶς πιά νὰ μᾶς παραξενεύῃ ἡ στερεότυπη ἀκεφία του. Μόνον ἅμα κανένας καινούργιος ἐρχόταν διαβατικὸς στὴν παρέα, γυρίζε κι' ἔλεγε τοῦ Νίκου:

— Μά, γιατί εἰς' ἀμίλητος; Τί ἔχεις;

— Τίποτα. Ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος φυσικώτατα.

— Ἀσπνε. Ἐτὸ εἶνε ὁ Νίκος, τὸν πληροφοροῦσαμε κι' ἐμεῖς.

Γιατὶ ποτέ δὲ μᾶς εἶχε περάσει ἡ ὑποψία πὼς ὁ Νίκος μπορούσε νὰ χῇ καὶ κάτι. Τί νᾶχε; Πλούσιος ἦταν ὁ πατέρας του, τίποτε δὲν τοῦ λείπε, στὴν Εὐρώπῃ θὰ πῆγαινε γι' ἀνώτερες σπουδές, λεφτὰ εἶχε πάντα κι' ἀφθονα μάλιστα — γιατί νᾶταν στενοχωρημένος;

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

τὸ κράταγε κρυφὸ; Δὲ θὰ μᾶς τῷ-λεγε. Δὲ θὰ τῷλεγε τουλάχιστον σ' ἐμένα, ποὺ μοῦχ' ἐμπιστευθῇ καὶ μυστικά σοβαρά τοῦ σπιτιοῦ του; Ἀ, μπᾶ! Ἀδύνατον!

Ἔτσι δὲ μᾶς ἀπασχολοῦσε καθόλου ἡ μελαγχολία του. Ἐμένα μάλιστα μοῦ φαινόταν καὶ φυσικὴ. Ὁ Νίκος ἦταν τύπος πολὺ ρωμαντικός. Ἀρρώστα ρωμαντικός. Κι' οἱ στίχοι του γεμάτοι ἀπὸ μιὰ διάθεση ἐξαιμώσεως τῆς ζωῆς, ὅλο μελοδραματισμοὺς κι' ἐξάρσεις, ποὺ θυμίζαν Παπαρηγόπουλο! Ἦταν ὁ μόνος στὴ φιλολογικὴ συντροφιά ποὺ δὲ θαύμαζε καθόλου τὸν Καβάφη. Ὅτι εἶχε σχέση μὲ τὴν ὠμὴ πεζότητα, δὲν τ' ἄρεσε. Κι' ὁ Ἐρωτὸς φαινόταν νᾶνε στὴ σκέψῃ του κατὰ συγκεχυμένο κι' ἀκαθόριστο, μιὰ περίεργη σύνθεση ἀπὸ ρόδα, μύρα, νάματα, κόκκινες δύσεις καὶ μενεξεδιὰ δειλινὰ.

Ἦταν πολὺ ποιητής. Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Βρισκόταν στὰ σύννεφα...

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος. Ἦταν ἕνας τύπος παράξενος ὁ Νίκος.

τρα της καινούργιας μας μικρούλας ο Νίκος έδειχνε πως έπηρεαζόταν περισσότερο. Τ' όχρό του πρόσωπο θαφόταν απότομα μ' ένα βαθύ θυσσινι χρώμα και τ' ό μάτια του γυάλιζαν αλλόκοτα.

Ο ίδιος δέ μας είχε μιλήσει ποτέ για τίποτα σχετικό με γυναίκα. Ούτε για "Ερωτά, ούτε για περιπέτεια. Μά έγώ του τολάχιστον ύπνωπυόμουν πως κάτι ύπήρχε στη ζωή του. Κάτι σοβαρό, που δέν τώλεγε, γιατί ή-ταν ακριβώς παράξενος τύπος.

— "Ο "Ερωτας είναι κάτι ιερό, μου-χε πή κάποτε. Και ποτέ μου δέν θά μ' άρεσε να τόν άνακατέψω με τίς κουβέντες της ταβέρνας.

"Ισως και να μην είχε άδικο. Γι' αυτό και δέν τόν ρωτούσα ποτέ για τέτοιο ζήτημα. "Όσο για την άπέ-χθεια που ήλπα να ήχ' στις εύκολες σαρκικές χαρές, κι' αυτή την δικαιο-λογούσα. "Ετσ' ήταν φτιαγμένος αυτός...

Μιά φορά ένας άπ' την παρέα εί-πε κάτι:

— Βρέ παιδιά, μου φαίνεται πως ο Νίκος δέν έχει φιλήσει άκόμα γυ-ναίκα...

— Δηλαδή; ρώτησαν οι άλλοι.

— Δηλαδή νά... Θαρρώ πως τόν "Ερωτά τόν ξέρει μονάχα... έξ ά-κοής.

"Εμένα μούκαν' έντύπωση αυτό! Δέ μουχε ποτέ περάσει άπ' τόν νού τέτοια σκέψη. Μά δέν την συζήτηση με τόν έαυτό μου, παρά λίγες στι-γμές μόνο. "Επειτα γέλασα. "Όχι, δέν ήταν δυνατό. "Ο Νίκος ήξερε κα-λά τόν "Ερωτά, κι' άπ' όλες τίς με-ριές. Και τόν ένοιωθε μάλιστα όπως έπρεπε να τόν νοιώθ'η. Οι αισθήσεις του ήταν ύποταγμένες στους παλ-μούς της καρδιάς του. Δέν τόν χώ-ριζε τόν "Ερωτά σέ δυό μέρη, όπως κάναμ' έμεις. Τόν ήθελε όλόκληρο, σωστό, όπως ήταν.

Κι' άπάντηση σοβαρά στό πείρα-γμα τού φίλου. Κι' εκείνος όμως δέν τόν πίστευε αυτό ποδχε πη.

— Ναί, άδερφέ, μου είπε. Φαντά-στηκες τώρα πως μιλάγα σοβαρά;

— — —

Δέ μιλάγε σοβαρά.

Κι' ακριβώς γι' αυτό επανέλασε τόν πείραγμα του και μπρός στό Νί-κο...

"Εκείνος γέλασε. Λίγο διασμένα, είν' ή αλήθεια, μά δέν φάνηκε να θυ-μωσε.

Κι' ύστερ' άπό λίγες μέρες κάποι-ος άλλος τόν ξανάπε. Είμαστε στην ταράτσα τού "Μέτς και πίναμε μπύ-ρα. Είχαμε μάλιστα πιή άρκετές.

— "Εσύ δέν ξέρεις άπό γυναίκες! Είσαι παρθένος!

Ο Νίκος ταραχτήκε τούτη τη φο-ρά. "Ήταν κι' άλλοι, ξένοι, στην πα-ρέα.

"Εμεις όμως μόλις είδαμε πως άρ-χιζε να θυμών'η, ένθουσιαστήκαμε. Και τ' ό πειράγματα πέσανε βροχή, τ' όνα πίσω άπ' τ' όλλο.

— "Ας τα, Νίκο, και είσαι κορίτσι.

— Βρέ Νίκο, γι' αυτό γράφεις τό-σο κουτούδες στίχους;

— Νίκο, θά φυράν'η τόν μυαλό σου!

— Τι να φυράν'η που φύρανε...

Αυτός δέν άπαντούσε. "Ήταν πάν-τα έτσι ήρεμος, άκόμα και μεθυμέ-νος. "Όταν όμως είδε πως τόν πρ'ό-μα παράγινε κι' ή κουβέντα δέ στα-ματούσε, σηκώθηκε να φύγ'η. Και τότε σοβαρά μ' έλεγε: "Οι άπότομα και τότε κρατήσαμε με χίλια παρακάλια.

"Αλλ' άπό κείνο τόν θράδυ πιά, ή

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

«ρετσινιά» τούχε κολλήσει.

Κι' οι εύκαιρίες για ν' άρχίσουν τ' ό πειράγματα δέν έλειπαν. "Εμεις όλο για τέτοιες ιστορίες μιλάγαμε. Κι' ο Νίκος εξακολουθούσε πάντα να μη λήη τίποτα για τόν έαυτό του, να δείχν'η στενωχώρα όταν μ' ός ά-κουγε να κουβεντιάσουμε γι' αυτό, και να μ' ός έγκαταλείπ'η με πείσμα άμα τύχαινε να χτυπήσουμε τόν κου-δούνη σέ καμμία πόρτα έμπορικής ά-μαρτίας.

— Βρέ Νίκο, έλα και συ μαζί...

— "Αδύνατο... Μ' άηδιάζει!

Κι' άρχιζε ή πρόγκα:

— "Ελα, μωρό μου!

— "Ελα, κοριτσάκι μου

— "Ελα, μη φοβάσαι.

Κι' αυτός έφηνε θυμωμένος.

Χανόταν δυό-τρείς ήμέρες και ύ-στερα πάλι ξαναρχότανε. Δέν μπο-ρούσε να κάν'η χωρίς έμάς. "Όπως κι' έμεις χωρίς αυτόνε. Είχαμε τό-σο συνηθισθεί ο ένας τόν άλλον...

Κι' ένα βράδυ, άξαφνα, συνέβη τόν γεγονός.

Ο Νίκος φανόταν φοβερά στενο-χωρημένος εκείνη τη νύχτα, όσο μπο-ρούσε φυσικά να φαίνεται ένας άν-θρωπος μόνιμα μελαγχολικός κι' άνεκδήλωτος μαζί.

Είχαμε πάει στό θέατρο. Παιζόταν ή "Ιταλμονπούλα» τού Χόρν στης Κυβέλης. "Όταν τέλειωσε, διαλυθή-καμε. Οι άλλοι έπήγαν πρ'ός τήν "Ο-μόνοια, κι' έγώ με τόν Νίκο τραβή-ξαμε πρ'ός τ' άπάνω. "Εκείνος καθό-ταν στή Δεξαμενή. Και γώ λίγο πιο κάτω.

Στό δρόμο δέ μου μιλούσε. "Ανε-βαίναμε σιγά-σιγά τόν άνήφορο σι-ωπηλοί. "Αξαφνα σταμάτησε σ' ένα σταυροδρόμο. Νόμισα πως στάθηκε γιατί είχε κουραστή. "Αλλά τόν είδ' άξαφνα να ζυγώνει κοντά μου και να μου πιάν'η τόν χέρι σφιχτά. Δέ με είχε συνηθισθεί σέ τέτοιου είδους έκ-δηλώσεις. "Ήταν φίλος μου στενός, τόν άγαπούσα κι' ένοιωθα πως μ' ά-γαπάει και κείνος, μά ήταν τόσο ψυ-χρός πάντα...

— Τι έχεις; ρώτησα.

Δέν άπάντησε άμέσως. Μούσφιξε τόν χέρι πιο δυνατά κι' έπειτα ψιθύ-ρισε:

— Είμαι πολύ δυστυχισμένος!

Τάχα...

— Γιατί;

— Θά σου πώ. "Ερχεσαι μαζί μου;

— Βέβαια...

Κι' έκανα να προχωρήσω.

Μέ σταμάτησε.

— Κάτω θά πάμε, μου είπε.

Νόμισα πως ήθελε να κάτσουμε

σε κάποιο καφενείο. Και δέν παραξε-ναύηκα. Στην όδό Βουκουρεστίου σταμάτησ' ένα μόνιπο. Και μ' ήκα-με μέσα. Δέ μιλούσαμε καθόλου. Τόν μόνιπο προχωρούσε πρ'ός τήν "Ο-μόνοια.

— Λοιπόν; ρώτησα.

— Θά σου πώ όταν φτάσουμε, μ'

άπάντησε.

"Όταν φτάσουμε:

— Πού να φτάσουμε;

— "Εκεί που πάμε.

— Πού πάμε; Πάμε πουθενά;

— Ναί. Θά δ'ής.

Και είδα. Σ' ένα μικρό στενάκι,

πίσω άπ' τόν Μουσείο, στάθηκε τόν μό-νιπο. Κι' ο Νίκος κατέβηκε, έβ'αλε τόν κλειδί σέ μιά πόρτα κι' άνοιξε.

Μπήκαμε σέ μιά μικρή γκαρσονιέ-ρα, γεμάτη γούστο και πολυτέλεια.

Είχε λοιπόν γκαρσονιέρα; Αυτό μούκαν' έντύπωση.

— Κάτσε, μούπε.

"Εκ'ατσα. "Εκ'ατσε κι' εκείνος, ά-ναψε τσιγάρο, κι' ύστερα άπό δυό λεπτά σιγής έβγαλε άπ' τήν τσέπη του ένα μωβ φάκελλο με τήν σφρα-γίδα τού ταχυδρομείου.

— Νά, διάβασε.

— Πήρα τόν φάκελλο κι' έβγαλα τόν γράμμα. "Ήταν γραμμένο διαστικά, μά μ' ένα λεπτό κι' ιδιόρρυθμο γυ-ναικειό γράμμα.

Διάβασα:

«Αγαπούλα μου,

»Δέ θάρω αύριο. Μη με περιμέ-νης. Μου είν' άδύνατο να ξεφύγω. Οι ώρες που περνά είναι μαρτυρικές. Φαίνεται πως ή στάση μου ένίσχυσε τίς ύποψίες του κι' έχει γίνει πιά ά-φόρητος. Δέν ξέρω πότε θά μπορέ-σω να σου ξαναγράψω! Γράφω πο-λύ διαστικά. "Ο νοός μου είναι πάν-τα κοντά σου.

»Χίλια φιλά στα δυό γλυκά σου ματάκια...» Ελλην.

Κατάλαθα πως έγραφε μιά γυναι-κα παντρεμένη. Αυτή θά ήταν ή "Ε-ρωτάς του λοιπόν. "Ο "Ερωτάς του ό κρυφός, ό μεγάλος, ό ιερός, που πάντα φανταζόμουν'α πως ύπήρχε!.. Τόν κύτταξα έρωτηματικά. Τόν γράμ-μα τόν είχε άπαλλάξει άπ' τόν κόπο να με πτόση στην ύπόθεση. Μά έπρε-πε ως τόσο να συνεχίσ'η. Γιατί δέν ή-ταν παρά μιά άπλή εισαγωγή.

— Κατάλαβες τώρα γιατί είμαι δυ-στυχισμένος; μου είπε.

— "Εντελώς όχι, ψιθύρισα.

Και μου διηγήθηκε τήν ιστορία. "Ή "Ελλην ήταν παντρεμένη, όπως εί-χα μαντέψει. Τήν λάτρευε. Είχε νοιώ-σει γι' αυτή τόν "Ερωτά που άνει-ροπολούσε, τόν μεγάλο, τόν φλογερό, τόν ατέλειωτο. Μά δέν μπορούσε να τήν χωρίσ'η. Δέν τ' άποφάσιζ' έκεί-νη. Δέν τ' άποφάσιζε γιατί είχε παι-διά. Και τώρα, ναί, ό άντρας της είχε ύποψίες. Τήν είχε κλειδώσει μέ-σα. Τήν παρακολουθούσε σέ κάθε της βήμα. Τής έκανε σκηνές φοβε-ρές, τή βασάνιζε. Και δέν μπορούσε πιά ούτε να τόν γράψ'η!..

"Επισσε τόν κεφάλι του με τ' ό δυό του χέρια:

— Είνε τρομερό! Είπε με φωνή κομ-μένη.

Ποτέ δέ φανταζόμουν'α πως μπο-ρούσα να τόν δώ έτσι. Τού χάιδεψα τ' ό μαλλιά.

— Θά σκεφτόμ'ε τί μπορεί να γίν'η, ψιθύρισα.

"Αναψε δεύτερο τσιγάρο. Κι' άρχι-σε να έμματίζ'η. "Εγώ μιλούσα. Τού-λεγα να τής γράψ'η. Νά τήν πείση πως πρέπει να φύγ'η. Νά τήν βρ'ίσκαμ' έ-ναν τρόπο να φτάσ'η τόν γράμμα στα χέρια της.

"Εκείνη δέν άπαντούσε. "Αξαφνα, στάθηκε μπροστά μου μ' άκίνητα μά-τια κι' άσπαστη φάτσα. "Ήταν πιο άχρ'ος άπό πάντα. Φοβήθηκα.

— Μην κάν'ης έτσι. Τού είπα. Κά-νεις σά μικρό παιδί. "Αφού κι' έκεί-νη σ' άγαπάει δέ θ' άνθ'έξ'η. Δέ θά ύπορέσ'η να μη σέ βλέπ'η... έκτός...

Τ' ό μάτια του λάμπανε:

— "Εκτός άν δέ σ' άγαπά'η.

— "Όχι, μ' άγαπάει! Είπε με μιά φωνή παράξενη, σιγανή, γεμάτη θα-θύ παραόνο.

Κι' έπ'εσε σέ μιά πολυθρόνα, σέ-πασε τόν πρόσωπό του με τ' ό χέρια

Θέλετε να γίνετε στάρ;

Συμβουλές... πρ'ός τούς ύποψηφίους

Ποιός λίγο ποιός πολύ ό καθένας φιλοδοξεί να γίν'η κινηματογραφι-κός άστήρ.

Οι περισσότεροι και ιδίως οι πε-ρισσότεροι θά προτιμούσαν να γίνουν κι-νηματογραφικοί άστέρες πρώτου ή δευτέ-ρου ή άκόμη και τρίτου μεγέθους.

Φαίνεται πως αυτό είναι ή μόδα και άσφαλώς όλοι νομίζουν πως έχουν τ' ό απαραίτητα προσόντα να προκαλούν δάκρυα ή εύθυμία με μόν'η τήν έκφρα-ση τού προσώπου των επάνω στό πανί.

Και φαντάζεται κανείς τί θά συνέβαι-νε εάν όλα αυτά τ' όνειρα έγινόντο πραγ-ματικότητα. "Ή μισή ύφήλιος θά έπήγαινε στόν κινηματογράφο για να θαυμάσ'η τήν άλλη μισή διότι οι μισοί κάτοικοι τής γ'ης θά ήσαν ήθοποιόι τού κινηματογράφου και οι άλλοι μισοί θεαταί.

Και είναι περίεργο πως, ενώ για να παίξ'η κανείς στό θέατρο έστω και τόν ρόλο τής καμριέρας χρειάζεται κάποι-α στοιχειώδης διδασκαλία άρκετού καιρού μάλιστα, νομίζουν ότι με κανένα προσόν και καμμία σπουδή μπορούν να παίξουν τόν ρό-λον τού ήρωος, τού έραστού, τού τυχοδι-

του κι' άρχις να κλαί'η με λυγμούς δυνατούς που τόν τράνταζαν όλό-κληρο, σά νάταν μικρό κοριτσάκι. Πήγα άπό πάνω του και τόν χάιδεψα. Είχα κι' έγώ πολύ συγκινηθή.

— Πάψε! τού είπα. Πάψε, σέ παρα-καλώ!.. Δέ μπορώ να σέ βλέπω έ-τσι...

Μά δέν ήσυχάζ'ε. "Όσο ήγιναν, τόν κλάμα του δυνάμυνε. Και σέ μιά στιγμή, κλαίγοντας πάντα, σηκώθη-κε και γύρισε τόν διακόπτη. Βρεθή-καμε άξαφνα στό σκοτάδι. Τόν έ-νοιωσα να πέφτ'η στην άγκαλιά μου. "Εκλείγε διαρκώς...

— "Ελα, ήσυχάσε πιά! ψιθύρισα.

Κι' άκουσα τότε τη φωνή του θρα-χ'η, άλλωθενή άπ' τόν κλάμμα, να μου λήη τήν αλήθεια, τή φρι-κτ'ή αλήθεια!

— Ψέματα!.. "Ο, τι σου είπα... εί-νε ψέματα! "Όλα, όλα!.. Δέν ύ-πάρχει καμμία "Ελλην!.. Δέ μούγρα-ψε κανείς γράμμα!.. "Εγώ τώγραφα, έγώ τώγραφα... Μονάχος μου. Στόν έαυτό μου... Για να σ' τόν δείξω! Για να σ' τόν δείξω!.. Για να τόν π'ήξω.. Δέν είχα ποτέ μου έρωμένη... Δέν έ-νοιωσα ποτέ στην άγκαλιά μου γυ-ναικειό κορμί... Ούτε και ποτέ με πρόσεξε γυναίκα... Γιατί!.. Γιατί!.. Γιατί!..

Στά χέρια μου στάξανε δυό κα-φτές σταγόνες. Δέν ξέρω άπό ποιά υάτια...

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Στό προσεχές:

Διήγημα τού Κ

ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΗ

ώκτου, ή τού κωμικού στόν κινηματογρά-φο! Ούτοπία ή αφέλεια;

"Ας εξετάσουμε λοιπόν τ' ό δυνατό και τ' ό αδύνατο που είναι συντελεσταί μιάς έ-πιτυχίας που σ' όν έφιάλης έχει ριζώσει σέ τόσα κεφάλια.

Είναι εύκολο ή δύσκολο να γίν'η κα-νείς ήθοποιός τού κινηματογράφου; Τί προσόντα πρέπει να έχ'η και τί φυσικά χαρίσματα;...

"Ενας άπό τούς μεγαλύτερους σκηνο-θέτας τού κινηματογράφου ό οποίος άτυ-χώς απέθανε άνωρίς, ό Θωμάς "Ιντς είπε σχετικώς:

«"Ενας ήθοποιός τού κινηματογράφου για να γίν'η άστήρ πρέπει να έχ'η τ' ό ά-κόλουθα προσόντα:

Εύφυια φυσική διάπλαση και άνά-πτυξιν, εύαισθησίαν, φωτογένειαν, άπλό-τητα, και μεγάλην έκφραστικότητα.

Και άσφαλώς κάτι θά ήξερ'ε ό δημι-ουργός τούσων άστέρων όπως τού Ούι-λιαμ Χάρτ, τής Μπέσσυ Μπαρισάλ, Φράνκ Κήν'αν, Λουίζας Γκλόυμ, Ζάσου Καγιακάδα, Σ. Ράι, "Εκιδ Μπένετ, Μπέ-σετ Λόβ και Δώροθο Δάλτσων.

Και πρώτα άπ' όλα ή εύφυία είναι τόν σπουδαιότερον προσόν που άποτυπώνει πι-στώς τήν σκέψιν και μόν'η ή σκέψις μπο-ρεί να δώσ'η τήν έκφραση στό πρόσωπο. Τ' ό χαρακτηριστικά τού προσώπου είναι έντελώς δευτερεύοντα εις τόν κινηματο-γράφον διότι και τ' ό πιο ώραία μάτια θά

ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ ΕΧΕΜΥΘΕΙΑ

—Μπράβο σου καϊμένι! "Ή Άίλα μου είπε ότι τής είπες τόν μυστικό που σου είχα π'η να μην τής τόν π'ήξω! —"Α! τήν αδιάκριτη! Και τής είπα να μη σου τόν π'ή π'ός τής τόν είπα! — Κόττα τώρα, να μην τής π'ήσ' όπ' σου είπα πως μου τόν είπα!...

ήσαν νεκρά και άνέκφραστα εάν ή σκέ-ψις δέν τ' ό διεδόρφωνε. "Ή εύφυία επί-σης δίδει ένα σπουδαίον πλεονέκτημα τήν φαντασίαν ή όποία είναι ή μόν'η που μπορεί να έμπνεύσ'η εις ένα ήθοποιόν έ-να σωρό μικρολεπτομέρειες που άπ'αρτί-ζουν τήν ζωήν. Είναι ή φαντασία άκρι-βώς ή όποία δίδει εις τόν ήθοποιόν φυ-σικήν έκφρασιν.

"Ή άνάπτυξιν δηλαδή οι σπουδαί είναι επίσης άπ'αραιήτος διότι ή εύφυια χω-ρίς τήν άνάπτυξιν δηλαδή τόν πολιτι-σμόν δέν είναι δυνατόν να παρουσιάσ'η φυσικότητα επί τής θόνης.

Για να παίξ'η κανείς τόσο διάφορα πρό-σωπα, τόσο αντίθετα εις έκφραση και χαρακτήρα, τόσο μακριά άπό τή συνθη-μ'ενη ζωή που διάγει τόσο αντίθετα ά-πό τήν φυσικότητά των και τήν φυσιο-λογικήν του τάξιν, πρέπει να έχουν πολ-λές γνώσεις.

Θά ήταν άστέιο να φαντασθ'η κανείς ένα άμαξά να παίξ'η τόν ρόλο ενός άν-θρώπου τών σαλονιών ή έναν παπά να πουλά γραβάτες σέ ένα κατάστημα ή μιά κυρία τού κόσμου να δόσ'η πρόβατα.

Μόνον ή εύαισθησία δέν χρειάζεται ι-δική σπουδή γιατί είναι έμφυτος λίγο ή πολύ σέ κάθε άνθρωπο.

"Ή έξωτερικήσιν τού αισθήματος είναι άσφαλώς ή δυσκολωτέρα τέχνη. "Όσο περισσότερος ένας ήθοποιός είναι άναι-σθητός τόσο ή εύφυία πρέπει να κυβερ-νά τήν καρδιά του και τ' ό ένστικτά του.

Πολλοί είναι προικισμένοι με τ' όση έκ-φραστικότητα ώστε με μιά ματιά ή με μιά κίνηση τού μετώπου να λέγουν ένα σωρό πράγματα.

Αυτοί όμως κατά τόν πλείστον έχουν τόν μειονέκτημα να κάμουν κατάχρησιν τής μιμητικής των ικανότητος και δ'όω ά-κριβώς ή εύφυία τούς ύποδεικνύει τόν με-τρον τής έκφραστικότητος τού προσώπου των, όπως και τών χειρονομιών και τής παραστάσεως.

"Ενας καλός ήθοποιός άξίος τού όνό-ματός του πρέπει πρ'ό παντός να έξασκη-θ'η εις τόν να έξωτερικεύ'η με φυσικότητα κάθε αίσθημα να άγαπ'η και να μισ'η, να κλαί'η και να γελά'η όπως στην ζωή, χω-ρίς τήν παραμικρή ύπερβολή χωρίς πε-ριττές κινήσεις, ή χειρονομίες, χωρίς μωρ'ασμούς, χωρίς άπότομους μεταπτώ-σεις.

Κυτταχθ'η εις τόν καθρέφτη τής συ-ναιδήσεώς σας καλ'ά, προσεκτικά, όπως λέγει ό "Ιντς και εάν όρ'ητε μέσα σας σά άπ'αραιήτητα στοιχεία... μη χάνετε καιρό!

"Εάν όμως δέν όρ'ητε, σ' ό άπ'αραιήτως χρειάζεται για να φθάσ'η στην δόξαν, μην αφήν'ητε δεσποινίς τήν θαλόνα σας ή τήν γραφομηχανή σας και σέις κύριε μην έγ-καταλείπετε τή θέσιν σας, γιατί ή θόνη είναι σ' όν μαγικός καθρέφτης που χαλ'ά-ζει, δίνει όνειρα και έλπίδας αλλά και μεγάλες άπογοητεύσεις.

Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ

Ο προστάτης

Ένα εϋδυμο διήγημα του Ρομπέρ Ντιεντονέ

Ο Άρθουρος Σπίρ σ' ηλικία σαράντα χρόνων, έπαινε ν' άστειεύεται, νά κυνηγά τις ύμορφες γυναίκες στο δρόμο, νά γυρίζει νά τις θαυμάζει σαν χαζός και νά τους κλείνει το μάτι. Είχε βαλθή νά σοβαρευθή. Από τόν καιρό μάλιστα πού είχε κάνει την γκάφα νά μιλήσει με πρόστιχο τρόπο στη γυναίκα του ύπουργού του και νά φάη μία γενναία τιμωρία είχε θάλει πιά μυαλό. Κι' έτσι δέν δίστασε γιά νά γλυτώσει άπ' αυτή την κακή συνήθειά του νά θυσιάζει τις οίκονομίες του και ν' αποκτήση μία ύμορφη και τρυφερή φίλη.

Ο Άρθουρος Σπίρ ήταν ένας από τους καλύτερους πολιτικούς μηχανικούς και, με την άλθθεια, κέρδιζε άφθονα χρήματα. Έτσι δέν άργησε νά βρή ένα χαριτωμένο κορίτσι την Άνισέτ Κλώντ και νά την κάνει φίλη του.

Η συμφωνία τους είχε γίνει με τους πιά λογικούς και τους πιά συμφέροντας όρους.

Η Άνισέτ ήταν ύποχρεωμένη νά του φέρεται με τρυφερότητα, νά του είναι πιστή, νά δέχεται και νά έκτελγ πρόθυμα τις επιθυμίες του και νά μήν έχη κανέναν άλλο φίλο.

Ο Άρθουρος Σπίρ ήθελε νά δοκιμάσει μαζί της τή θάλητρο της οίκογενειακής ζωής. Ήταν όμως ύποχρεωμένος νά της κάνει 8 τουαλέτες τή χρόνο, νά την συντηρή περίφημα, νά την έγκαταστήση σ' ένα ύμορφο διαμέρισμα και νά της δίνη 1000 φράγκα τήν μήνα γιά τά μικρά έξοδά της.

Κι' ο Άρθουρος Σπίρ, πράγματι είχε κρατήσει τή λόγο του. Έτσι ή ύμορφη εκείνη δακτυλογράφος με την τόσο χαριτωμένη και καμψη εμφάνιση, δέχτηκε νά έγκαταλείψη τήν γκρινιάρη δικηγόρο στήν όποιο έργαζόταν και ν' ακολουθήση τόν Σπίρ. Είχε ακόμη την έλπίδα, όπως άλλωστε και κάθε νέα, ότι μία μέρα ο φίλος της θά την έρωτευόταν, ότι ο έρωτας του αυτός θά τόν στράβωνε, θά τόν έκανε νά λησμονήση τή παρελθόν της και θά δεχόταν μ' εύχαριστηση νά της χαρίση τή δνομά του και νά νομιμοποιήση τις σχέσεις των. Και μ' αυτή τή σκέψη έκανε όλες τις ιδιοτροπίες του μηχανικού και τού ήταν άφωσιωμένη σαν... σκύλος!

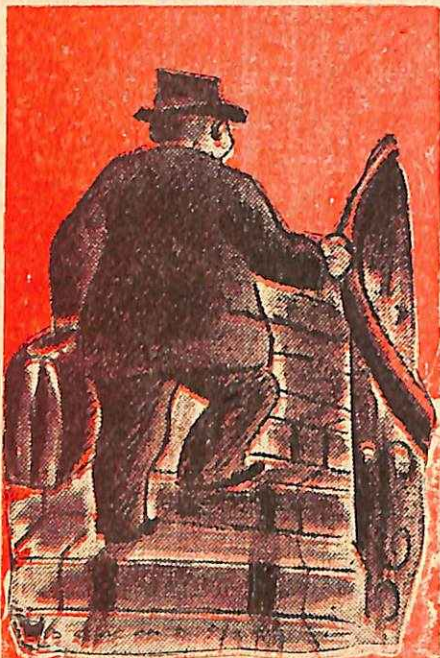
Οί πρώτοι λοιπόν μήνες της συμβιώσεώς τους πέρασαν με μία άπερίγραπτη εύτυχία και τρυφερότητα. Η Άνισέτ ήταν τόσο καλή, τόσο άξιολάτρευτη πού ο Άρθουρος έλεονολογούσε τόν έαυτό του πού δέν είχε σκεφθή προητέρω νά κάνει αυτή την άκομπίνα.

— Ήμουν ένας ήλίθιος, ψιθύριζε, γιά νά κάνη κανείς εύτυχιση νά νυμφάται, δέν χρειάζονται και πολλά πράγματα: μία μοντέρνα τουαλέττα, μία διασκέδαση και λίγα τρυφερά λόγια άρχουν γιά νά την κάνουν νά σε λατρεύη.

Κι' ο Σπίρ, πιστεύοντας σ' αυτή τή

θεωρία, συμπάθησε τόσο πολύ την Άνισέτ πού άρχισε σιγά, σιγά νά της κάνει ένα σωρό... παραχωρήσεις. Τώρα είχε πάψει νά της θυμίζει κάθε τόσο τη συμφωνία τους και νά την εξαναγκάζη νά τόν ύπακούη. Είχε γίνει μάλιστα ύπερβολικά ύποχωρητικός.

Η Άνισέτ, παραδείγματος χάριν, δέν είχε βρεθή γιά τρυφερότητες; Έ, δέν τολμούσε νά της μιλήση γιά έρωτα ο Σπίρ. Η Άνισέτ από την άπροσεξία της είχε κάνει τή σφαλτό; Ο φίλος της δέν τολμούσε νά της παραπονεθή και νά τή μαλώσει. Η Άνισέτ τέλος ήθελε νά δι-

Έσπευσε χαρούμενος ν' άνεβή τις σκάλες τού σπιτιού του.

ασκεδάση στη Μονμάρτη; Ο Άρθουρος παρ' όλη την κούρασή του δέν τολμούσε νά της άρνηθή και τή συνώδευε νυστάζοντας στά εϋδυμα κέντρα. Άρχισε ακόμη νά της κάνει περισσότερες τουαλέτες άπ' όσες είχαν συμφωνήσει, της έδινε πιά πολλά λεφτά γιά τά μικρά της έξοδα και μία μέρα άνακάλυψε ότι ή Άνισέτ τού ήταν άπαραίτητη γιά τή ζωή του. Κι' αυτή τή σκέψη του έκανε την άνοησία νά την πη:

— Ξέρεις, της έδήλωσε, είσαι ένα τόσο γοητευτικό πλάσμα, πού, με την άλθθεια, κατάφερες νά τρυπώσης στην καρδιά μου. Έτσι έγινες ή άδυναμία μου. Τώρα πιά μπορείς νά μου ζητήσεις, τι θέλεις, φτάνει μόνο νά είσαι καλή και τρυφερή μαζί μου...

Κι' ή Άνισέτ έπρεσε στην άγκαλιά του με ξεφωνητά χαράς, τόν φίλησε με τρυφερότητα, τού τράβηξε τις λίγες τρίχες της φαλάκρας του και τού δήλωσε:

— Χρυσέ μου, είσαι ο καλύτερος άνθρωπος τού κόσμου! Μ' άγαπάς; Δέν μ' άγαπάς πολύ;...

— Και θέλει ρώτημα αυτό τή πράγμα; της άπάντησε εκείνος,

— Έ, τότε πρέπει νά μου πάρης ένα αυτοκίνητο, Όλες οι φίλες μου έχουν τήν κούρσα τους. Δέν νομίζεις ότι άφού με λατρεύεις πρέπει νά μ' αγοράσης ένα αυτοκίνητο;

— Μά δέν έχω 20 χιλιάδες φράγκα, στέναζε ο Άρθουρος.

— Δέν θαρρείς, καυμένη, τ' άπάντησε ή Άνισέτ, φτάνει νά θέλεις και βρίσκεις όχι 20, μά 100 χιλιάδες!...

Κι' ο Άρθουρος πράγματι, γιά νά εύχαριστηση τή φίλη του της άγόρασε ένα ύμορφο αυτοκίνητο. Με τόν ίδιο τρόπο κατόπιν της χάρισε ένα πανάκριβο σκύλο. Έπειτα της έκανε ένα σωρό άλλα δώρα. Η Άνισέτ ήταν πιά ξετρελλάμενη κι' είχε κυριευθή από μία φοβερή σπατάλη χρήματος. Η μεγάλη ζωή της είχε ξεσηκώσει τά μυαλά της. Μάλιστα ο δυστυχισμένος Άρθουρος προσπαθούσε νά την κάνει νά λογικευθή. Η φίλη του όχι μόνο δέν τόν άκουγε, μά τόν έσερνε κυριολεκτικώς από τήν μύτη. Δέν έπαιρνε είδηση από τις φωνές του, γελοίες όταν αυτός λύσιαζε από τή θυμό του και κάθε τόσο τού δήλωνε:

— Άν με θαρέθηκες μπορείς νά μ' έγκαταλείψεις. Σ' όρκίζομαι ότι καθόλου δέν θά στενοχωρηθώ. Άμέσως θά σ' αντικαταστήσω μ' έναν άλλο πιά πλούσιο και πιά νέο...

Κι' αυτή ή άπειλή έκανε τόν δυστυχισμένο Σπίρ νά πνίγη τή θυμό του και νά προσπαθή νά μ' δυσχερεστή τή φίλη του.

Έαφνικά μία μέρα συνέβη ένα έξαιρετικά εύχάριστο γεγονός: Πέθανε στή Άλ γέρι ένας πλούσιος θείος τού Άρθουρου και τού άφησε όλη την περιουσία του. Όταν πήρε τή τηλεγράφημα ο Σπίρ πέταξε κυριολεκτικώς από τή χαρά του κι' έτρεξε ν' άναγγείλη τή εύχάριστο γεγονός στη φίλη του:

— Θά γίνω έκατομμυριούχος, της δήλωσε. Μά πρέπει πρώτα νά λείψω μερικούς μήνες στή Άλ γέρι.

— Και πώς θά μ' αφήσης μόνη; τού παραπονέθηκε εκείνη. Πρέπει νά με πάρης μαζί σου!...

— Αυτό είναι άδύνατον. Οί συγγενείς μου δέν άστειούνται στά ζητήματα της ήθικης κι' αν τύχη και μάθουν ότι έχω φίλη είμαι χαμένος.

— Τότε;

— Τότε ή μόνη λύση πού ύπάρχει είναι νά σου δω μία καλή συντροφιά. Και μού φαίνεται ότι ο πιά κατάλληλος γι' αυτή τή δουλειά είναι ο Άλμπέρ Ρισώ, ο συνάδελφός μου. Βέβαια είναι λιγάκι νέος κι' άνόητος, μά έλπίζω ότι έσύ θά τόν κάνης νά σε σεβασθή.

Και ο Άρθουρος έφυγε γιά τ' Άλ γέρι άφού συνέστησε στήν καλύτερη φίλη του τόν Άλμπέρ νά προσέχη σαν τά μάτια

(Τό τέλος στη σελίδα 55)

Τά εϋδυμο τού δικαστηρίου «Επί διγαμία»

Τού κ. Μίμ. Φειδ.

Προσωπικά έντονα χλωμό. Μήλα τού προσώπου έντονα θαμμένα. Χέρια σταυρωμένα. Μάτια χαμηλά. Υψος συντετριμμένων Μαγδαληνής μετανουούσης.

Στέκεται στή κέντρον τού δικαστηρίου μέσα σέ πύρινον ήμικύκλιον διαπεραστικών θλεμμάτων, πού αποτελούν την σύνθεσιν τού κακουργοδικείου. Δεξιά δέκο κεφαλά σέ 2 στίχους: Οί ένορκοι. Είς τή μέσον τρία πρόσωπα και ένας κώδων: Τό δικαστήριο τών συνέδρων. Άριστερά ένα πρόσωπο δύσθυμον: Ο κ εισαγγελεύς είς την λαμπράν του απομόνωσιν.

Από τόν δεύτερο στίχον τών ένορκων τή έκτον πρόσωπον κοκινίζει έλαφρώς και ύποβάλλει εύγενώς ερώτησιν:

— Παρντόν κυρία μου.
— Ορίστε κύριε.
— Είπατε ότι είσθε ή πρώτη σύζυγος τού κατηγορουμένου. Έτσι;
— Μάλιστα κύριε.
— Είσθε και συγχρόνως μηνύτρια.
— Μάλιστα κύριε.
— Ο κατηγορούμενος και τέως σύζυγός σας παρ' όλον ότι ήτο παντρευμένος μαζί σας έκαμε και δεύτερον γάμν.
— Νά σάς έξηγήσω κύριε...
— Παρντόν νά τελειώσω την ρώτησή μου. Έσείς ζητάτε σήμερον τή τιμωρίαν του...
— Έξαψις:
— Όχι κύριε!
— Δέν τόν έμνηύσατε έσείς;
— Μάλιστα.
— Δέν θέλετε την τιμωρίαν τού;
— Έξαψις:
— Όχι, κύριε!

Τό έκτον πρόσωπον τού δεύτερου στίχου τών ένορκων κοκινίζει έλαφρώς και παραιτείται. Όπου σηκώνεται με ύψος έλαφρώς μπλαξέ τή τρίτον πρόσωπον τού πρώτου στίχου, νά χύση φώς είς τή μυστήριον. Η δαυτάτη συναισθησις τού αξιωματός του εκχειλίζει είς διαχτυτικήν οικειότητα:

— Δέν μου λές, κυρά μου, άντρας σου ήταν ο κατηγορούμενος;
— Βλέμμα δυσφορίας:
— Ναι.
— Όραία! Ήταν άντρας σου! Τώρα δέν είναι άντρας σου κυρά μου;
— Βλέμμα δυσφορίας:
— Είναι!

Θριαμβευτική άποστροφή:

— Δηλαδή τά κάνετε πλακάκια! Γελά, άλλα τή παγερόν βλέμμα τού προέδρου τού κόβει την διάθεσιν. Είς ένορκους μειδιά. Όκτώ συναφρυούνται. Οί δύο σύνεδροι άδιαφορούν. Γίνεται παπαρούνα ή μηνύτρια. Και ο κατηγορούμενος οίγει βλέμματα άσάτου τρυφερότητος πρὸς τή θήλη πού τόν έταλαιπώρησεν και ταλαιπωρείται:

Σύζυγός του είναι. Η πρώτη σύζυγός του. Έχει όμως και δεύτεραν. Δηλαδή είχε. Έφυγε ή πρώτη, έπηρε την δευτεραν, ένύκτισε ή πρώτη, τόν άφησε ή δεύτερα. Έγινε δέ όλη ή ιστορία ως έξης:

Καθολικός τή θεήσκευμα ήράσθη κόρην ορθόδοξον και έτέλεσε τούς γάμους του υπό τας εύλογίας της ορθοδοξίας.

Άλλά ο πρώτος γάμος του δέν ήταν εύτυχός. Όραία μὲν ή σύζυγος άλλα φοβερός ή χαρακτήρ της. Τόν πρώτο χρόνο έξησαν καλά. Τόν δεύτερο όλιγώτερον καλά. Τόν τρίτο ακόμη όλιγώτερον. Τόν τέταρτον δέν ήταν πλέον δυνατόν νά ζήτουν:

— Χρυσή μου θά χωρίσουμε.
— Μακάρι!
— Έλα στά λογικά σου!
— Άδύνατον!
Προτού όμως άποφασίση νά ολοκλη-

— Δέν μου λές, κυρά μου, άντρας σου ήταν ο κατηγορούμενος;

ρώση την άπειλήν του με την πράξιν ή τρυφερή του σύζυγος, θαρθεύσα τή μόνον μενού τών συζυγικών άπολαύσεων έξεπρότισε γιά νά γνωρίση κάπως εύρύτερα τόν κόσμον. Ο άνθρωπος είχε μέσα του τή σπέρμα της φιλοσοφίας. Γνωρίζων ότι μία σύζυγος πού τή σιάζει άπ' την συζυγικήν έστίαν δέν γυρνά ούτε με άπειλές ούτε με παραλήψεις έδέχθη τή γεγονός με ψυχραιμία και κατά βάθος δέν ήταν δυσχερεστής.

Εκράτησε κοντά τόν τόν τρυφερό θλαστόν τών πρώτων νομίμων τού έσώτον πρὸς τόν όποιον ή πατριχή του άδυναμία ήταν άπειρη. Άλλά αν ο ίδιος ήμπαρούσε άριστα νά ζήση χωρίς σύζυγον, τού παιδάκι ή αν άδύνατον νά ζήση χωρίς υπήνερα. Και μίαν ήμεραν άπεφάνισε νά θυσιάση είς νέον την έλευθερίαν του πατριού και τού παιδιού του. Παρουσία πούς καίον τήν παιδίον του.

στη λοιπόν επίσημος είς μίαν λαμπράν νέαν, τούτα κοστούπους της όποιος άρτισαν ν' άσπρίζων σαράντα άνθισμενοι Μάιοι και της έξέθεσε τας άπόψεις του:

— Παντρευόμαστε;
— Ό κύριε Άνδρέα! Σοβαρολογήται;
— Άπολύτως δεσποινίς.
— Άλλά δέν έχεις πάρε διαζύγιον;

— Δέν μου χρειάζεται δεσποινίς. Έχω συμβουλευθή τούς δικηγόρους. Ο πρώτος μου γάμος είναι άνυπόστατος γιάτι ήμουν καθολικός και έγόρεψα όρθόδοξος τόν χορόν τού Ήσαϊα. Έρώτησα και τόν καθολικόν επίσκοπον. Είμαι έλεύθερος παιδί, ό,τι δηλαδή, περίπου, ή βάτος τού Μωϋσέως πού φλεγόμενη δέν έκαίετο. Καίς είς τόν χυλόν δέν έχω άνάγκη νά φυσέξω τή γαιοστράτι. Δέσσει;

— Άφού είναι έτσι;
— Η κασάν τή δεσποινίδος όπου οί σαράντα Μάιοι είχαν άνθισει πρὸ πολλού έδέχθη προθύμως τά άνθη της λεμονιάς. Όπότε ή κόρη σύζυγος μαθούσα ότι ή θεία της συνεληρώθη τόν άπρόσπαιτο και βλέπουσα ότι έμεινε έξω τού νυμφώνος έσπευσε νά μηνύση τόν κακούργο και νά διενδική τόν άπολεσθέντα συζυγικόν παράδεισον.

Ήκουσαν οί ένορκοι την ιστορίαν. Ήκουσαν και οί σύνεδροι. Ήκουσε ο εισαγγελεύς και τή όδύ του βλέμμα περιπλανήθη είς την αίθουσαν:

— Κατηγορούμενος πού είναι ή δεύτερα σου;
— Ο κατηγορούμενος έχμηλώσε τή βλέμμα:

— Δέν ύπάρχει πλέον.
— Τί άπέγινε;
— Άπεχώρησε κ. εισαγγελεύς.
— Και είσαι πάλιν χωρίς σύζυγον.
— Όχι έχω την πρώτην σύζυγόν μου.
— Τά έφτιάξατε, δηλαδή, έν τώ μεταξύ.

Ο κατηγορούμενος έχμηλώσε ακόμη περισσότερο τή βλέμμα:

— Είναι ή έμφορτος μετάνοια κ. εισαγγελεύς.

Άλλά οί εισαγγελεύς δέν είναι άνθρωποι πού συγχωρούν. Έφ' ο και έζητησε την κεφαλήν τού κατηγορουμένου επί πίνακι. Άλλά έλαβε τόν λόγον ο συνήγορος κ. Γ. Πάπ:

— Ο κατηγορούμενος, κύριοι ένορκοι, την έπαθε όπως ο σύζυγός του άνεκδότη. Ένυμφεύθη πρώτα μίαν όραϊαν γυναίκα. Την έχωρισε άκαλοήτως και έπαισε μίαν άσχημη. Άλλά ότε από την πρώτην, ότε από την δευτέραν έμεινε ήκανοποιημένος. Την πρώτη έλεγε, μού την έκατηγόσαν οί άνδρες. Η δευτέρα κανηγάει τούς άνδρες.

Θυμιά τών ένορκων. Παρότης τού άκροατηρίου. Συνοφρυώσας τού εισαγγελεύς, συνέχισεν:

— Δέν θέλω νά θέξω την έντιμότητα της πρώτης και την ώραότητα της δευτέρας σύζυγόν τού πελάτου μου. Δέν θέλω νά θέξω την πνευματικήν άκαλοήτητα τού τελευταίου. Άλλά ο πελάτης μου, κύριοι ένορκοι είμαι δάξ!

— Τού κατηγορουμένου; Άπαύτως άδύνατον. Περιόρνια τών συνέδρων. Παρότης τού άκροατηρίου.

Συνέχεια:

— Και είναι δάξ, κύριοι, ένορκοι

Τό τέλος στη σελίδα 55.

ΕΝΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

(Για να μπορέσουν να παρακολουθήσουν το μυθιστόρημα και οι νέοι μας αναγνώστες δημοσιεύουμε σήμερα τα προηγούμενα με έκτενη περίληψη. Από τα προσεχές, θα δημοσιεύεται περιλήψεις μόνον του προηγούμενου φύλλου).

Η Βίλμα Ζαμάνου, ένα γοητευτικό κορίτσι, δεκαεπτά χρονών, έσωτερικη στο Κολλέγιο, είναι η ανεπίσημη κόρη του περιφώνου γιατρού Κώστα

Μαρά που την είχε φέρει στη ζωή χωρίς να ενδιαφερθεί ποτέ ούτε για κείνην ούτε και για τη μητέρα της, που ήταν το μεγαλύτερο θύμα του, γιατί όταν ο Μαράς την εγκατέλειψε πήρε τον εύκολο δρόμο της αμαρτίας. "Οι" αυτά η Βίλμα τ' άγνοουσε και τα πληροφορείται απ' τη μητέρα της μόλις τώρα. Ένα γεγονός συμπίπτει. Στο Κολλέγιο διορίζεται ο νεαρός καθηγητής και διηγηματογράφος της μόδας Νίκος Μαρᾶς. Αυτή η σύμπτωση του ονόματος είναι καινούργια περιπέτεια για τη σκέψη της Βίλμας. Είναι άραγε συγγενής της ο κομψός αυτός κα-

θηγητής που, όπως καταλαβαίνει, δεν την αφήνει αδιάφορη. Η μητέρα της δεν της έχει πη καμιά λεπτομέρεια για την σημερινή ζωή του πατέρα της. Τα εξομολογείται όλα στη φίλη της Νόρα Γεράνη, τη μόνη απ' τις συμμαθήτριες της που συναναστρέφεται πολύ κι' εκείνη της δίνει διάφορες συμβουλές. Έν τω μεταξύ ο Μαράς, έχει ένα απόρρητο αισθηματικό «τέτ-ά-τέτ» με την πικάντικη κυρία Νέλλη Γεράνη, τη μητέρα της Νόρας. Συγχρόνως ο γιατρός Μαράς συναικώς φοβερός, ανούει από κάποιον διανοήσανο Παπαδόπουλο για μια ωραία κυρία Πόπη Ζαμάνου και χωρίς να υποπτεύεται πως αυτή μπορεί να είναι η παλιά του περιπέτεια—τ' όνομα «Ζαμάνου» του είναι άγνωστο—φέρει την κουβέντα έτσι ώστε ο Παπαδόπουλος να του υποσχεθεί πως θα του τη γνωρίσει. Τό άλλο θράδυ μάλιστα η κυρία Ζαμάνου έχει καλέσει σπίτι της μερικούς φίλους. Κι' ο Παπαδόπουλος αναλαμβάνει να φροντίσει ώστε μεταξύ των καλεσμένων να είναι κι' ο γιατρός Μαράς. Την επομένη η Βίλμα που έχει και μια ιδιαίτερη συζήτηση με το νέο καθηγητή της κι' αισθάνεται πως μέσα της κάτι ξυπνάει γι' αυτόν, έστω και αν δεν τ' όμολογεί καθαρά ούτε στον εαυτό της, φεύγει νύχτα σε μια στιγμή νευρικήτος απ' το Κολλέγιο και παίρνει ένα

ταξί για να πάει στο σπίτι της μητέρας της.

Είναι η θραύα που η κυρία Πόπη Ζαμάνου πρόκειται να δεχθεί φίλους της. Μεταξύ αυτών έχει επιτρέψει και στον Παπαδόπουλο να φέρη το φίλο του χωρίς να ρωτήσει όνομα. Ο Παπαδόπουλος όμως φθάνει μόνος του κι' αναρωτιέται πως ο φίλος του θάρρη αργότερα, γιατί τούτυχε κάτι. Εκείνη τη στιγμή λέει πως πρόκειται για το γιατρό Μαρά. Η Πόπη δοκιμάζει μια ζωστή ταραχή. Εύτυχως ο γιατρός τηλεφωνεί πως δε θάρρη δριστικώς. Άρα την νύκτα όμως φτάνει η Βίλμα.

Οι άλλοι φεύγουν κι' η Βίλμα μένει εκεί τη νύχτα. Μαθαίνει απ' την Πόπη πως ο Νίκος Μαράς είναι αδερφός του πατέρα της κι' αισθάνεται για πρώτη φορά να μισή τον άνθρωπο που την έφερε στον κόσμο. Την άλλη μέρα γνωρίζει τον τραπεζίτη Γουιάλδη που είναι ο ανεπίσημος σύζυγος της μητέρας της. Τρώει μαζί και κουβεντιάσουν τηρώντας όλοι τα προσήματα. Ο Γουιάλδης αναγκάζεται να φέρεται σαν ξένος μέσα στο σπίτι που συντηρεί, κι' είναι ένθουσιασμένος γι' αυτό γιατί απ' την πρώτη στιγμή—ιδίως η Βίλμα του χτύπησε και δε θά τ' άρεσε καθόλου να εμφανίζεται «ντεκαρέ» σαν έραστής της μητέρας. Έστω κι' αν η Βίλμα τότε καταλάβει.

Της ποτείνει να την προσλάβει. Τότε της μιλάει μόλις τελειώσει το σχολείο. και με τρόπο ρίχνει την ιδέα να συνεχίση η Βίλμα τις σπουδές της ως εξωτερική στο Κολλέγιο, για να την έχη σύντομα κοντά του. Η Βίλμα ένθουσιάζεται. Η μητέρα της δεν έχει αντίρρησης, και η μεταβολή αυτή αποφασίζεται. Όταν η Βίλμα γνωρίσει στο σχολείο μαθαίνει απ' τη Νόρα πως η μαμά της έχει καλέσει για την επομένη το Νίκο Μαρά, και τον αδερφό του, τον πατέρα της Βίλμας.

70N

—Θέλω, ελπ' η Βίλμα.

Και μέσα της πραγματικώς είχε πάρει την απόφαση να πάη. Τί σημασία είχε πως

θα συναντούσε και τον καθηγητή;.. Αυτά πούλεγε η Νόρα, τάρρισκε κοιτά. "Αν τον αγαπούσε, τον αγαπούσε. Τί ρόλο θάπαιζε αν θα τον έβλεπε στο σχολείο ή στο σαλόνι της Γεράνης;

—Θάρω, θάρω! Ξαναείπε μ' απόφαση.

Γ',

Ο Νίκος Μαράς, ύστερ' απ' την πρώτη Πέμπτη που συναντήθηκε με την έλκυστική κυρία Γεράνη, έρθηκε την υπόθεση ενδιαφέροντα. Η Νέλλη δεν ήταν απ' τις γυναίκες που χάνουν πολύτιμο χρόνο για μόνη την ευχαρίστηση να βλέπουν τον άντρα να καίγεται απ' την επιθυμία. Αυτό του εί-

δους τις διανοητικές ηδονές

δεν τις καταλάβαινε. Προτιμούσε τις πύ... θετικές.

Έτσι ο καθηγητής δε δυσκολεύτηκε να αισθανθή την ικανοποίηση του κατακτητού. Κι' απόκτησε μια εκλεκτής ποιότητας έρωμένη, που, στο κάτω-κάτω της γραφής ήταν είδος «της τελείας άρεσκειας» του. Ακριβό λίγο—γιατί «ο Έρωας που μιλεί στον πληθυντικό», όπως έλεγε ο ίδιος υπονοώντας τις σχέσεις με μια κοσμική κυρία, είχε χίλιες φορές πιο πολυδάπανος απ' την πιο απαιτητική κοκότα—αλλά επί τέλους τί νάκανε; Τον τραβούσε αυτή η γυναίκα. Κι' ήταν ευχαριστημένος.

Αλλά, δεν ήταν έρωτευμένος. "Οχι. Αυτό ούτε καν το φύδονταν. "Όσο τ' άρεσε η έρωμένη του για να τη σφίγγη στην αγκαλιά του, τόσο δεν τ' άρεσε για να κουβεντιάσει μαζί της, μ' όλο που η Νέλλη ήταν έξυπνη, πνευματώδης, και χαριτωμένη. Γιατί δε μπορούσε να χωνέψη τον επιπόλαιο τρόπο που μιλούσε για όλα, τον άφορητο «ζεμανφουτισμό» της, την περιφρόνησή της για κάθε όμορφη της ζωής που δεν ένδιεφερε άμεσα τις έξη αισθήσεις.

Δεν την έκτιμούσε καθόλου. Κι' απόφευγε μ' επιμέλεια να συζητή για ό,τιδήποτε σοβαρό, από φόβο μην τη συχαθή και τη χάση.

Εκείνο το θράδυ που τον κάλεσε για την Κυριακή, είχαν μαζί μια συζήτηση, που τον ένόχλησε φοβερά. Βρισκόντουσαν στη γκαρσονιέρα. Δηλαδή στη γκαρσονιέρα ενός φίλου του που του την παραχωρούσε για λίγες ώρες, τρεις φορές τη εβδομάδα. Κι' η Νέλλη, γυμνή με το κορμιναιζόν, ότ' είχε ξεπεταχτή απ' το κρεβάτι, θυμήθηκε άξαφνα, την κόρη της!

—Δεν μούπες, αλήθεια, του είπε, πως πάει η Νορούλα;

—Καλά, ελπ' ο Μαράς ξερά.

—Κάνετε καθόλου κόρτε;

Ο καθηγητής νευρίασε.

—Τό ξέρεις πως δε μ' άρέσουν αύ

τά τ' άστειλά! είπε.

Η Νέλλη έσκασε στα γέλια. —Καλέ τί μάς λές; Έκανε. Έγώ σου λέω πως τη βλέπεις και σου τρέχουν τ' άσλια. Και για νάμαι ειλικρινής δε θά μου κακοφαινόταν κι' αν τη θούταγες! Μπορούσες να την έρωτευής κι' άλλας, και να γινόμουνά πεθερά. Και τότε θάκανες άπιστία στη Νόρα μαζί μου, και σε μένα με τη Νόρα! Χά, χά, χά!..

Ο Μαράς είχε γίνει έξω φρενών. Δε μπορούσε να καταλάβη πως αυτή η γυναίκα εύρισκε χαριτωμένο να ξεστομίζει αυτές τις κουβέντες, που δεν ήταν άπίθανο να τις μισόλεγε και στα σοβαρά.

—Γιάψε, σε παρακαλώ! της είπε. Απάνω σ' αυτή την άκατάλληλη ψυχολογική στιγμή, η Νέλλη, που της ήταν άδύνατο ν' αντίληφθαι γιατί θύμωνε έτσι εύκολα ο φίλος της, θυμήθηκε να τον προσκαλέση σπίτι της για... ν' αλλάξει κουβέντα.

—Α, ξέρεις κάτι; είπε. Την Κυριακή έχουμε μαστίχα. Θάρρης υποθέτω. Θάνα κι' η Νόρα πούχει έξοδο και μπορείς να τη φλερτάρης όσο θέλεις!

—Δεν έχω νάρθω πουθενά! άπάντησε ο Μαράς.

Αλλά η Νέλλη ήθελε να τον έχη κοντά της εκείνο το θράδυ. Σχεδίαζε μάλιστα να το σκάση καμιά στιγμή τη νύχτα απ' το σπίτι και να πάη μ' ένα ταξί στη γκαρσονιέρα. Καθώς θά είχε πη και θάταν άναμμένη απ' το γλέντι, αυτή την ποικιλία τη θεωρούσε άπαραίτητη. Κι' έβαλε εις ένέργειαν τα «μεγάλα μέσα».

—Μπεμπέκο μου, μὴν είσαι κακό παιδί! του είπε και ρίχτηκε άπάνω του.

Μετά τα φιλιὰ και τα χάδια, ο Μαράς δεν μπόρεσε να της άρνηθαι. Δεν ήθελε κιόλας να πη δυσαρεστήση. Και μ' όλο που τον ένόχλουσε η σκέψη πως θά θρικόταν σ' ένα σαλόνι και μάλιστα πολύ ζωηρό με μια μαθήτριά του—τί νάκανε;—δέχτηκε.

—□□—

Έτσι την Κυριακή το θράδυ ήταν στο Γεράνη.

Μόλις μπήκε, είχ' έκπληξεις. Πρώτα-πρώτα συνάντησε τη νύφη του που την είχε ξεμοναχιάσει σε μια άπομερη γωνία κάποιος άγνωστος νεαρός, κι' αυτό τουδωσε στα νεύρα. Πάρα πέρα σε κάποιο μικρό σαλονάκι είδε τον άδερφό του να σαλιαρίζει με τη Βίλμα, κι' αυτό τουδωσε άκόμα περισσότερο στα νεύρα. Και τέλος, μόλις τον είδε η Νόρα, έτρεξε άπάνω του γελαστή, τσαχπίνα, προκλητική, σωστή «μινιατούρα» της μάνας της, με μια οικειότητα που τού Μαρά δεν τ' άρεσε καθόλου.

—Καλησπέρα σας! είπε. Σας πε-

ριμέναμε. Γιατί άργησατε; Είν' έδω και η δεσποινίς Ζαμάνου.

Και πριν προφτάση ν' άπαντήσει καλὰ-καλὰ, τον πήρε «άγκαζέ» και τον τραβούσε χαριτωμένα προς το μέρος που θρικόταν η Βίλμα με τον γιατρό.

Δεν πρόφτασε να σκεφτή "Ετσι πάθαινε και με τη μάνα της! Τον έκανε όπως ήθελε γιατί τον έβαζε αντί-μέτωπο με τις πιο άπροσδόκητες έκπληξεις. Δεν τουδινε καιρό να σκεφτή.

Φτάσανε μπρος στους άλλους έτσι πιασμένοι απ' το μπράτσο.

—Ω, ώ! έκανε σπασμωδικά η Βίλμα, που θρικόταν σε πυρετό νευ

τόν καθηγητή στον ώμο:

—Νίκο...

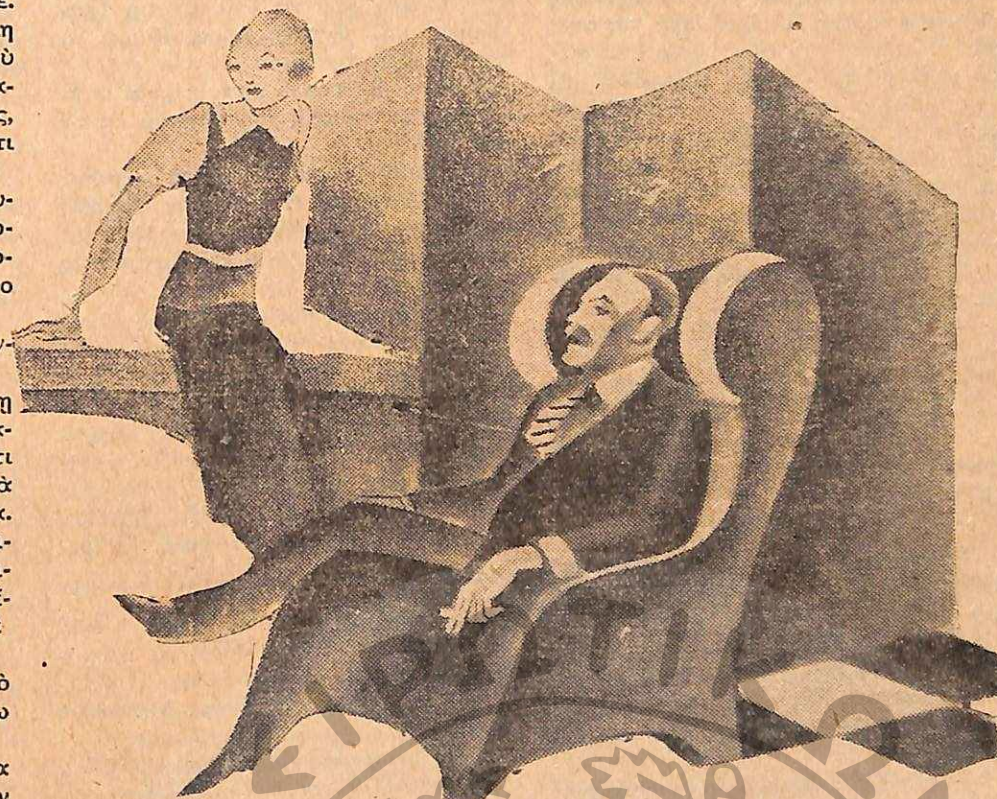
Εκείνος τον είδε σά σωσίβιο. Και τούκανε χωρίς κανένα λόγο τόσο θερμή υποδοχή, που τον κατέπληξε τον άνθρωπο. Γιατί άπλως γνωστοί ήσανε.

—Χρήστο μου! Τί μου κάνεις;.. Πώς έδω; Πόσο χάρηκα που σε είδα!

Και γυρίζοντας στους άλλους:

—Έμένα με συγχωρείτε! είπε.

Και παίρνοντας το «σωσίβιο» άγκαζέ, τους παράτησε. Αισθανόταν την ανάγκη ν' άπομακρυνθαι. Ίδιως αυτή η άξαφνη συνάντηση με τη Βίλμα και το περίεργο θάρρος της, τον είχε πολύ έννοχλήσει. Δεν ήθελε να

Η Βίλμα κορτάριζε άγρια με το γιατρό Μαρά.

ρικότητος. Τί θέλω; Άγκαζέ με τις μαθήτριάς σας; Αυτό είχε λιγάκι σκανδαλώδες, κύριε καθηγητά!

Ο καθηγητής αισθάνθηκε να τ' άνεβαίνει το αίμα στο κεφάλι! Χαμογέλασε προσποιημένα.

—Ε, τί να γίνη; είπε. Αυτά είναι τ' άσκατά που προκαλώ εγώ.

—Α! Έκανε με ψεύτικη άπογοήτευση η Νόρα. Τί, κι' έδω περιορίζεσθε;

—Εν αντιθέσει με τον άδελφό του! είπε ο γιατρός, δείχνοντας τον έαυτό του και κυττώντας μ' ένα διψασμένο βλέμμα τη Βίλμα.

—Αυτό το ξέρω, άπάντησε η Βίλμα...

—Που τό ξέρετε;

—Ε, η φήμη, βλέπετε, των κα-

τακτητών φτάνει καμιά φορά κι' ως τα σχολικά θρανία...

Ένας κύριος σκούνησε άξαφνα

βρή τη Βίλμα άνακατεμένη με τα μοντερινοπαθή αυτά μαστοφόρα πολυτελείας, που κυκλοφορούσαν στα σαλόνια της Γεράνης. Αυτή η μικρή του είχε κάνει άλλη έντύπωση και μ' όλο που δεν τό επέτρεπε στον έαυτό του, είχε όνειροπολήσει ένα τρυφερό αισθηματάκι μαζί της, σοβαρό ίσως. Κι' είχε κάνει όλόκληρο σχέδιο γι' αυτό. Σκεπτόταν να περιμένη πρώτα να τελειώσουν τα μαθήματα, να πάρη το δίπλωμά της η Βίλμα, και να βρή τον τρόπο να σχετισθαι μαζί της κάπου... ΑΛΛ' αυτό τ' άποψινό άπόρρητο, τον είχε άναστατώσει. Και τώρα μόλις, για πρώτη φορά, ρωτήθηκε με άνησυχία: «Τόσο μ' ένδιαφέρει λοιπόν αυτό το κοριτσάκι;»..

Η Βίλμα κορτάριζε άγρια με το γιατρό Μαρά. Είχε θάλει σ' ένέργεια

τὸ σχέδιό της. Κι' ἐνοιώθε μέσα της χωρίς καμμιὰ τύψη τὴ χαρὰ τῆς ἐκδικήσεως! Ὅταν πρωτοσκέφτηκε νὰ τὸν γνωρίσῃ σὰν μιὰ ξένη, ἐκεῖ εἶχε πάει ὁ νοῦς της: Νὰ τὸν κἀνῃ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ! Νὰ τὸν ξετρελλάνῃ!..

Δυὸ ὥρες ὁλόκληρες μιλοῦσαν μαζὶ. Πότε-πότε, ἐρχόταν κι' ἡ Νόρα κοντὰ τους, μὰ μόνο γιὰ δυο-τρία λεπτὰ.

Κι' ὁ γιατρὸς Μαράς, ὁ πολὺπειρος κατακτητὴς, εἶχε παλαβώσει κι' ὅλας μὲ τὸ ἀγούρο αὐτὸ θηλυκὸ πού φαινόταν κι' ἐντελῶς ἄθωο. Κι' ἀγωνιζόταν νὰ προχωρήσῃ. Μὰ ἐνοιώθε πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του, μιὰ δειλία, ἕνα «τράκ», κάτι πού τὸν ἐμπόδιζε νὰ γίνῃ τολμηρότερος.

Τὴν εἶχε ρωτήσῃ γιὰ τὸ σχολεῖο, τίς σκέψεις της, τὴ ζωὴ της, τίς σχέσεις της, καὶ τῆς εἶχε κάνει ἕνα σωρὸ κοπιημένα γιὰ τὴν ἐξουπνάδα καὶ τὴν ὁμορφιά της, πού ἡ Βίλμα τὰ δεχόταν μὲ μιὰ παιδίαστικὴ τσακινιὰ καὶ κἀνοντας πὼς δὲν πονηρεύεται. Ἀλλὰ φρόντιζε συγχρόνως μὲ ματιὰς καὶ φρασσοῦλες ὑπονοούμενες νὰ δείχνῃ πὼς πονηρεύεται καὶ πολὺ.

Κι' ἐπὶ τέλους, ὁ γιατρὸς τῆς τώπε :

— Τὸ ξέρετε πὼς μ' ἔχετε ξετρελλάνει;..

Ἡ Βίλμα ἔκανε τὴν ἐκπληκτη :

— Μπα;

— Τί σὰς χρώσταγα ἐγώ, σὰς παρκαλῶ, γέρος ἀνθρώπος;... συνέχισε ὁ Μαράς.

— Μὰ, τί... ἐννοεῖτε;

Ὁ γιατρὸς ἀναψε. Καὶ σκύβοντας κοντὰ στ' αὐτὴ τῆς δῆθεν γιὰ νὰ τῆς πῇ κάτι, τῆς ἔδωσ' ἐκεῖ ἕνα φιλί!

Ἡ Βίλμα ἀνατρίχιασε. Τῆς ἦρθε νὰ βάλῃ τὰ κλάμματα. Τὰ νεῦρα της δὲν ἀντεχάν πιά. Καὶ συγκέντρωσε ὅλες τῆς τίς δυνάμεις καὶ κρατήθηκε.

— Καθῆστε ἡσυχά! εἶπε σοβαρῇ.

Καὶ ὁ γιατρὸς κόπηκε. Τὴν εἶδε ἄξαφνα πολὺ ἀλλαγμένη.

Καὶ τῶρριζε ἀμέσως στὴ φλυαρία. Ἦξερε αὐτὸς ἀπὸ μικρὰ κορίτσια. Ὅταν δὲν ἦταν «ξεβγαλμένες» ἤθελαν ρωμαντισμούς.

Τῆς μιλοῦσε τώρα γιὰ τὰ μάτια της, γιὰ τὴν ἀνιότητά της πού τὸν γοήτευε, καὶ γιὰ μιὰ ἔτσι ἄθωα φιλία πού θὰ ἐπιθυμοῦσε νάχαν μαζὶ. Νὰ τὴ βλέπῃ πότε-πότε, νὰ πηγαίνουν κανέναν περίπατο, νὰ εἶνε ὁ μέγας της φίλος. Ἔτσι κάτι... σὰν πατέρας νὰ ποῦμε.

— Ἡ Βίλμα ἔξασπε σ' ἐν' ἄγριο νευρικό γέλιο μόλις ὁ Μαράς πρόφερε αὐτὴ τὴ φράση.

— Σὰν πατέρας, ἔ; Χά! χά! χά!... Σὰν πατέρας!

Ὁ γιατρὸς τὰχε χάσει.

— Μὰ τί ἔπαθες;

— Ἐγώ; Τίποτα! Μοῦ φαίνονται τόσο ἀστεία ὅλ' αὐτὰ πού λέτε! Εἰσάστε τόσο κομικὰ!... Σὰς βλέπω

Γιὰ τοὺς φιλίππους

ΟΙ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΕΣ, ΠΟΥ ΚΑΙ ΠΩΣ ΑΡΧΙΣΑΝ

Εἶνε γνωστὸ ὅτι οἱ πρῶτες ἱπποδρομίες ἔλαβαν χώραν στὴν Ἀγγλία πολὺ πρὸ τῆς δυναστείας Ἑρρίκου Β', δηλαδὴ περὶ τὰ μέσα τοῦ ΙΒ' αἰῶνος.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη συνήθιζαν νὰ φέρουν τὰ πρὸς πώλησιν ἄλογα στὴν ἀγορὰ τοῦ Σμιθφιλντ. Ἐκεῖ τὰ ἄλογα ἔτρεχαν γιὰ νὰ δείξουν τὴν ἱκανότητά καὶ ἀντοχή τους, ἰδίως δὲ τὴν ταχύτητά τους.

Κατόπι διάφοροι ἐρασιτέχναι διάλεξαν τὴν περιοχὴ τοῦ Ἑπσομ κοντὰ στὸ Λονδίνο.

Οἱ Ἑδουάρδοι Γ' καὶ Δ' καθὼς καὶ ὁ Ἑρρίκος Η' ἔδειξαν μεγάλον ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἱπποφορβία καὶ ἐγκατέστησαν δικούς των σταύλους μὲ καλὰ ἄλογα.

Ὁ τελευταῖος μάλιστα ἐξέδωκε καὶ σχετικὴ μελέτη πρὶ ἱπποδρομιῶν καὶ ἐγκατέστησε δύο ἱπποδρόμια στὸ Χάμφορ καὶ Τσέστερ. Ἐν τούτοις τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ ἱπποδρομίες διέφεραν κατὰ πολὺ τῶν σημερινῶν, γιὰ τὴν ὑπῆρχε ἰσοχυσμός, οὐδὲ στίβος, οὔτε κατάταξις κατὰ ἡλικίαν καὶ γένος, οὔτε προπόνησις. Ἐτρε-

ποῦ ἀγωνιζόσαστε νὰ φτάσῃ ἐκεῖ πού θέλετε καὶ δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω τὰ γέλια... Παρντόν, ἔ;

— Μπα, τί λέτε! Ἐκανε ὁ γιατρὸς ἡλθία.

Καὶ τὸ κατάλαβε ἀμέσως. Μὰ ἦταν ἀρνά. Τῶχε πεί!... Πρῶτῃ του φορὰ εἶχε μαριμαρώσει σὰ βλάκας μπροστὰ σὲ μιὰ γυναῖκα. Καὶ τί γυναῖκα; Ἐνα μωρὸ, ἕνα κοριτσόπουλο!... Μ' αὐτὴ τὴ σκέψη ἔγιν' ἐξω φρενῶν.

— Πάμε νὰ πάρουμε κάτι. Εἶπε καὶ σηκώθηκε.

— Πάμε! Εἶπε ἡ Βίλμα.

Καὶ καθὼς προχωροῦσαν πρὸς τὸ «μπουφέ»:

— Μόνη σας εἰσάστ' ἐδῶ ἀπόψε; Ρώτησε.

— Ναί.

— Ἄ, ἔτσι; Θὰ σὰς συνωδεύσω λοιπὸν ἐγὼ στὸ σπίτι σας, ἂν μὴν τὸ ἐπιτρέπετε;

— Γιατὶ ὄχι; Εἶπ' ἡ Βίλμα.

Καὶ ἦπτε σχεδὸν μὲ μιὰ γουλιά τὸ ποτήρι τοῦ «μπῶλ» πού τῆς πρόσφερε ὁ γιατρὸς. Ὁ λαίμαρξ της ἦταν στεγνὸς κι' αἰσθανόταν ἀκόμα τὴν ἀνάγκη νὰ τονώσῃ τὰ τσακισμένα νεῦρα της πού ἀρχίζαν νὰ παραλύουν.

[Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο]

χαν σὲ ἀνώμαλον ἔδαφος καὶ συχνὰ νικοῦσε ἕνα ἄλογο κατωτέρας ἀξίας γιὰ τὴν δὲν συναντοῦσε στὴ κούρσα του σοβαρὰ ἐμπόδια, ἐνῶ καθυστεροῦσε ἕνα καλὸ λόγῳ ἐπαρκῶν ἐμποδίων.

Τότε δὲν ἐνδιαφέρονταν τόσο γιὰ τὴν ταχύτητα ὅσο γιὰ τὴν ἀντοχή, ἐπομένως ἐγίνοντο κούρσες ἀντοχῆς καὶ ὄχι ταχύτητος. Ἐνδιαφέροντο μὲν γιὰ ἄλογα πολεμικά, πού μποροῦσαν νὰ φέρουν ἀρκετὸ βάρος ἐπὶ ἀρκετὸ διάστημα.

Ἀντελήφθηκαν ἐν τούτοις ὅτι γιὰ νὰ γίνῃ ἀντιληπτὴ ἡ ὑπεροχὴ ἑνὸς ἀλόγου, θὰ ἔπρεπε νὰ συναγωνίζωνται τὰ διάφορα ὑπὸ δοκιμασίαν ἄλογα ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας καὶ ὁρὸς ἐπὶ ὁμαλοῦ ἐδάφους εἰδικῶς προπαρασκευαζομένου.

Καὶ ἀποφασίσθηκε νὰ χρησιμοποιῆται ἔδαφος μὲ χλόη ὡς καταλληλότερο, τὸ ὁποῖο καὶ ὠνομάσθηκε «τάφρ» πού σημαίνει ἀγγλικὰ χλόη.

Οἱ πρῶτοι ἱπποδρόμοι χρονολογῶνται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰακώβου τοῦ Α' ἀπὸ τοῦ 1503—1625, πού ἔδειξε μέγιστον ἐνδιαφέρον γιὰ τίς ἱπποδρομίες, ὁπότε καὶ θεσπίσθηκε ἡ προπόνησις. Ὁ διάδοχός του, Κάρολος Β', ἐνδιαφέρθηκε τόσο ὥστε διωργάνωνε ὑπὸ τὴν προστασία του ἱπποδρομίες, στίς ὁποῖες ἔλαβαν μέρος δικά του ἄλογα κατὰ τὸ 1680, πρόσφερε δὲ καὶ ἑπαθλον 100 λιρῶν.

Ἡ βασίλισσα Ἄννα τὸ 1711 πρόσφερε ὡς ἑπαθλον ἕνα ἀμφορέα ἀξίας 150 λιρῶν.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἀρχισαν καὶ τὰ στοιχήματα. Ὁ Γεώργιος Α' ἐνεθάρρυνε πολὺ τὴν ἱπποπαράγωγὴ κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα καὶ ἔγιναν οἱ πρῶτες δοκιμὲς τῆς μικτῆς ἀγγλο-ἀραβικῆς παραγωγῆς, ὁπότε καὶ χρονολογεῖται ἡ καταγωγὴ τῶν ἀγγλο-αραβικῶν ἵππων.

Μὲ τὸν καιρὸ οἱ ἱπποδρομίες εἰσῆχθησαν καὶ στὰ ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης, ὁ δὲ λόρδος Πάσκουλ τίς εἰσήγαγε πρῶτος στὴ Γαλλία.

Ὁ πλουσιώτατος αὐτὸς φίλιππος στοιχημάτισε τὸ 1754 νὰ διανύσῃ μέσῃ σὲ 2 ὥρες ἀπόσταση 14 χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ Παρίσι στὸ Φοντενμπλὰ καὶ κέρδισε τὸ στοιχίμα, ἀφοῦ ἔφθασε 12 λεπτά νωρίτερα.

Μόνο στὰ 1833 οἱ ἱπποδρομίες ἀρχισαν νὰ παίρνουν σοβαρὴ μορφή καὶ ἀπὸ τότε συνεχίζονται μὲ φανατισμό.

Ο ΕΡΩΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΠΩΣ ΚΡΑΤΙΕΤΑΙ Ο ΑΝΔΡΑΣ

Μία ἐνδιαφέρουσα σελὶς τῆς Φ. Ε. ΜΠΕΪΛΥ

Αν γιὰ τὸν ἄνδρα ἡ ἐπικράτεις στὴ ζωὴ εἶναι ἡ δουλειά, γιὰ τὴν γυναῖκα εἶναι ὁ ἔρως. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ζωὴ εἶναι μιὰ διαρκὴς πάλη ἡ γυναῖκα ἔχει τὴν πρόσθετὴ ὑποχρέωση ν' ἀρῶσθαι στὸν ἄνδρα καὶ μετὰ τὸν γάμο. Ὑποχρέωση πού ὁ ἄνδρας δὲν τὴν ἔχει γιὰ τὸν ἀπλοῦστατο λόγο ὅτι ἡ κατὰκτησις του συνετελέσθη καὶ εἶναι ἔτοιμος νὰ πετάξῃ σ' ἄλλο λουλούδι ἂν... Αὐτὸ τὸ ἂν πρέπει νὰ τὸ προσέχουν πάντα οἱ γυναῖκες.

Μιὰ Λονδρέζα π.χ. εἶχε δώσει τὴν ἑξῆς ἀγέρων ἀπάντησιν σ' ἕνα σχετικὸ ἐρώτημα πούκανε στίς ἀναγνώστριες μιὰ γυναικεία ἐφημερίδα:

«Ἐνας ἄνδρας δὲν πρέπει νὰ κρατιέται κοντὰ μας μὲ τὰ παντοῦρα τεχνάσματα πού ἔξερουν καὶ ἐπνοοῦν οἱ γυναῖκες: τὸ κραγιόνι, τὴ ψευτοζέλια, καὶ ὅλο αὐτὸ τὸ τεχνητὸ περιβάλλον τῆς θέρμης. Ἡ συμπεριφορὰ αὐτῆς ἐξουτέλλει τὸ γυναικεῖο φύλο. Ἄν ὁ κύριος σύζυγος ἐπιθυμῇ νὰ φύγῃ—ἄς πάει στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ. Καμμιὰ γυναῖκα δὲν πρέπει νὰ προσπαθῇ ὅπως συγκρατήσῃ τὸν ἄνδρα τὴ στιγμὴ πού ἔχει πάψῃ νὰ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτήν...».

Κι' ὅμως αὐτὴ εἶναι μιὰ ἐγγράφος ὁμολογία τῆς πίστες στὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἔρωτος πού δὲν πρέπει καμμιὰ γυναῖκα νὰ παραδεχθῇ.

Ὑποστηρίζω ὅτι ἡ πρώτη δουλειὰ τῆς συζύγου εἶναι νὰ κρατᾷ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ συζύγου. Κι' ἂν δὲν τὴν ὑποβοηθῇ ἡ φύσις νὰ μεταχειρίζεται τὴ τέχνη. Ἐνας ἄνδρας, εἶναι πάντα ἕνας ἄνδρας καὶ δὲν εἶναι εὐκόλο ν' ἀντιληφθῇ τὴν ἀλήθειαν: Ἐχει τίς δουλειὰς του, εἶναι βιαστικὸς κι' ὅ,τι ζητᾷ ἀπὸ τὸ συζυγικὸ περιβάλλον εἶναι οἱ γλυκειὰς κι' εὐχάριστες ὥρες τῆς παραμονῆς στὸ σπίτι. Πὼς θὰ τοῦ δοδοῦν ἂς καθίσῃ ἡ γυναῖκα νὰ βρῇ τὸν τρόπο.

Ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ εἶναι εὐχάριστη ἀκόμα καὶ ὅταν γίνῃ μητέρα, καὶ μιὰ ἐξυπνὴ συζύγος θὰ βάλῃ στὴν πρώτη μοῖρα τὸν ἄνδρα της καὶ κατόπιν τὰ παιδιά της. Εἶναι περιττὸ νὰ καθιστᾷ τὸν ἑαυτὸν της ἀπαραίτητο στὰ παιδιά, γιὰτὶ εἶναι ὅπωςδήποτε ἀπαραίτητὴ σ' αὐτὰ ἀπὸ τὴν ἰδίαν της φύσιν καὶ ἡ πρόσθετὴ αὐτῆς προσπάθεια γιὰ νὰ δείξῃ τὸ ἐνδιαφέρον της τὴν κάνει σχολαστικὴ ἀπέναντι του. Στὸ τέλος ἀπὸ σύζυγος γίνεταί μόνον ἡ μητέρα τῶν παιδιῶν της.

Ἡ γυναῖκα πού ἀποτυγχάνει στὸν γάμο εἶναι ἐκείνη πού ἀναπαύεται στὴ δόξα τῆς εὐθὺς μόλις περάσῃ τὸ δαχτυλίδι στὸ δάχτυλό της. Καὶ πῇ: Τώρα πιά ἡσυχία: Παντρεύτηκα».

Δυστυχῶς αὐτὴ εἶναι ἡ ἀντιληψὶς τῶν περισσοτέρων γυναικῶν. Τὸ κυριώτερον συστατικὸ αὐτῆς τῆς ἀντιλήψεως εἶναι ἡ τεμπέλικιά, πού κράδεταί πίσω ἀπὸ μιὰ δῆθεν εὐσεβὴ καὶ ἡθικὴ ἀπάτη. Ἰσχυρίζονται ὅτι μιὰ σύζυγος εἶναι ἡ ἡμέρα καὶ δὲν πρέπει νὰ μοιρᾷ τὴν ἐμφάνη μὲ τίς ἀνέπαντες: Τὸ βάψιμο, οἱ μεταξωτὲς κάλτσες κ.λ.π. δὲν τῆς ἀρ-

μόζουν καὶ ἐκθέτουν τὸν ἄνδρα της.

Ἀνοήσιες: Μιὰ γυναῖκα πού πέτυχε στὸν γάμο θὰ πῇ στίς ἄλλες ὅτι ἡ ἰδια τακτικὴ πού ἐφάρμοξε γιὰ νὰ προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀνδρὸς πρὶν τὸν γάμον εἰς τὴν εἶναι ἀπαραίτητὴ γιὰ νὰ διατηρήσῃ αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ μετὰ τὸν γάμο. Καὶ κάτι περισσότερο. Ἡ τακτικὴ ἡλαρσεύσεως πρέπει νὰ γίνεταί ἐπιστημονικώτερη γιὰτὶ ὁ ἄνδρας—ὡς σύζυγος πιά— βλέπει καλύτερα καὶ ἀπὸ ἄλλη σκοπιά τὴν γυναῖκα του παρ' ὅτι κι' ἀπ' ὅπου τὴν ἐβλεπε πρὶν τὴν πάρῃ.

—□—

Κανένα τέχνασμα δὲν πρέπει νὰ παραλείπουν οἱ παντρεμένες γιὰ νὰ κρατοῦν τὸν ἄνδρα κοντὰ τους καὶ τοῦτο γιὰτὶ κανεῖς σύζυγος δὲν ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκα του μόνον γιὰ τίς ἡθικὰς ἀρετὰς της καὶ τὸν καλὸν χαρακτήρα. Μπορεῖ νὰ ἔχη τὸν εὐγενέστερον χαρακτήρα τοῦ κόσμου, ὅταν ὅμως εἶναι ἀνέμετρα στὴν ἀσυγκίνητη καὶ τὸ σπουδαιότερον ἀπεριποίητη νὰ εἶναι βεβαία ὅτι θὰ τὸν ἀπορροφῇ ἀπὸ τὸ σπίτι. Κανεῖς ἂν-

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ:

ΣΟΝΕΤΟ

ΤΟΝ ΛΟΡΕΝΖΟ ΣΤΙΚΕΤΙ

Στὴ σκοτεινὴ της μέσα ἀγκαλιά
τὴ Φύσιν σὰν ἡ Νύχτα νανουρίζῃ,
τὴ μάγισσα θ' ἀκούσης σιγαλιά
δόγγος βαρὺς, ἀλαργινὸς νὰ σιῇ.

Δάκρυ θὰ βρῇς μέσ' τ' ἄνθρα τὴν
Αἰγὴν
διαμάντια νὰ σκορπᾷ γύρω στὴ
Φύσιν,
δροσιάς θὰ σοῦ φανῇ μαρμαρυγὴ,
κι' ἂνθος τὰ μαλλιά σου θὰ
στολίσῃ.

Δὲν εἶν' τ' ἀγέρι, ὄχι! πού βογ-
γαί
στὸ ἄφονο μυστήριον τῆς θρα-
δυᾶς.
Ὅχι! δροσιά δὲν εἶναι πού σκορ-
παί
ἀχτίδες ἀσημένιες στὸ λουλούδι,

μὰ ἡ στερεὴ εὐχὴ φτωχῶς καρ-
διάς
γιὰ Σέ. Δάκρυ πικρὸ, πόνου τρα-
γοῦδι.

Μετάφρασις Α. Γ. ΠΕΛΑΕΤΙΕ

δρας δὲν ἐρωτεύεται ἕναν εὐγενικὸν χαρακτήρα ὅταν συνωδεύεται μὲ τὰ παραπάνω ἐλαττώματα. Κυριεύεται ἀπὸ ἄν-
νία.

Θὰ τὸ πιστέψετε; Ὑπάρχουν ἄνδρες πού ὅσο καὶ ἂν μισοῦν τίς κακὰς γυναῖ-
κες καὶ ὅσες βγάδουν γλώσσα, μολταῦ-
τα εἶναι πλασμένοι νὰ ξήσουν μ' αὐτὰς,
γιὰτὶ στὸ φέρεμά τους νομίζουν—καὶ
ἐτσι εἶναι— πὼς βλέπουν τὸ ἐνδιαφέ-
ρον, τὴν συμπόνια. Γιὰ νὰ πείσῃς κά-
ποιον γιὰ κάτι πρέπει νὰ τοῦ μιλήσῃς
θυμωμένα νὰ χειρονομῇς βίαια, νὰ
δείχνῃς ὅτι αἰσθάνεσαι, ὅτι ὑποφέρεις.

Ἡ σύζυγος τοῦ 1938 πρέπει νὰ κυρ-
τᾷ τὸν ἄνδρα της σὰν τὴ λείνα πού
κυττάζει τὴ λεία της! Καὶ τὸ ἐπινοητι-
κό της μυαλὸ νὰ μὴν ἀποροφᾷται ἀπὸ
τὸ ταῖσμα καὶ τὸ ντύσιμο τοῦ συζύγου.
Σήμερα, ἂν δὲν ὑπάρχῃ, φαί στὸ σπῆτι
μπορεῖ νὰ βρεθῇ στὸ ἐστιατόριον καὶ ὁ
κάθε ἄνδρας μπορεῖ καὶ εὐχέλῃ τὸν κου-
μπὶ του. Ἄν δὲν μπορῇ ἂς τοῦ δείξῃ ἡ
γυναῖκα τὸ πῶς. Ἀς τοῦ τὸ δείξῃ
ὅμως μ' ἕνα τρόπο ἐρωτηριακὸ ὥστε νὰ
τὸν κἀνῃ νὰ τῆς εὐχέλῃ καὶ τὰ δικά της
κουμπιά. Διαφορετικὰ θὰ εἶναι ἡ χειρό-
τερη σύζυγος κι' ἂς τὸν ταῖξῃ καὶ τὸν
ντύνῃ ὑπέροχα.

Ἡ γλυκειὰ της γλώσσα τακτοποιεῖ
πολλὰ πράγματα στὸ συζυγικὸ σπῆτι καὶ
οἱ γυναῖκες πού εἶναι μαστοδρίσες στὸ
χειρισμὸ της, εἶναι ἀδικαιολόγητες ὅ-
ταν παραμένουν ἄφωνες σὰν «ψάρια»
στὴ πρώτη παρατήρησιν τοῦ θυμωμένου
συζύγου.

Ὁ ἔρως εἶναι ἕνας πόλεμος μὲ ἀπει-
ρία ἐλιγμῶν καὶ στρατηγημάτων.

—□—

Ἡ ἰδεώδης σύζυγος εἶναι ἐκείνη πού
τὰ καταφέρνει νὰ εἶναι ἐλαστικὴ καὶ
προκλητικὴ. Ἐτσι κρατᾷ πάντα τὸν ἄν-
δρα της «ἐν ἐργονόρσει» μὴν ἀφήνοντάς
του νὰ ἐξερευνᾷ τ' ἀνεξερευνήτα μυστή-
ρια τοῦ μυαλοῦ της. Ἀκόμα καὶ στίς
πιο ρομαντικὰς στιγμὰς, δὲν θὰ
τὸν ἀφήσῃ νὰ νοιώθῃ τὸν ἑαυτὸν του
βέβαιο γι' αὐτήν. Καὶ τοῦτο γιὰτὶ αὐ-
τὴ ἡ ἀδεσβατότης τῶν αἰσθημάτων εἶναι
τὸ ἰσχυρότερον στοιχεῖο τῆς διατηρήσεως
ἐνὸς συζύγου. Φυσικὰ κανεῖς σύζυγος
δὲν ἀπασχολεῖ τὸ μυαλὸ του τυραννικά
καὶ ἀμφίβολα γιὰ μιὰ γυναῖκα πού εἶ-
ναι πρῶτης τάξεως μαγεύρισσα καὶ μὲ
χαρὰ τὴν ἀδωδιάντινο. Ἡ ὑπαρξὶς αὐ-
τῆς τῆς εὐτυχίας καθιστᾷ τὸν γάμον μιὰ
ρουτίνα χωρὶς θέλητρο. Γι' αὐτὸ δὲν ἔ-
χει ἄδικο ὁ Ὅσκαρ Οὐάιλντ λέγοντας:
«Οἱ τραγωδίαι τῆς ζωῆς εἶναι δύο.
Ἡ πρώτη εἶναι νὰ ἐπιθυμῇς κάτι καὶ
νὰ μὴ μπορῇς νὰ τὸ ἀποκτήσῃς. Καὶ ἡ
δεύτερη νὰ τὸ... ἀποκτήσῃς. Ἡ τραγω-
δία αὐτὴ εἶναι ἡ τρομερότερη.

Φ. Ε. ΜΠΕΪΛΥ

Νά γιατί νικούσε ο Ναπολέων!

Τα απομνημονεύματα του στρατηγού Λεζέν

Οι πολεμικές αναμνήσεις διαφόρων στρατιωτικών είναι πάντοτε ενδιαφέρουσες, έστω και αν οι στρατιωτικοί αυτοί έζησαν σε παλαιότερες εποχές. Έτσι, τα απομνημονεύματα του στρατηγού Λεζέν, που πέθανε στις 25 Φεβρουαρίου 1848, προκάλεσαν, με την τελευταία επανέκδοσή τους, αληθινή συγκίνηση στους φίλους των περιπετειών και στους θαυμαστές των ήρώων.

Μέσα στις σελίδες του συναρπαστικού αυτού βιβλίου, που είναι γραμμένο με σπάνια γραφικότητα, συναντά κανείς τις πιο μεγάλες εποποιίες των Ναπολεοντίων χρόνων, από τις οποίες σταχυολογούμε τις πιο δραματικές.

«Κατά την υποχώρηση της Ρωσίας, άφηγείται ο στρατηγός Λεζέν, ένας πυροβολητής, τραυματίστηκε μπροστά στα μάτια μου. Οι στρατιωτικοί γιατροί που τον εξέτασαν, άπεφάνθησαν ότι έπρεπε να του κόψουν το χέρι. Ρώτησα τον τραυματία αν ήταν διατεθειμένος να συγκατατεθεί στον άκρωτηριασμό.

— Άς με κάνουν έτσι θέλουν, απήντησε περήφανα.

Τότε οι γιατροί με παρακάλεσαν να τους βοηθήσω. «Είμαστε μονάχα δύο, στρατηγέ μου, και δεν μπορούμε να προσδομή στην έγχειρση, χωρίς τη βοήθειά σας. Έχετε την καλωσύνη να μας δώσετε ένα χεράκι».

Και μου εξήγησαν τί έπρεπε να κάνω. Έπειδή δεν υπήρχε χειρουργική τράπεζα, έπρεπε να πάρω τον τραυματία στον ώμο μου. Συμμορφώθηκα με την επιθυμία τους, πήρα τον λαβωμένο στην πλάτη μου και οι χειρουργοί άρχισαν τη δουλειά τους. Καθ' όλο το διάστημα της έγχειρσεως, ο τραυματίας δεν έβγαλε μιλιά. Το μόνο που άκουγα, ήταν το χειρουργικό πριόνι. Δέκα λεπτά της ώρας άργότερα, οι γιατροί μου είπαν:

— Τελειώσαμε, στρατηγέ μου. Η έγχειρση επέτυχε θαυμάσια. Το μόνο δυσάρεστο είναι που δεν έχουμε λίγο κρασί, για να δώσουμε στον τραυματία μας να πιη και να συνέλθω από τη συγκίνηση.

(Την εποχή εκείνη το χλωροφόρμιο και ο αϊθέρας ήταν άγνωστα πράγματα στους χειρουργούς και οι έγχειριζόμενοι ύφισταντο τα μαρτύρια της έπεμβάσεως με πλήρεις τας αισθήσεις των!).

Είχα στο παρόδρι μου, συνεχίζει ο στρατηγός Λεζέν, λίγο κρασί της Μαλάγας, που το φύλαγα σαν τα μάτια μου κι' έπινα πότε-πότε από μια γουλιά. Το προσέφερα στον τραυματία που ήταν κατάλωμος και σιωπηλός. Τό πήρε με το χέρι που του είχε απομείνει και τό άδειασε άπνευστί. Έγστερα σηκώθηκε, μου άδειασε άπνευστί. Έγστερα σηκώθηκε, μου άδειασε άπνευστί. Έγστερα σηκώθηκε, μου άδειασε άπνευστί.

λία και άπεμακρόνθη με θήμα σταθερό, σαν να μη το είχα συμβή τίποτε...».

Νά τί στρατιώτες είχε ο Μέγας Ναπολέων και νά γιατί θά μείνη στην ιστορία ή ήρωική εκείνη εποχή. Άλλ' άς συνεχίσουμε τό φυλλομέτρομα των απομνημονεύματων του Λεζέν. Νά ένα ωραίο ανέκδοτο, σχετικό με τον στρατηγό Κομπάν.

«Την παραμονή της μάχης του Λουάσεν, στις δέκα ή ώρα τη νύχτα, ο

Ο Μ. ΝΑΠΟΛΕΩΝ
(Προτομή της εποχής)

στρατηγός Κομπάν βγαίνει από τη σκηνή του και κάνει ένα μοναχικό περίπατο προς στον κάμπο. Κάποια στιγμή, άκούει θηματισμούς άλόγων. Χωρίς νά χάση καιρό, επιστρέφει τρέχοντας στο στρατόπεδό του. Οι άνδρες του, όμως, βρίσκονται ακόμα πολύ μακριά και βλέπει ότι δεν θά προλάβω νά τους φθάσω, γιατί ή έγθρική ήλη του έπυλάνοντος ίππικού τον έχει φθάσει άρκετά. Τότε, μη έχοντας τί άλλο νά κάνω ή ήρωϊκός στρατηγός, μπήζει μια στεντόρεια κραυγή:

«Μεραρχία Κομπάν, στα όπλα! Έγθρικό ίππικό εν ύψει!» Και ταυτοχρόνως, ο Κομπάν χώθηκε σε μια τάφρα, γεμάτη από πτώματα.

Σέ λίγο τά άλογα της έγθρικής ήλης περνούσαν από πάνω του. Η μεραρχία του, όμως, είχαν εν τώ μεταξύ έτοιμασθή και οι Αύστριακοί ίππείς έπεσαν επάνω στις μπαγιονέτες των, συλληφθέντες ό

λοι αιχμάλωτοι. «Όταν ο Κομπάν επέστρεψε στους άνδρες του, τή ρούχα του ήταν καταλασπωμένα. Οι όπλες των άλόγων, εύτυχως δεν τον είχαν πειράξει».

Τό παράδειγμα αυτό της άποκοιμισμένης μεραρχίας, που με μια κραυγή σηκώθηκε άμέσως στο πόδι και παρατάχθη είς μάχην, την όποιαν και εκέρδισε, είναι πραγματικώς καταπληκτικό.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό γνώρισμα των στρατιωτών αυτών του 1814, που διέσχιζαν την Εύρώπη προς όλας τας διευθύνσεις, μαχόμενοι άνευ διακοπής, είναι και ή παροιμιώδης άμεσηνυσία των και άδιαφορία προς τον θάνατον. «Ο στρατηγός Λεζέν, διαταχθείς νά ανακόψω έξω από τη Λειψία την έφοδο μιας Αύστριακής φάλαγγος, κρίνει σκόπιμον, εν άναμονή της επίθεσεως, νά παραθέσω στους άξιωματικούς του ένα πλούσιο πρόγευμα, στην κορυφή ενός λόφου που βομβαρδίζεται θορυβωδώς από τις αύστριακές όβιδες και σφαίρες. Τά πιάντα και τά ποτήρια των άξιωματικών έσπαζαν τό ένα μετά τό άλλο. Τό κέφι τους, όμως, δεν έχάλασε καθόλου και τό πρόγευμα έσυνεχίσθηκε με άδιάπτωτη εύθυμία!

Άλλα τό βιβλίο του Λεζέν άναφέρει και μερικά ανέκδοτα μάλλον κωμικά, που δεν μπορούν παρά νά εκπλήξουν τους σημερινούς στρατιωτικούς, που είναι μαθημένοι στην πιο σιδηρά πειθαρχία. Κάποτε, ο στρατηγός Ντομπυριέ θέλησε νά επιθεωρήσει τους άνδρας του—είκοσι χιλιάδες εν όλφ—έξω από τό Βαλμύ. Τήν ώρα, όμως, που οι άνδρες παρήλυνον μπροστά του και μπροστά στους έπιτελείς του, ξεπετάχθηκε ένας λαγός. Τότε οι γρεναδιέροι, λησιμονούντες την επιθεώρηση, διέλυσαν την παρατάξη κι' άρχισαν νά τρέχουν πίσω από τό λαγό! Σε λίγο, μέσα από τό δάσος ξεπετάχθη και κι' άλλοι λαγοί και όπως άναφέρει ο Λεζέν, οι στρατιώτες έσκότωσαν εκείνη τη μέρα περί τους διακοσίους λαγούς!

Και ο Ντομπυριέ; «Όχι μόνον δεν έθύμωσε, αλλά κι' έφαγε τον μεγαλύτερο! Ένδιαφέρον είναι επίσης ένα άλλο ανέκδοτο, που μαρτυρεί ότι στην Ίσπανία οι άγώνες ήταν άνέκαθεν σκληροί και άπάνθρωποι.

«Στη Σαραγόσσα, γράφει ο Λεζέν, ένας ιερέας έκαυχάτο ότι είχε στραγγαλίσει με τά ίδια του τά χέρια 17 Γάλλους στρατιώτες. Με τά φαρδομάνικα άνεβασμένα στους ώμους και με τό σπαθί στο χέρι, ό φανατικός αυτός ιερωμένος διέτρεχε τάς τάξεις του Ίσπανικού στρατού και φώναζε σαν τρελλός: Μιμηθήτε τό παράδειγμά μου! Δ εν θά μείνη ούτε ένας Γάλλος!»

ΛΕΩΝ ΤΡΑΙΧ

Ένα... δράμα στην Καλιφορνία

Διήγημα του Ν. Γκουαρέσκι

Είχα, νά δω 6 μήνες τον φίλο μου Τόμ, όταν μια μέρα πήρα τό έξής παράξενο γράμμα:

«Άγαπητέ Ντίκ,

«Είμαι θύμα της πιο τρομερής περιπέτειας, που συνέβη ποτέ σε άνθρωπο. Σου σημειώνω πριν σου πω τί συμβαίνει, ότι αίτία όλου του κακού είναι μια γυναίκα, σου όρκίζομαι όμως, ότι στην περίπτωση αυτή δεν φταίω εγώ διόλου.

«Στη Ντολέλ έδω κι' ένα μήνα γνώρισα μια γυναίκα. Δεν ήταν πολύ όμορφη κι' έκτος τούτου ήταν παντρεμένη με έναν άνθρωπο τρομερά ζηλιάρη και δεισιτάτο. Έννοείς πώς έκανα λίγο κόρτε κι' όταν γυρίσαμε έδω με κάλεσε νά πάρω ένα φλυτζάνι τσάι στο σπίτι της.

«Επήγα κι' όταν χτύπησε την πόρτα μου άνοιξε ή ίδια ή κυρία, γιατί ή υπηρέτριά της, είχε πάει νά ψωνίσει κι' ο κύριος θορυβώδης στη δουλειά του.

«Η κυρία αυτή είναι από τις νεόφυτες της Καλιφορνίας. Ο άνδρας της έκανε λεπτά με τό εμπόριο των παστών κρεάτων, κι' αυτή δεν έκανε τίποτε άλλο παρά νά μου μιλή για τά πλούτη της. Έπειτα θέλησε νά μου δείξη τό διαμέρισμά της άρχίζοντας από τό όφισ και την τουαλέτα. Έτσι από εκπλήξη σε εκπλήξη φθάσαμε στην κρεβατοκάμαρα. Έκεί σου όμολογώ πως άρχισα νά κάνω πονηρές σκέψεις και μη ξέροντας πώς νά κάνω άρχή, μιλούσα για την ταπετσαρία, που την βρήκα πολύ ωραία.

«Έξαφνα άκούστηκε ένας παράξενος θόρυβος. Πόρτες άνοιγαν και κλούσαν δυνατά και μια βαρειά φωνή καλούσε «Μαίρη! Μαίρη!»

«Η κυρία, ή Μαίρη δηλαδή τάχασε, κιτρίνισε και ψύθρισε: «Ο άντρας μου. Ποιός ξέρει τώρα τί θά σκεφθώ... Είναι όπλισμένος...». Με κύταζε με άπορία κι' έπειτα μ' έσπρωξε προς τό κρεβάτι φωνάζοντας: «Γρήγορα, γρήγορα, κρυφώ!» Μή καταλαβαίνοντας κι' εγώ πώς, βρέθηκα κάτω από τό κρεβάτι.

«Σέ λίγο μπήκε ο κύριος Βούγκ, άγκομαχώντας.

— Μαίρη, είπε, άναγκάστηκα νά γυρίσω. Δεν είμαι καλά, Μαίρη... Φαίνεται έπαθα ήλίαση.

«Μου ήρθε νά βγώ έξω από τό κρεβάτι και νά πω στον πολύ εύτυχό, που τον γνώρισα. Μά ήταν άργά. Έκείνος είχε πέσει κιόλας στο κρεβάτι και τό σώμα του άκούμπωσε στο κεφάλι μου. Αυτό όμως δεν ήταν τίποτε ακόμη. Ο άθλιος άρχισε νά βογγά δυνατά και νά με πιέζω ακόμη περισσότερο.

«Πέρασε λίγη ώρα κι' είδα νά παρουσιάζονται μπρός στο κρεβάτι τά άξιόσεβαστα παπούτσια ενός γιατρού, που τον είχαν φωνάξει τηλεφωνικώς. Όταν ο

γιατρός έφυγε ο κ. Βούγκ άρχισε και πάλι νά βογγά και ή θέση μου ήταν πολύ δύσκολη. Έν τώ μεταξύ άκουα την κυρία και την υπηρέτρια νά μπαμποδιαίνουν και νά τον περιποιούνται.

«Έτσι νύχτωσε. Η κυρία πήγε νά κοιμηθώ στο δωμάτιο των ξένων και έμείναμε μόνοι: εγώ κάτω από τό κρεβάτι και ο κ. Βούγκ, από πάνω. Άρχισα τότε νά καταστρώνω διάφορα σχέδια φυγής. Είπα θά πειριμένω νά κοιμηθώ ό

«Μου άνοιξε ή ίδια ή κυρία...»

άνδρας της Μαίρης και νά βγώ σιγά-σιγά. Έτσι θά μπορούσα νά φύγω από τό καταραμένο αυτό σπίτι και ώρμιζόμουν πως δεν θά ξαναπατήσω ποτέ τό κατώφλι του.

«Όλα μου όμως τά σχέδια στάθηκαν μάταια. Ο κ. Βούγκ έλο βογγούσε κι' έπειδή δεν μπορούσε νά κοιμηθώ, άρχισε νά μετρού δυνατά ένα... δύο... τρία...

τέσσερα... Σκέφθηκα πώς έτσι στο τέλος θά τον εύρισκα ό ύπνος. Μά δεν θαυμάσια! Αυτός εξακολουθούσε νά μετρού και κάθε αριθμός χτυπούσε στο μυαλό μου σαν σφυρί.

«Τέλος στάθηκε στον αριθμό 125.547. Ήταν 8 τό πρωί. Είδα τότε τά παπούτσια της Μαίρης νά πλησιάζουν κατά τό κρεβάτι. «Θα νά ρωτήσω τον άντρα της πώς είναι. Είναι αδύνατο νά σου πω σε τί χάλια βρίσκόμενυ ύστερα από 15 όρών παραμονή κάτω από τό κρεβάτι. Τό δέ τρομερότερο ήμουν φέ-

ριος της πείνας. Έπιασα τότε τό πόδι της Μαίρης και της τό χτύπησα μερικές φορές σαν νά της έλεγα πώς πεινούσα. Αυτή τό κατάλαβε και σε λίγο που έφερνε τό πρόγευμα του άνδρός της μου έρριξε ένα πακετάκι με σάντουιτς.

«Η μέρα προχωρούσε έτσι. Ο κ. Βούγκ δεν έννοούσε νά σηκωθώ από τό κρεβάτι. Άλλωστε ό γιατρός που ήρθε, του είπε νά μείνη ακίνητος. Τό φοβερό όμως είναι πώς βογγούσε όλη τη μέρα. Έν τώ μεταξύ μερικά πακετάκια της Μαίρης καθυσόχαιζαν κάθε τόσο την πείνα μου.

«Έτσι νύχτωσε πάλι, μά κατά τις 9 τό βράδυ σκοτωμένος από την κούραση, ήμουν παρακαλώ, 27 ώρες στη θέση αυτή—άποκοιμήθηκα. Έξαφνα όμως με ζύπνησε ή φωνή του άθεόφοβου κ. Βούγκ, που μετρούσε πάλι άρχίζοντας από τον αριθμό, που είχε σταματήσει τό πρωί 125.548. Και δεν σταμάτησε παρά στο 263.824, δηλαδή την άλλη μέρα τό πρωί. Τότε μου ήρθε μια ιδέα. Ψάχνω στην τσέπη μου, βρίσκω ένα μολύβι κι' ένα χαρτί και σου γράφω αυτό τό γράμμα. Τρέχα, λοιπόν, νά με σώσεις. Είμαι ακόμη κάτω από τό κρεβάτι, στο σπίτι του κ. Βούγκ στην Ούέλκωμ Στρήτ αριθ. 274 τούτο πατωμα.

TOM»

Έσπαζα τό κεφάλι μου και συλλογιζόμουν τί νά κάνω για νά σώσω τον Τόμ. Τότε μου ήρθε μια ιδέα. Νά ντυθώ ύδραυλικός και νά παρουσιασθώ, λέγοντας πως ένας σωλήνας από τό δωμάτιο του κ. Βούγκ γάλασε και είναι άνάγκη νά διορθωθώ. Έτσι ο χριστιανός αυτός θαλάλαζε δωμάτιο και ο Τόμ θά μπορούσε νά βγί.

Ντύνομαι λοιπόν σαν εργάτης και φθάνω στην Ούέλκωμ Στρήτ και χτυπώ την πόρτα. Τρίβω τά μάτια μου από εκπλήξη. Μου άνοιξε ο Τόμ.

— Βγήκες από τό κρεβάτι;

— Έδώ και 6 μήνες. Και πώς βγήκα! Τό γράμμα μου στο έστειλα στην παληά σου διεύθυνση και έτσι έλέπω τό πηρες εγκαίρως. Άκου τώρα την συνέχεια. Την τρίτη μέρα ήρθε ή θεία Κοτίνα νά δη τον ανεψιό της. Η θεία όμως είχε και ένα σκυλάκι, που ορίστηκε επάνω μου. Δεν βάσταξα και τό έδωκα μια κλωτσιά.

Την συνέχεια την καταλαβαίνεις. Μ' έπιασαν και ο κ. Βούγκ δεν ήθελε νά πιστέψω τις δικαιολογίες μου. Έγστερα από λίγες μέρες πήρε διαζύγιο κι' εγώ παντρεύτηκα την Μαίρη!

N. ΓΚΟΥΑΡΕΣΚΙ

Ν. ΓΚΟΥΑΡΕΣΚΙ

Ν. ΓΚΟΥΑΡΕΣΚΙ

Ξυπνά 50%)

Ο επιδάτης: Έχω καιρό να χαιρετήσω τη γυναίκα μου;
Ο σταθμάρχης: Δεν ξέρω, κύριε. Πόσο καιρό είστε παντρεμένοι;

—

Η νεοπαντρή: Αγάπη μου! Ξέρεις ή γάτα έφαγε το φαί που σου είχα ετοιμάσει.

Ο σύζυγος: Τί να γίνη! Θά σου φέρω μια άλλη γάτα. Τυχρό της ήταν να φοφήση!

—

— Θά με συγχωρήσεις αγάπη μου που ήμουν κακιομένη μαζί σου την τελευταία εβδομάδα;

—Και ρωτάς; Όλη αυτή την εβδομάδα είχα οικονομία 300 δραχμές!

—

— Ποιά είναι η πραγματική αιτία του διαζυγίου τους;

— Ο γάμος τους.

—

Η σύζυγος: Και όμως, πολλοί άνδρες τους όποιους άφησα για να πάρω εμένα, είναι τώρα πλουσιώτεροι από σένα.

Ο σύζυγος: Φυσικά!

—

Η μία: Είναι στιγμές που ο άνδρας σου μου κάνει την εντύπωση πραγματικού δάκα!

Η άλλη: Είδες τί σύμπτωσης εντυπώσεων, χρυσή μου; Κι' έμένα το ίδιο μου φάνηκε όταν σε παντρεύτηκα!...

—

Η κυρία: Σε στέλνει το μεσιτικό γραείο; Όραία. Πές μου όμως, έχεις υπηρετήσει σε κανένα μεγάλο σπίτι;

Η νέα υπηρέτρια: Πώς, κυρία! Σε μια πολυκατοικία στα Έξαρχεια!...

—

Το γκαρσόν! Τί! μπόρα προτιμάτε;
Ο άπαρηγόρητος χήρος: Ξανθεία! Αυτό ήταν το χρώμα των μαλλιών της μακαρίτισσας!...

—

Έκείνη: Άν έπεφτα καμιά φορά στη θάλασσα, θά έπεφτες να με σώσεις;
Έκείνος: Ασφαλώς! Μοῦ έχεις πη τόσες φορές πώς είμαι ικανός για κάθε θλαχεία!...

—

Ο μανθής: Έλα κουκλάρα μου, πάρε και λίγα σέσκουλα.

Η μαγειρίσα: Ά, όχι, δεν θέλω.... Δεν μ' αρέσουν εμένα!

—

— Τοπό, ένα χρυσό άγγελουδι έφερε στη μαμά σου ένα όραίο μωρό; Θέλεις να το δής;

— Όχι, προτιμώ να δώ το χρυσό άγγελουδι!...

Ο Έλληνικός στίχος

Φεγγαροπρόσωπη

Τώρα που ή νύχτα πύνκωσε
(και φέρνει το φεγγάρι,
που ένα αγόρι ξαγρυπνάει για
(το χατήρι σου,
που το σκοτάδι ή γής φορεί,
(κι' ο ούρανός τη χάρη,
έβγα, φεγγαροπρόσωπη, στο
(παραθύρι σου.

—

Έβγα και γλυκοπότισε λου-
(λούδια μαραμένα,
κι' αν έχης στάλα πονεσιάς
(μέσ' στην καρδούλα σου,
λυπήσου με και δόστηνε σε
(χειλή διψασμένα,
ν' αναστηθί σα λούλουδο με
(τη δροσούλα σου.

—

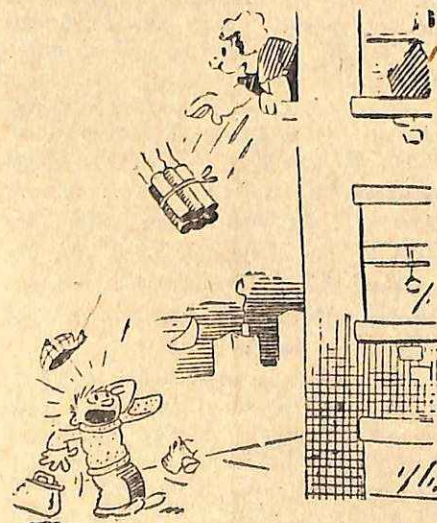
Η θάλασσα τη γής φιλάει και
(τις λτιές τ' αγέρι,
κι' εγώ μονάχα δε φιλώ τὰ δυο
(χειλάκια σου.
Με χίλια άστέρια ο ούρανός
(κι' εγώ χωρίς άστέρι.
Σκοτάδι ή γής κι' εγώ χωρίς
(τὰ δυο ματάκια σου.

—

Κατέβα και περπάτηξε Νερά-
(ίδα μέσ' στα σκότη,
και μίλησέ μου να θαρρώ πως
(αναστήθηκε.
Πές μου τὰ λόγια τὰ γλυκά,
(που πρωτολέει ή Νειότη
κι' άς άποθάνω άκούγοντας
(πως άγαπήθηκε.

ΑΡΓΥΡ. ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΤΟΥ

Η Κα γκαγκαστερο.— Τόμου! Ξε-
νασες παιδί μου τούς δυνάμεις σου!...

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΣΠ. ΤΣΑΓΓΑΡΗ

Πλήρης ήμερών, άπέθανε και έκη-
δεύθη την παρελθούσαν έβδομάδα,
μία άληθινή Έλληνίς, μία πραγμα-
τική δέσποινα, ή Παρασκευή Σπ.
Τσαγγάρη, χήρα του άειμνήστου
Σπύρου Τσαγγάρη, ιδρυτού του Κεν-
τρικού Πρακτορείου Έφημερίδων.

Η μεταστάσα, γόνος άρχοντικής
οικογενείας της Σύρου, υπανδρεύθη
νεαρωτάτη τόν Σπύρον Τσαγγάρη,
διά τόν όποιον δεν υπήρξεν άπλώς
πιστή και άφωσιωμένη σύζυγος, άλ-
λά πρωτίστως μία άληθινή και πο-
λύτιμος σύντροφος του στυλοβάτου
αυτού του Έλληνικού Τύπου, σύντρο-
φος εις όλους τούς άγώνες του, εις
όλες τις κακοτοπιές. Και μπορεί να
πη κανείς ότι εις αυτήν, έν μέρει ο-
φείλεται και ή σημερινή εξέλιξις
του Έλληνικού Τύπου.

Ως άνθρωπος, μόνον προτερήματα
είχεν ή άειμνήστος Παρασκευή Τσαγ-
γάρη, ως γυναίκα ήτο κοινωνικώτα-
τη, πρόθυμος πάντοτε διά τὸ καλόν,
δι' αυτό και ή Αθηναϊκή Κοινωνία
με έλικρινή λύπην έπληροφόρηθη
τὸν θάνατόν της, όπως με έλικρινή
θλίψιν την έκλαυσε και ή δημοσιο-
γραφική οικογένεια, διά την όποιαν
υπήρξε μία στοργική μητέρα.

Η κηδεία της πολυκλαύστου δε-
σποίνης έγινε την παρελθούσαν Πέμ-
πτην, έν μέσω των έκδηλώσεων πέν-
θους τών οικείων και φίλων.

Η «Έβδομάς» άπευθύνει θερμότα-
τα τὰ συλλυπητήριά της εις την οι-
κογένειαν της μεταστάσης και ιδι-
αιτέρως εις τὸν έπίθυγατρι γαμβρόν
της κ. Ιωάννην Αναγνωστόπουλον,
Γενικόν Διευθυντήν του Κεντρικού
Πρακτορείου Έφημερίδων.

Η σοφία στον παληό έλληνικό στίχο

—Ποιός τάχ' από τόν έρωτα στο πάν
Θεός έν' άλλος, πλέον σεμνός και σοβα-
ρός κι' αιώνια μεγάλος;

Α. Χριστόπουλος

—Κι' αν έπλας' ο πλάστης τόν ψύ-
λον μικρόν κι' ο φύλος σάς πνίγει αν
άδικείται.

Θ. Όρφανίδης

—Ο νοῦς με πόθους κι' όνειρα τὰ
χρόνια μας στολίζει.

Σ. Καρύδης

—Ο άνθρωπος γλυκογελά, θρηνεί και
—οι, τὸ αιώνιο στήθος του αϊ-
σθήματα αιώνια δεν φέρε.

Π. Σοῦτσος

—Τις έξησεν αιώνια και ήδονην ο-
ρίαν δυνάμεθα να εύρωμεν εις την μα-
ροζοίαν;

Ι. Ρίξος Νερούλος

—Μωρός εκείνος που θαρρεί εις τὰ
αλά του κόσμου.

Ζαλοκώστας

—Δεσμώντες είναι ή ψυχή και φυλά-
κή τὸ σώμα.

Η ΣΕΓΚΟΥ·Ι·ΝΤΙΛΙΑ

Ένα ώρατο ζήγημα της ΚΑΙΚΙΛΙΑΣ ΠΑΟΛΙΝΙ-ΦΕΡΡΑΡΟ

Η αύρα άνέμιζε τις χρυσές μπου-
κλες στο μέτωπο και στο λαί-
μό της Μάρας. Και τὸ χέρι
του Φούριου, που ώδηγούσε τὸ
αὐτοκίνητο σκιωνότανε συχνά για να
τις χαϊδέψη. Η Έρμα καθισμένη πίσω
από την Μάρα έκανε πως δεν πρόσεχε
αὐτὰ τὰ παιγνιδιάρικα χάδια. Ο Παῦ-
λος όμως, που ήτανε πλάι στην Έρμα
ρωτοῦσε τὸν έαυτό του πως μπορούσε ο
Φούριος να δείχνει τόση αδιαφορία κά-
τω από τὰ μάτια της γυναίκας του.

Κατέβηκαν σ' ένα χωριό μπροστά στη
λίμνη και μπήκανε σ' ένα έστιατόριο.
Στὸ τραπέζι, ο Φούριος κάθισε πλάι στην
Μάρα. Τὴν κύτταζε και χαμογελοῦσε έ-
πιμονα, σαν να μὴ θυμότανε πως ή γυ-
ναίκα του βρισκότανε εκεί μπροστά.

Πρέπει να δοθήσουμε τὸν καλλι-
τένη μας—είπε ή Μάρα, κυττάζοντας
τὴν Έρμα, που στεκότανε σιωπηλή και
χλωμή—γι' αὐτὸν δεν υπάρχει τώρα πα-
ρά τὸ καινούργιο έργο του. Από αύριο
θα ποζάρω γι' αὐτό.

—Αί! Τὸ άποφάσιζες; ψιθύρισε ή
Έρμα.

—Έπέμενε τόσο... Θά ποζάρω ως
Σαλώμη.

—Με τὰ έφτά πέπλα... ή δίχως; ρώ-
τησεν ο Παῦλος.

—Ανάπαυ. Θά ποζάρω, όπως θελήση
ο Φούριος.

Ο καλλιτέχνης τὴν κυττάζει έκστατι-
κός.

—Και τὰ φτωχὰ αγάλ-
ματά σας, θά τὰ έγκατα-
λείψετε;

—Εγώ είμαι μιά μικρή
καλλιτέχνης, ένθ' ο Φούριος
είναι ένας μεγάλος ζωγρά-
φος. Δεν θά χαλάση ο κό-
σμος, αν περιμένουν τὰ ά-
γάλματά μου.

Και ή Μάρα έσφιξε με
νευρική όρμη τὸ χέρι του
καλλιτέχνη.

—Τί έχεις Έρμα;

Ο Φούριος θυμήθηκε επί τέλους τὴν
γυναίκα του.

—Τὸ πρόσωπό σου είναι κατάσπρω!

—Είμαι τόσο ψυχρὸς αὐτὲς οί πρώ-
τες μέρες του Απριλίου!

—Πάω να σου φέρω τὴ γούνα σου.

Μά ο Παῦλος έτρεξε και τὴς τὴν έ-
φερε πὸ μπροστά. Τὸ άσημένιο χρώμα
τὴς γούνας έδινε μιά χλωμάδα μαργα-
ταριού στο πρόσωπο τὴς Έρμας. Ήταν
τὸ πρόσωπον αὐτὸ μικρό, αδύνατο και
τὸ σιέπαζαν μαλλιά μεῦρα που έκλιναν
στο γαλάζιο και που ήταν τόσο πυκνά,
που νόμιζες πως τὴν κούραζαν. Μέσα
σ' αὐτὴ τὴ χλωμάδα τὰ μαῦρα μάτια
της φαινότανε σαν άπέραντα και είχαν
μιά έκφραση μελαγχολική, γεμάτη μυ-
στήριο και γλάνη. Ο Παῦλος, ο περι-
φρῆς μουσικὸς άγαποῦσε χρόνια τώρα
τὴν Έρμα, μὰ τὴν άγαποῦσε μυστικά,
μὴ τολμώντας να τὴς τὸ πη ποτέ. Ήξε-
ρε πως άγαποῦσε τὸν άντρα της και δεν
ετάρχαζε ποτέ τὴν καλὴν της. Έδω δ-
μως κι' ένα μῦθα ο Παῦλος άντιλαμβά-
νότανε πως ο Φούριος παιγνιδιάριζε τὴν
Μάρα και πειρανοῦσε τὴ γυναίκα του.

—Υστερα από τὸ φαγητὸ περιπάτησαν
λίγο στὴν ταράτσα του έστιατορίου, κα-

πνίζοντας. Η Μάρα είχε σκύψει στο πε-
ριτοίχημα τὴς ταράτσας και άκουπού-
σε με ὅλο τὸ βάρος του σώματός της.
Ο Φούριος τὴς ψιθύριζε κάτι σ' αὐτή.
Η Έρμα στεκότανε στὴν ἄλλη γωνία
μαζι με τὸν Παῦλο κι' ένοιωθε τὴν ανά-
γκη να άποτραβηχτῇ, να μὴ βλέπη αὐτὴ
τὴν άπέροχη όμορφιά τὴς φύσεως. Κα-
τέβηκε λοιπόν από τὴν ταράτσα και χύ-
θηκε με μιά δεινροστομία.

—Σ' αγαπῶ—έλεγε ο Φούριος στὴ
Μάρα.

—Σιωπή. Και ή Έρμα;

—Αὐτὴ είναι μιά κοῦκλα, που δεν αϊ-
σθάνεται!

Η άναίσθητη κοῦκλα χάθηκε κάτω ά-
πό τις σκιές τών δέντρων και κύταζε
να πνίγονται μεσ' στα νερά τὴς λίμνης,
οί φωνές έρωτος και γυναικείων περασμέ-

—Μὰ τί έχεις σήμερα Έρμα. Εί-
σαι διαφορετική!

—Να τὸν χρόνον, να κλαίνε οί χαμένες
της ελπίδες.

—

Στὴν έπιστροφή ή Έρμα μιλοῦσε δι-
αρκῶς με τὸν Παῦλο. Τὰ μάτια της έ-
λαμπαν σαν να είχαν πυρετό, τὰ χείλη
της ήταν κατάγλωμα και τὰ μάγουλα κα-
τακόκκινα.

Ο Φούριος τὴν πρόσεξε και ρώτησε:

—Μὰ τί έχεις σήμερα; Είσαι δια-
φορετική.

—Επειτα σκέφτηκε. «Σήμερα
είναι πολὺ όμορφη», κα σόπασε για να
μὴ δυσχεραστή τὴν Μάρα.

—Ο άπολιπτικός αέρας με έκανε να
εῦθυμίσω. Σε στεναχωρεῖ αὐτό;

—Όχι μόνον άπορώ... Είσαι πάντα
τόσο ήσυχη και...

—...Κοῦκα, δεν είναι έτσι;

—Ναί, λιγάκι.

—Μὰ τί μπορείς να έβρεις εδώ για
μένα; Σου άρεσαν εδῶ κι' έξη χρόνια
τὰ μάτια μου... τὰ ζωγράφισες και
τὰ παντρεύτηκες. Από τότε που έπαισα να
σου έμπνέω τὰ έργα σου δεν μπορείς να

με καταλάβης.

—Μήνες έχεις να μου πῆς τόσα πολ-
λά λόγια. Αὐτὸ σημαίνει πως κάτω από
τὴν φαινομενική αδιαφορία σου, σκέπτε-
σαι κάτι. Μπράβο. Και γύρισε πρὸς τὴν
Μάρα.

Οι σύζυγοι έκράτησαν στὸ φαί τὴν
φίλην τὸν εκείνο τὸ βράδυ. Η Έρμα
ήταν ζωηρή, γεμάτη μῆρι. Σε μιά στι-
γμή ο Φούριος τὴς εῖπε.

—Νομίζω πως έχεις λίγο πυρετό.

—

Υστερα από μιά εβδομάδα ο Παῦλος
εκάλεσε τὸς τρεις φίλους και μερικὸς
άλλους στο σπίτι του σε χορὸ μεταμφιε-
σμένων.

Η βραδυά περνοῦσε έκαιρετικά ζωη-
ρή, όταν έξαφνι μπῆκε μιά μυστηριώδης
σπανιόλα.

Μ' ένα πήδημα πῆγε κοντὰ στοὺς μου-
σικούς και τὸς ψιθύρισε κάτι και άμέ-
σως αὐτοί άρχισαν να παίζουν ένα ταιγ-
γάνικο σκοπό. Τὸ μυστηριώδες πρόσωπο
άρχισε τότε να χορεύη σεγκουιντίλια,
τὸν ισπανικὸ χορὸ, με τόση θέρη, που
ὅλη στάθηκαν και τὴν κύτταζαν με άνοι-
τὸ στόμα.

Όταν τέλειωσε, ὅλοι έξέσπασαν σε
χειροκροτήματα και έπευφημίες.

Η χορεύτρια σηκόθηκε και χαιρετήσε.
Ο Φούριος, ντυμένος Ινδὸς πρίγκιψ
πλάι στὴ Μάρα, που φορούσε κοστούμι
του Άντα έτρεξε κοντὰ στὴν άγνωστη
γυνίκα και σόναξε.

—Βγάλε τὴ μάσκα.

Η Έρμα έβγαλε σιγά-σιγά τὴ μάσκα.

Όλοι έαυχαίροντότην για τὴν ὡ-
ραία έκάλυψη.

Η χλωμή, σιωπηλή Έρμα, ή άγνή σύ-
ζυγος, που ήταν σχεδόν κούλα είχε χορέ-
ψει για τὴν γιορτὴ του Παῦλου τὴν πιὸ
άχαλινωτη σεγκουιντίλια.

—Θά μου εξηγήσεις, τὴς ψιθύρισε ο
Φούριος, τραβώντας τὴν πρὸς τὴ θε-
ράντα.

—Καλὴ νύχτα, τοῦ άπάντησε. Είμαι
κοιμισμένη. Κι' άποτραβήχτηκε από τὰ
χείρια του Φούριου, που ένοιωσε κάτι να
κόβεται από τὴν ψυχὴ του.

—Δεν θά τὴν ξαναδῶ ποτέ αὐτὴν τὴν
άγνωστη εἶπε με τὸ νοῦ του. Και τότε
σκέφτηκε πως αν δεν τὴν ξαναδῇ ποτέ
τοῦ είναι ένας χαμένος άνθρωπος.

—

Πῆδηξε στο ταξί που εῖπε να τὴς φέ-
ρουν ή Έρμα και κάθισε πλάι της. Στο
δρόμο δεν άλλαξαν λέξη. Όλη ή νύχτα
είχε συγκεντρωθῇ στα μαῦρα μάτια τὴς
Έρμας.

Όταν μπῆκανε στο χῶλλ της μικρῆς
τοῦς βίλλας ο Φούριος τὴν πῆρε στα χέ-
ρια του και τὴν άνέβασε στο πρώτο πά-
τομα, σαν ένα άρρωστο κοριτσάκι και
τὴν έβαλε στο κρεβάτι της. Τὰ μαῦρα
μάτια της δεν έκκολλοῦσαν από πάνω
του. Σιγά-σιγά άκούμπησε τὸ πρόσωπό
του στο πρόσωπό της και τὰ χείλη τους
ένωθηκαν. Και τότε κατάλαβε πως ή
τρέλλα του χοροῦ, ή τρέλλα τὴς νυκτε-
ρινῆς συγῆς δεν ήταν τίποτε άλλο παρὰ
ή έκρηξις τοῦ έρωτός της, τοῦ άνέκφρα-
στου, τοῦ έρωτα που έτρεφε.

ΚΑΙΚΙΛΙΑ ΠΑΟΛΙΝΙ-ΦΕΡΡΑΡΟ

Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ:

— ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ο Παρασκευάς πλέων εις πελάγη ευτυχίας άναψε τη λάμπα του πετρελαίου και στο άσπρό-κόκκινο φώς της έγραψε το παρακάτω ένθουσιώδες γράμμα στον πατέρα του, τον κ. Γεράσιμο Κουτρομούτη:

Σαί βαστάι μου πάτερ
Πρότον έρωτώ διά την καλίν σου ήγελαν και δέφταιρον άραβωνιάστη-κα!!

Είμαι αίνα κορήτη, παταίρα μου, μεγαλύνον πρῶμα, άλλο νά στο λαίω κι' άλλο νά τῶ βλέπης μαί τά μάτηα σου.

Πρόκρηται περὶ κομάτου, σε-βασταί μου πάτερ, πού άμα την ίδις θά σου τραίχουν τά σάληα σου.

Τέττοι κόματι στην 'Αθήνα σέ πληροφορό είναι ελάχηστη και μεταξή τουτον έβρίσκειται και ή μαίλουσα σύζηγός μου και θυγαταίρα σου.

Σέ πληροφορό άκόμη ότη εί-ναι έρωτευμένο μαζή μου, τι λένε Πιπίτσα, έρχετε στη κά-μαρί μου και τά περνάμε ζά-χαρη. Έντως του γράματος έ-σοκλήω κέ τιν φωτογραφία που βγάλαμε μαζί τιν περασμέ-νη έβδομάδα. 'Αφ'ή είναι εκεί-νη που ναιάνεβασμένοι στο άε-ροπλάνο κάτω από τά περι-σταίρια που κρατάν στο στό-μα τους τη κορδαίλα που γρά-φη «ένθymiων 1938» κι' εγώ εί-με ό άλλος που ναι κάτω άπ' τι γλάστρα με τά γαρούφαλα.

'Αφ'ή τι φωτογραφία είναι ή πρώτη που βγάζουμε. Τι βγά-λαμε προχτές στην όδός 'Α-θινάς, πίσω άπ' τι Δημαρχεία. 'Ετερον δέν έχο νά σου γρά-ψω.

Μετά τιμές και άφοσίωσης
ό μονογενής σου ίός,

Παρασκευάς Γ. Κουτρομούτης

Όταν τέλειωσε τῷ γράμμα, τῷ ξαναδιάβασε μιὰ φορά γιά νά δῇ μή τυγόν και τῷ διέφυγε κανένα ὀρθο-γραφικὸ λάθος — "Ε, ὅσο νῆναι ἀν-θρώποι ἡμᾶστε! — κι' ἀφοῦ ἐπέστη ὅτι ἦταν ἀπολύτως ὀρθογραφημένο και καλῶς συντεταγμένο τὸ ἔβαλε στὸ φάκελλο πού προηγουμένως ἐ-φρόντισε νά τὸν σαλιώσῃ καταλλή-λως.

— — —

Ὁ ταχυδρόμος τοῦ χωριοῦ γτυ-πούσε ἕνα πρωὶ τῇ πόρτα τοῦ Γερά-σιμου Κουτρομούτη.

— Κύρ - Γεράσιμε...

— Ποιός;

— Εγώ, ὁ ταχυδρόμος.

— Εὐὺ κύρ - Σωτηράκη μου;

— Ναί... Καλῶς τά δέχτηκες.

— Γράμμα ἀπ' τὴν 'Αθήνα;

— Μὰ μάντης εἶσαι!!

— Γιά δῶστο μου λοιπόν, κύρ Σω-τήρη, και κάτσε νά σοῦ προσφέρω ἕνα ποτηράκι νά ξανασάνῃς.

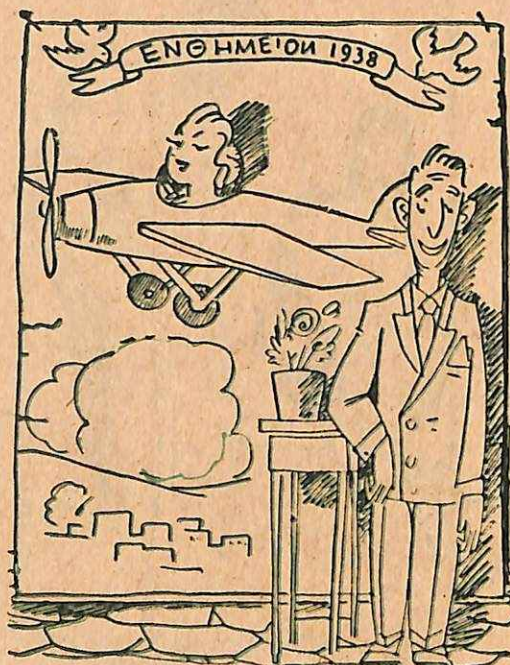
— "Οχι, κύρ - Γεράσιμε, ἄς μένῃ... Σήμερα εἶμαι πνιγμένος στῇ δου-λειᾷ... "Αλλή μέρα. Γειά σου...

— "Ὅπως ἀγαπᾷς.

Ὁ φάκελλος ἀνοίχτηκε με προσο-γῇ και ἐξπρόβαλε δειλά - δειλά ή μεγαλοπρεπῆς πόζα τοῦ Παρα-σκευᾶ και τῆς Πιπίτσας.

Τὸ γράμμα ἐξεδιπλώθηκε κι' ἄρχι-σε νά διαβάζεται.

Σέ κάθε παράγραφο, σέ κάθε φράση, σέ κάθε λέξη ὁ κ. Γεράσιμος Κουτρομούτης ἐπέφτε ἀπὸ τά σύν-νεφα.

«Ὁ ἄλλος εἶμαι ἐγώ...»

— Βρέ... βρέ... βρέ...

Τὸ διάβασε μιὰ, τὸ διάβασε δυο, τὸ διάβασε τρεῖς φορές κι' ὕστερα, μὴ μπορώντας πιά νά κρύψῃ τὸν έν-θουσιασμό του ἐφώνασε τὴν σύζυ-γό του θριαμβευτικῶς.

— Μωρή Σταμάτασα...

— "Ε...

— Τρέξε... Τρέξε...

Στὴν ἐξώπορτα ἐνεφανίσθη ή κυ-ρά - Σταμάτα, ή εὐτυχῆς μητέρα τοῦ Παρασκευᾶ, κομπίζοντας τά χέρια στῇ ποδιά της.

— Τι εἶναι καλέ, τι τρέχει;

— Ὁ Παρασκευάς μας...

— "Ε; Προβιβάστηκε;

— "Οχι... 'Αραβωνιάστηκε... "Εδῶ με λόγο.

Τὰ κοκαλιάρικα χέρια τῆς κυρᾶς Σταμάτας ἦρθαν γιά μιὰ τελευταία φορά σέ ἐπαφή με τὴ λιγδιασμένη

ποδιά της κι' ὕστερα πιάσαν τρέ-μοντας τὸ γράμμα πού ἔστειλε ἀπ' τὴν 'Αθήνα ὁ μονογενὴς βλαστὸς τῆς οἰκογενείας Κουτρομούτη. Τὰ μά-τια της τρέξανε στὶς γραμμὲς ποῦχε χαράξῃ ὁ Παρασκευάς με δση γρη-γοράδα μποροῦν νά τρέξουν μάτια πού ἔχουν διαβάσει μόνο τὸ ἀνα-γνωστικὸ τῆς πρώτης Δημοτικῆς.

Ἐδάκρυσε ἀπὸ συγκίνηση ή κυρά Σταμάτα, ἐδάκρυσε κι' ὁ κύρ - Γε-ράσιμος. Ἦταν τότε ή χαρὰ τους γιά τὸ εὐχάριστο αὐτὸ γεγονός πού χωρὶς νά ξέρουν τὸ γιατί κάταν κά-τι πού εἶχαν ὀχτῶ ὀλόκληρα χρόνια νά κάνουν. Φιλήθηκαν.

Τὸ πράγμα μαθεύτηκε στὸ χωριὸ μέσα σέ ἐλάχιστο χρονικὸ διά-στημα και γίνθηκε τὸ θέμα τῆς ἡμέρας. "Όταν, λοιπόν, ὁ κύρ - Γεράσιμος ἐνεφανίσθη στὸ κα-φενεῖο τῆς Πλατείας τὸν πο-λιόρρησαν οἱ φίλοι του και τὸν ζαλίσανε στὶς ἐρωτήσεις:

— Πῶς;

— Γιατί;

— Πού;

— Πότε;

— Κι' ὁ κύρ - Γεράσιμος πα-νευτυχῆς ἔδινε ἐξηγήσεις εἰς τοὺς πάντας και πληροφορίες πού... τίς εἶχε γεννήσει μονάχα ή φαντασία του.

— "Όταν τὸν ἔστειλα ἐγώ στὴν 'Αθήνα κάτι ἥξερα... Στὸ Πανεπιστήμιο μπορεῖ νά μὴ τὰ πῆγε και καλὰ, ἀλλὰ νά πού τοῦ βγῆκε σέ καλὸ...

— "Εχει λεφτὰ ή νύφη κύρ - Γεράσιμε;

— Λεφτά; "Αλλο τίποτα... Ὁ Παρασκευάς μοῦγραφε πῶς ή οἰκογένειά της ἔχει τόσα λε-φτὰ πού δέν ζέρει τί νά τὰ κά-νῃ. Στὸ δρόμο τὰ πετᾶνε ἔτσι γιά νά σπᾶνε κέφι.

— Τι λές;

— Βεβαιότητα...

— Κι' εἰν' ὠραία, κύρ - Γερά-σιμε...

— Κούκλα... Κούκλα εἶναι ή σκα-σμένη...

— Κι' ή προίκα; Τι προίκα τοῦ δι-νουν;

— Εἶπαν νά ἀνοίξουνε τὴ κάσσα και νά πάρῃ ὁ Παρασκευάς ὅσα θέ-λει... Πού νά κάθονται νά μετρᾶνε τῶρα... "Εδῶ πρόκειται γιά ἑκατομ-μύρια ὀλάκερα... Γιά νά πάρῃς μιὰ ἰδέα μᾶθε πῶς ή νύφη μου ἔχει κι' ἀεροπλάνο δικὸ της ἀκόμα...

— Ἀεροπλάνο; Γιατί;

— "Ετσι γιά εὐκολία... Θέλει νά ποῦμε νά πάῃ νά ψωνίσῃ στὸ μπα-κάλη; Ἀνεβαίνει στὸ ἀεροπλάνο κι' ὅσο νά πῆς κρομμυδὶ εἶναι ἐκεῖ...

— Καὶ δέ μοῦ λές κύριε Κουτρο-μούτη, τι ἦταν; "Ερως ή συνουκείσιο;

Εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο ὁ κύρ - Γεράσιμος ἐνέλασε μυστηριῶ-δῶς, τοποθετήθηκε καλλίτερα στὴν

Νέος με πούληά προδόντα

ΤΟΥ Κ. ΑΛΕΚΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

καρέκλα του και ἀφοῦ τράβηξε μιὰ γουργουρητὴ ρουφιζιά ἀπὸ τὸν «βα-ρύ και ὄχι» πού εἶχε μπροστὰ του, ἀρχισε νά διηγῆται χαμηλοφῶνως.

— "Ε, δέ καταλαβαίνετε τῶρα; Ὁ Παρασκευάς μου, ὅπως ξέρετε κα-λά, εἶναι ἀτσίδα... "Εξυπνος ὁ διάο-λος... "Εξυπνος και καταφερτζῆς. Τὴν εἶδε φαίνεται πουθενά, τοῦ γτυ-πησε κι' ὅταν ἔμαθε ὅτι τὸν φυσάει κι' ὄλας τῆς ἔπεσε ἀπὸ κοντά. Σ' αὐτὸ βέβαια δέν ἔφτανε ή ἐξυπνάδα, τὸν βοήθησε και ή ἐμφάνισή του. "Ωραῖο παιδί ὅπως ἦταν, λεβέντης και καρμπούζουκλῆς πῆρε τά μυα-λά του κοριτσιοῦ και πάει.

— Δηλαδή;

— Δηλαδή τὴν ἐμπλέξε... Δέ ξέρεις τί διαόλου κάλτσα εἶναι ὁ ἀτίμος... Πουλιά πιάνει στὸν ἀέρα.

Και τέλειωσε τραβώντας ἄλλη μιὰ γουργουρητὴ ρουφιζιά ἀπ' τὸν «βα-ρύ και ὄχι».

— Κι' ἔτσι θά δῶ κι' ἐγώ μιὰ μέρα καλή... Θά πῶ δὲω φτώχεια γιατί, ἐδῶ πού τὰ λέμε, ἄμα μποῦν τά στέ-φανα — πρῶτα ὁ Θεός — και φιάζει τὸ σπιτικό του δέν τῶγε νά σέ τίποτα νά μοῦ στείλῃ κι' ἐμένα κανένα ἑκα-τομμύριο νά δῶ τί θά γίνῃ.

Οἱ μέρες γιά τὸν Παρασκευᾶ κυ-λοῦσαν ή μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη εὐ-τυχισμένες και χαρούμενες.

"Επλεε εἰς πελάγη ευτυχίας και σοροπιού. Ἡ Πιπίτσα ἦταν δική του. Μπο-ροῦσε νά τὴν παίρνῃ ὅποτε τοῦ ἄ-ρεσε και νά κάνουν μαζί ἀξέχαστους ρωμαντικούς περιπάτους στὸ Ζάπ-τειο, στὴν Ἀκρόπολη, στὸ Λυκαβ-βητό, στὸ Βασιλικὸ Κήπο και στὴ Ψαραγορά!!

Πρέπει ἀκόμα νά τονισθῇ ὅτι ὁ γέρος, λόγω τῶν ἐξαιρετικῶν γεγο-νότων, τοῦ εἶχε στείλει διπλὴ ἐπιτα-γὴ γιά νά ἀποσπᾷ τὰ τρία τέταρ-τα τοῦ ἀνωτέρου ποσοῦ γιατί καθὼς εἶπε, ἔπρεπε ἀπὸ τῶρα νά φροντί-σουν γιά τὸ νοικοκυριὸ πού ἐπρό-κειτο νά κάνουν κι' ἦταν ὑποχρέωση τοῦ γαμπροῦ ν' ἀγοράσῃ κάτι κου-βάδες, κάτι ψάθες και φαρᾶσια και κάτι ἄλλα ἀπαραίτητα μικροπρά-ματα.

— Γιατί θά τ' ἀγοράσῃ ὁ γαμπρός; ἐτόλμισε νά ψιθυρίσῃ ὁ Παρα-σκευάς...

— Γιατί ἔτσι γίνεται παιδί μου... Εἶναι γουρσουζιά, μεγάλη γουρσου-ζιά, νά τ' ἀγοράζῃ ή νύφη αὐτά.

Και μάλιστα, ἂν θές νά ξέρῃς, πρέπει νά γράψῃς στὸν κύρ - συμπέ-θερο νά σοῦ στείλῃ ἀκόμα μερικὰ λεφτὰ γιά νά μοῦ δώσῃς νά σοῦ ἀ-γοράσω και κάτι ἄλλα πράγματα πού θά χρειασθοῦνε γιά τὸ νοικοκυ-ριό σας και πού εἶναι κι' αὐτὰ τοῦ

γαμπροῦ.

— Και ποιά εἶναι τῆς νύφης; σκέ-φθηκε νά πῇ ὁ Παρασκευάς ἀλλὰ ἐν-τέλει δέν τὸ εἶπε γιατί τοῦ κόπηκε ή φωνή στὸ λαρύγγι.

— — —

Εἶχαν δέν εἶχαν περάσει τρεῖς μῆ-νες ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ ἐκείνη ἡμέρα πού ὁ Παρασκευάς και ή Πιπίτσα εἶχαν «δώσει λόγο». Ὁ γάμος ὑπο-λογιζόταν νά γίνῃ σέ καμμιά εικο-σαριά μέρες. Γενικὴ ἐτοιμασία στὴ μικροῦλα αὐτὴ τῆς Πλάκας. Ἀσπρί-σματα, ἀσβεστώματα, σῦρε κι' ἔλα. Ἡ κυρά - Θανάσινα παρήγγειλε τὸ χαρμόσυνο φόρεμα γιά τὴν μεγά-

Μποροῦσε νά τὴν παίρνῃ σέ ρωμαν-τικούς περιπάτους.

λη μέρα, ή Πιπίτσα τὸ νυφικὸ κι' ὁ Παρασκευάς τὸ γαμπριάτικο.

"Όλα πῆγαιναν ρολοὶ ὅταν αἰφ-νιδίως ἐνέκυψε ἕνα βράδυ ή κυρά Θανάσινα στὴ κάμαρα τοῦ Παρα-σκευᾶ.

— Παιδί μου...

— Τι τρέχει μητέρα...

— Αὔριο τὸ μεσημέρι θά παντρευ-τῇτε.

— Ποιός;

— Εὐὺ και ή Πιπίτσα μου...

— Γιατί;

— Γιατί ἔτσι, δέν γίνεται ἄλλοιῶς.

— Μὰ δέν εἶχαμε πῇ σέ εἰκοσι μέ-

ρες;

— Τὸ εἶπαμε ἀλλὰ τὸ ξελέμε...

— Καλὰ, ὁ πατέρας μου κι' ή μάνα μου πού δέν προλαβαίνουν νά ρθου-νε;

— Καλλίτερα. Θά σᾶς βροῦν παν-τρεμένους και θά χαροῦνε περισσό-τερο...

— Σωστά, συμφώνησε ὁ Παρα-σκευάς, θά μᾶς βροῦνε παντρεμένους και θά χαροῦνε περισσότερο... "Αλ-λά...

— Τι «ἀλλά»;

— Ἀλλὰ τὰ ρούχα μου πού δέν θά-ναι ἔτοιμα;

— Δέν πειράζει... Παντρεύεσαι μ' αὐτά... "Ετσι ὅπως εἶσαι. Πρωὶ θά γίνῃ ὁ γάμος σ' ἕνα ἐρημοκκλησάκι.

— Μὰ γιατί;

— Γιατί ἔτσι πρέπει...

Ἡ κυρά - Θανάσινα ὡς πεθερά τοῦ εἶχε ἥδη ἐπιβληθῇ κι' ἔτσι ὁ Πα-ρασκευάς ὑπέκυψε στὸ μοιραῖο, ἀ-φοῦ πρῶτα εἶπε και τὸ τελευταῖο ἐ-πιχείρημα.

— Μὰ πῶς θά παντρευτοῦμε αὔ-ριο ἀφοῦ ή Πιπίτσα εἶναι ἀδιάθετη και κάνει ἐμετούς...

— Δέν πειράζει... Δέν πειράζει αὐ-τά δέν εἶναι τίποτα.

— — —

Ὁ γάμος γίνθηκε στὶς ἔντεκα τῷ πρωὶ σέ ἕνα ἐρημοκκλησάκι τοῦ τεμαχὸς Παγκρατίου. Παρίστατο ή νύφη, ὁ γαμπρός, ή μέλλουσα πε-θερά, ὁ κύρ Σωτήρης ὁ γασάκης και δυὸ - τρεῖς «παλαιοὶ καλοὶ φίλοι» τοῦ σπιτιοῦ.

"Ακριβῶς ὅμως εἰς τὸ «Ἡσαῖα γό-ρευε» συνέβη κάτι τὸ καταπληκτικὸ. Ἡ νύφη ἔμπηξε κάτι ἀγριοφωνά-ρες.

— Ἀχ... Μάνα μου... γάνουμαι...

Οἱ μόνοι πού ἐξεπλάγησαν ἦταν ὁ παππᾶς κι' ὁ Παρασκευάς. "Όλοι οἱ ἄλλοι — ή κυρά - Θανάσινα, ὁ γασάκης κι' οἱ «φίλοι τοῦ σπιτιοῦ» — σάν νά τὸ περιμένανε. Μόνο ή κυρά Θανάσινα πού εἶπε:

— Μηνίσθητί μου Κύριε... Ἀπὸ τῶ-ρα!!

Ὁ γασάκης ἔτρεξε και φώναξε ἔ-να ταξὶ και σέ λίγο γαμπρός, νύφη και καλεσμένοι ἀνέβαιναν τὰ σκα-λιά μιᾶς μαιευτικῆς κλινικῆς.

Δυὸ νοσοκόμες τοποθετήσανε τὴ νύφη σ' ἕνα κρεβάτι και ἐντὸς ὀλί-γου ὁ κατάπληκτος Παρασκευάς πού καθόταν ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ δωμά-τιο ἄκουσε τρία δροσερώτατα:

— Οὐάαα... Οὐάαα... Οὐάαα...

Μιὰ νοσοκόμα ἐβγήκε γαρούμενη και εἶπε στὸν Παρασκευᾶ με ὄφρος θριαμβευτικῶς:

— Ἀγόρι!!

— Ὅριστε;

— Ἀγόρι!!

— Ποιός;

— Ἡ γυναίκα σας γέννησε ἀγόρι...

— Ἀντέ!...

Ὁ γασάκης, ή κυρά Θανάσινα, κι' οἱ «φίλοι τοῦ σπιτιοῦ» τοῦ σφίξα-νε τὸ γέρι:

— Νά σοῦ ζήση...

— Εὐχαριστῶ...

Και ὁ Παρασκευάς

μένος ἐδάκρυσε.

ΑΛ. ΣΑΚ.

'Υπάρχει τὸ κακὸ μάτι;

Ο κόσμος είναι γεμάτος από μυστήρια και παραδοξότητες. Τὸ πλῆθος τῶν καθημερινῶν ἀσυχολιών καὶ ἡ βιοπάλη ἐμποδίζουν τὸν κόσμο νὰ προσέξῃ καὶ νὰ παρακολουθήσῃ τὰ διάφορα κατὰ πλῆθος καὶ μυστηριώδη φαινόμενα πού ἡ ἐπιστήμη τὰ ἀμφισβητεῖ ἢ τὰ ἐξηγεῖ μὲ διάφορες αὐθαίρετες σκέψεις. Τὰ φαινόμενα αὐτὰ ἐμφανίζονται σχεδὸν καθημερινῶς σὲ ὅλα τὰ μέρη τῆς ὑφ' ἡλίου, ὅπως στὸν καὶ ρὸ τῶν προφητῶν καὶ τῶν μαγῶν. Προφηταὶ καὶ μάγοι παρουσιάζονται καὶ σήμερα παντοῦ. Οἱ ἄνθρωποι, ὅμως, τοὺς ὀνομάζουν ἀπλῶς «μέντι-ουμ». Δὲν τοὺς καίνε σήμερα, ὅπως ἄλλοτε. Τουναντίον, οἱ διάφορες ἐταιρίες τῶν ψυχικῶν ἐρευνῶν παρακολουθοῦν τὴν δράσιν τῶν καὶ τὴν περιγράφουν λεπτομερῶς σὲ διάφορα ἐπιστημονικὰ βιβλία καὶ ἄρθρα.

Ἡ κοινὴ γνώμη, ὥστόσο, εἶναι διηρημένη. Οἱ μὲν θεωροῦν τὰ μέντιουμ ὡς κοινὸς ἀγύρτας καὶ ἀπατεῶνας, ἀπαξιῶντες νὰ συζητήσουν σοβαρῶς γιὰ τὶς παράξενες καὶ ἀνεξήγητες ἐκδηλώσεις τῶν. Οἱ ἄλλοι ὅμως πιστεύουν τυφλὰ καὶ θαυμάζουν τὰ προνομιώδη αὐτὰ ὄντα πού ἐπικοινωνοῦν μὲ τὸν ἄλλον κόσμο ἢ διαβάθρουν μέσα στὴ στέψη τοῦ ἄλλου.

Γελευταίως πάλιν, οἱ ἐφημερίδες τοῦ Ἀλγερίου συνεκινήθησαν ἀπὸ τὴν περίπτωση ἑνὸς μεταλλωρύχου, ὀνόματι Αὐγουστίνου Λεζάζ, ὁ ὁποῖος ἀφῆκε ἔγινε σπουδαῖος ζωγράφος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μέχρι προχθὲς ἦταν ἕνας ἀξέστος καὶ ἀμόρφωτος ἐργάτης, πού δὲν ἐπῆγε ποτὲ σχολεῖο, πού δὲν ταξίδευε ποτὲ καὶ πού ἐργαζότανε στὰ μεταλλεῖα τῆς πατρίδος του ἀπὸ ἡλικίας 15 ἐτῶν, μὴ ὀλέπων ποτὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Μιά μέρα, ἐκεῖ πού ἐργαζότανε εἰς βάθος 400 μέτρων ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἔδαφους, ἀκούσε μιὰ παρὰ ξένη φωνή, πού τοῦ εἶπε:

— Θὰ γίνῃς ζωγράφος!

Καὶ ἀμέσως εἶδε μπροστὰ στὰ ἑκατάμια μάτια του τὰ πῶς σπάνια χρώματα, τοὺς πῶς ἁρμονικοὺς συνδυασμούς, τὰ πῶς περίεργα σχέδια.

Ἐπιστρέψας τὸ ὄραδον στὸ σπίτι του, ὁ Λεζάζ ἐπρομηθεύθηκε πινέλα καὶ χρώματα καὶ ζωγράφησε ἕνα μυθικὸ παλάτι ἀφάνταστης ὁμορφίας μὲ ὑπέροχους χρωματισμούς καὶ μὲ περίφημα σχέδια διαφόρων ρυθμῶν, πού δὲν τὰ εἶχε δὴ ποτὲ στὴ ζωή του. Ἐκτοτε δὲν σταμάτησε καθόλου.

Ἀκούοντας πάντοτε τὴ μυστηριώδη φωνὴ πού τοῦδινε τὶς σχετικὲς διηγήσεις καὶ συμβουλές, ἐξωγράφησε χίλια-δύο πράγματα, τοπία, «νατὺρ μόντ», πού κατέπληξαν τοὺς εἰδικούς μὲ τὴν ὑπέροχον τέχνη τους, τὴν ὁρμονία τῶν χρωμάτων, τὴν φυσικότητα καὶ τὴν προοπτική. Ἀπὸ ποῖα ψυ-

χικὴ ἄβυσσος ἐξηγήσαν ὅλοι αὐτοὶ οἱ θησαυροὶ τοῦ ὑποσυνειδήτου; Μυστήριο!...

— 22 —

Πιστεύετε στὸ κακὸ μάτι; Ἄν δὲν πιστεύετε, μὴ γελᾶτε. Ὁ πρόεδρος τῆς ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἑρευνῶν κ. Τανάγρας θὰ σᾶς διαμυσθῇ μὲ τὸ ἀναμφισβήτητο κύρος του. Ἡ κυρία Ἀθηνᾶ Μπέη, ὅταν ἦταν ἀκόμα μικρὸ κορίτσι, εἶχε στὸ σχολεῖο μιὰ συμμαθήτρια, πού δὲν τὴν ἐχώνευε καθόλου. Ἀργότερα ὅμως ἡ ἐν λόγω συμμαθήτρια μετενόησε γιὰ τὴ συμπεριφορά της καὶ συνήψε στενὲς σχέσεις μὲ τὴν Ἀθηνᾶ.

Τὴν ἐπισκέπτετο συχνὰ στὸ σπίτι

της καὶ καθόταν ὥρες ὁλόκληρες κοντὰ της. Κάθε φορὰ ὅμως πού τὴν ἐπισκέπτετο, ἔσπαζε καὶ κάτι, χωρὶς νὰ τὸ πιάσῃ καθόλου στὰ χέρια της. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἐπαναλήφθη κατὰ κόρον, ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τῆς γυναίκας αὐτῆς, ἡ ὁποία εἶπε μιὰ μέρα στὴν Ἀθηνᾶ:

— Θὰ πάψω νὰ ἐρχομαι στὸ σπίτι σου. Ἄν συνεχίσω τὶς ἐπισκέψεις μου, δὲν θὰ μείνῃ τίποτε γερὸ ἐδῶ μέσα!

Φαίνεται, ὅμως, ὅτι τὰ μάτια τῆς γυναίκας αὐτῆς ἐξακολουθοῦσαν καὶ ἀπὸ μακριὰ τὴν δλεθρία ἐπιδρασί τους. Ὅποτε ἡ Ἀθηνᾶ ἔδλεπε τὴ φίλη της στὸν ὕπνον της, τὴν ἐπαύριον ἦταν ἀδιάθετη, εἶχε πονοκέφαλο καὶ ἀνεξήγητη μελαγχολία.

Δὲν σᾶς φαίνεται περίεργο αὐτὸ φαινόμενο;

Ἰδού κι' ἕνα ἄλλο, πού συνέβη στὸ χωριὸ Καμάρες.

Μιά κοπέλλα, ὀνόματι Δημήτρα

Τσεκούρα, ἦταν μιὰ μέρα καθισμένη στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της, μαζί μὲ ἄλλα κορίτσια. Κάποια στιγμὴ πέρασε ἀπὸ μπροστὰ τους ἐφιππος ὁ ζωέμπορος Δασκαλόπουλος. Ἡ Δημήτρα στραφείσα πρὸς τὶς φίλες της εἶπε:

— Θέλετε νὰ τὸν κάνω νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ ἄλογο;

— Ναί, εἶπαν τὰ κορίτσια γιὰ νὰ γελάσουν.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὁ Δασκαλόπουλος ἐπεφτε ἀπὸ τὸ ἄλογο!

Τὸ κακὸ μάτι τῆς Δημήτρας εἶχε θριαμβεύσει.

Πῶς ἀναγνωρίζονται τὰ πρόσωπα πού ἔχουν κακὸ μάτι;

Ὅσοι ἔχουν σμικτὰ φρύδια, ἃς μὴ τοὺς κακοφάνῃ. Θεωροῦνται ὅμως ὡς ἄνθρωποι πού ἐξασκοῦν δλεθρία ἐπίδρασι μὲ τὸ βλέμμα τους.

— 23 —

Νά, ὅμως, καὶ ἄλλα φαινόμενα πολλὰ πῶς ἐκπληκτικὰ ἀπὸ αὐτὰ πού ἀναφέραμε:

Ἐδῶ καὶ μερικοὺς μῆνας γίνονταν στὸ Τουρίνο κάτι περίεργα πειράματα ἀνυψώσεως (λεβιτασιόν), εἰς τὰ ὁποῖα πρωταγωνιστοῦσε τὸ μέντιουμ Εὐγενία Μπυρόλιο.

Ἡ ἀνύψωσις εἶναι ἕνα φαινόμενο, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος ξεφεύγει ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς βαρύτητος καὶ σηκώνεται ψηλὰ, σάν πούπουλο. Δι-καίωμά σας εἶναι νὰ μὴ τὸ πιστέψετε. Ἀκούστε ὅμως τί λέγει σχετικῶς ὁ καθηγητὴς Πιόλι, ὁ ὁποῖος παρηκολούθησε τὰς ἀνυψώσεις τῆς Εὐγενίας Μπυρόλιο:

«Τὸ δωμάτιον τῶν πειραμάτων ἦταν φωτισμένο μὲ κόκκινα λαμπρίνια. Τὸ σῶμα τῆς Εὐγενίας ἀπεσπᾶσθη ἀπὸ τὸ κάθισμα κι' ἀνέβηκε ψηλὰ, κάνοντας τὸ γύρον τοῦ δωματίου ἐπὶ μιᾷ ὥρᾳ, χωρὶς ν' ἀκουμπᾷ πούθενά. Ὅταν τὸ μέντιουμ ἐπέστρεψε στὸ κάθισμά του, ἀνάψαμε τὰ λευκὰ φῶτα καὶ συνήλθε ἀμέσως. Τὸ ρωτήσαμε γιὰ τὴν περίεργη πτῆσιν του καὶ μᾶς ἀπάντησε ὅτι δὲν θυμότανε τίποτε ἀπολύτως.

Ἐνὰ παρόμοιο φαινόμενο ἀνυψώσεως εἶχε σημειωθῇ στὰ 1882 μὲ ἡ-ρώα τὸ περίφημον μέντιουμ Χόμ, ὁ ὁποῖος ἀνέβηκε μέχρι τῆς ὀροφῆς μιᾶς μεγάλης αἰθούσης κι' ἔγραψε μὲ κιμωλία τὸν ἀριθμὸ 2882, γιὰ ν' ἀποδείξῃ στοὺς θεατὰς ὅτι δὲν εἶχαν πέσει θύματα αὐταπάτης ἢ ψευδαισθήσεως.

Καὶ γιὰ νὰ κλείσουμε τὸ ἄρθρο μας:

Πρὸ μηνὸς ἐπρόκειτο νὰ διεξαχθοῦν στὴ Βιέννῃ οἱ κοῦρσες γιὰ τὸ μεγάλο χειμερινὸ Ντέρμπυ. Κανένα πρόγραμμα προγνωστικῶν δὲν ἔδινε τὸ ἄλογο «Ντὴλερ» πού εἶδε ὁ λοχαγὸς Βρέγκλ στὸν ὕπνον του. Καὶ ὁ μᾶς ὁ «Ντὴλερ» ἦλθε πρῶτος κι' ὁ λοχαγὸς ἐκέρδισε ἕνα κολοσσικὸ ποσόν!

X.

Ἐνα ἐξαιρετικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ΤΟΥ ΜΟΡΑΙΗ ΝΤΑΛΤΟΝ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Σὲ μιὰ ὥραία ἑπαιλὶ τοῦ Λάδερν Πέβε-ελ, κατὰ τὴ διάρκεια ἑνὸς μῆλ μα-σκῆ, δρῆθηκε σκοτωμένος ὁ συγγρα-φεὺς Ἐνγκλαρ Στάλλαρ. Τὸ ἐγκλημα διεπράχθη τὴ στιγμὴ πού εἶχαν σβύσει ὅλα τὰ φῶτα τῆς ἐπαύλειος, γιὰ νὰ παίξουν οἱ καλεσμένοι τὸ κρυφτοῦλι. Ὁ οἰκοδεσπότης Τάμπριτζ εἰδοποίησε ἀμέσως τὸ πλησιέστερο ἀστυνομικὸ τμήμα καὶ σὲ λίγο κατέφθαναν στὸ Πέβερελ ὁ ἐνωμοτάρχης Λέιν, ἀκο-λουθούμενος ἀπὸ τὸν Χιού Κόλλιερ, ἀξιωματικὸ τῆς Σκότλαντ Γουάρδ, πού ἔρριχναν μὲ ἀδεια καὶ ἀκολούθησε τὸν φίλο του ἐνωμοτάρχη, ἐντελῶς ἀνεπίσημα.

Οἱ δύο ἀστυνομικοὶ ἄρχισαν νὰ ἐξετά-ζουν ἕναν πῶς ἕναν ὅλους τοὺς κα-λεσμένους, χωρὶς, ὅμως, νὰ προκύπτῃ τίποτα τὸ διαστωτικὸ ἀπὸ τὶς κατα-βήσεις των. Τελευταία ἐξητάσθη ἡ μίς Ἀντὴλ Χάβιλαντ, ἡ ὁποία ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς:

— Θέλετε νὰ μάθετε τί ἔκανα ὅταν ὁ κ. Τάμπριτζ ἔσβυσε τὸ φῶς; Κρύφτηκα στὴν σερρα μαζί μὲ τὸν κ. Ράγκς Νό-ρις καὶ τὴν Μπάνσον Μπρέντ. Ὁ Ράγκς ἀναποδογύρισε μιὰ γλάστρα κι' ἡ Μπάνσον ἔσπασε ἕνα τζάμι. Εὐτυχῶς δηλαδή, «μὰτὶ ἔτσι σγηντισίσαμε ἕνα ἱ-σχυρὸ «ἄλλοθιν». Πέσαμε, μάλιστα θυ-σινὰ, κι' ἐπάνω στὴν Βαρβάρα Νόρ-ρις πού ἦταν μαζί μὲ τὴν Μπέρτυ Γκούν.

20N

Απὸ πού περάσατε γιὰ νὰ πᾶτε στὴν σέρρα; — Ἀπὸ τὸ σαλόνι. Μπορεῖ κανεὶς νὰ φθάσῃ ἐκεῖ καὶ ἀπὸ τὸν κήπο, ἀλλὰ μεῖς δὲν βγήκαμε ἔξω.

Ὁ Λέιν ἔνοιωσε κάποια ἀνακού-φισιν. Ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν δεκα-τεσσάρων ἀτόμων μποροῦσε τώρα νὰ σβύσῃ ἕξ. Τὰ παιδιὰ τοῦ ἐφημερίου, τὴν παρέα τους κι' αὐτὴν τὴν δεσποι-νίδα Τάμπριτζ.

— Ποιὸς πρότεινε αὐτὴν τὴν παρτί-δα τὸ κρυφτὸ, δεσποινίς;

Ἡ νέα τοῦ ἀπάντησε ἀδιστακτὰ:

— Ἐγώ, Ἡ κυρία Τάμπριτζ μοῦ ἀνέθεσε νὰ διοργανώσω τὸ παιγνίδι. Τὶ τὰ θέλετε, αὐτὰ τὰ παιγνίδια εἶναι μὲν παιδικὰ ἀλλὰ ὅμως εἶναι διασκε-δαστικὰ μεταξὺ δύο παρτίδων «μπριτζ» ἢ ὕστερα ἀπὸ τὸν χορὸ. Κι' ἔξ ἄλλου σοῦ δίνουν εὐκαιρία καὶ νὰ ...φλερτάρῃς λίγο!

— Μείνατε στὴν σέρρα ὡς τὴν στι-γμὴ πού κτύπησε τὸ «γκόγκ»;

— Δὲν βγήκαμε παρὰ ὅταν ἀκού-

σαμε τὶς φωνές.

Ὁ Λέιν συμβουλευτῆκε τὸν κατὰ-λογο τῶν ὀνομάτων.

— Κι' ἡ νεωτέρα ἀπὸ τὶς δύο δε-σποινίδες Νόρρις, ἡ μίς Τζόαν;

— Δὲν βρισκόταν μαζί μας, ἀλλὰ φαντάζομαι ὅτι αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Ἐλπίζω νὰ μὴ ἀνησυχή-σετε διόλου ἀπὸψε αὐτὴν τὴν δυστυχι-σμένη μικρούλα πού ἔχει κατατρομο-κρατηθεῖ.

— Δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σᾶς ὑπο-σχεθῶ τίποτε, εἶπε ὁ Λέιν. Γιατὶ εἶναι τόσο τρομοκρατημένη; Μήπως εἶδε ἡ ἄκουσε τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν;

— Δὲν φαντάζομαι, εἶπε ἡ Ἀντὴλ. Ἡ συγκίνησίς της, ἴσως νὰ ὀφείλεται στὸ ὅτι ὁ Στάλλαρ τὴν εἶχε πάρει ἀ-πὸ κοντὰ ὅλην τὴν ἡμέρα. Τῆς εἶμαθε νὰ πατινάρῃ κι' ἡ μικρὴ ἀνόητη φαν-ταζόταν ὅτι ἦταν ἐρωτευμένος μαζί της. Ὁ Στάλλαρ πῆγε ἀπὸ κοντὰ νὰ πάρῃ τὸ σοῦ τοῦ στοῦ ἐφημερίου, ἀ-φοῦ πατινάρε ὅλο τὸ ἀπόγευμα στὴ λίμνη. Γύρισε ἀργὰ καὶ μόλις πρό-φτασε νὰ ντυθῇ πειρατὴς καὶ νὰ πα-ρουσιαστῇ στὸ δειπνόν.

Ὁ Λέιν ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικὸς, κυττάζοντας τὸ λεπτὸ πρόσωπο τῆς νέας.

— Ὁ Στάλλαρ ἐρχόταν συχνὰ ἐδῶ;

— Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ. Οἱ Τάμ-πριτζ τὸν εἶχαν γνωρίσει τὴν ἀνοιξὴ στὸ Τουκέ. Ἡ κυρία Τάμπριτζ τὸν ἐκτιμοῦσε πολὺ. Χόρευε πολὺ ἐλαφρά καὶ ἦταν ἀκούραστος...

— Μήπως ἔχετε νὰ μᾶς πῆτε τίπο-τε, μίς Χάβιλαντ, πού νὰ μᾶς βοηθή-σῃ στὶς ἐρευνές μας;

— Θέλετε νὰ μάθετε ἂν συνήντησα κανέναν ὑποπτό τύπο τελευταίως στὸ χωριὸ ἢ στὸ πάρκο;

— Μάλιστα!

Ὁ Λέιν δὲν ἐνόησε αὐτό, προτί-μησε ὅμως ν' ἀφήσῃ τὴ νέα νὰ μιλή-σῃ ἐλεύθερα. Παρενέβη ὅμως ὁ Κόλ-λιερ.

— Ἀφοῦ ἀνεκάλυψαν τὸ πτώμα ἡ-ρεύνουν μήπως τὸ σπίτι; τὴν ρώ-τησε.

— Δὲν ξέρω. Δὲν φαντάζομαι ὅ-μως. Ἦταν φανερό, βλέπετε, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ ληστείας. Τίποτε δὲν ἐκλάπη. Ἀκούσα νὰ λέγε στὸν κύριο Τάμπριτζ ὅτι ἡ πόρτα πού ὀδηγοῦσε στὸν κήπο ἦταν κλειδωμένη καὶ τὸ κλειδί βρισκόταν ἀπὸ μέσα.

— Μάλιστα μίς Χάβιλαντ. Ἐχει ἐ-ξαιρετικὴ σημασία αὐτὸ τὸ γεγονός. Γιατὶ ὁ δολοφόνος θὰ ἔβγαινε ἀπὸ κεῖ ἂν ἤθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἦταν τὸ ἀπλούστερο πού εἶχε νὰ κάνει... Τὸ ὅτι ὅμως ἡ πόρτα ἦταν

κλεισμένη ἀπὸ μέσα, μὲ κάνει νὰ ὑ-ποπτεύωμαι τὴν παρουσίαν κάποιου συνενόχου σ' ὅλη αὐτὴ τὴ δουλειά...

— Φυσικά... αὐτὸ εἶναι ὀλοφάνερο, δὲν εἶν' ἔτσι; εἶπε μὲ ἀνυπομονησία ἡ νέα. Ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ ἀργήσῃ ἡ στιγμὴ πού θὰ τὸν ἐσκεπάσετε ὁλό-τελα. Μὰ πάλι, ἔπρεπε νὰ ἔχη σοβα-ρὴ ἀφορμὴ γιὰ νὰ τολμήσῃ ἕνα τέ-τοιο πρᾶγμα.

Οἱ δύο ντέτεκτιβ τὴν κύτταξαν μὲ ἐκπλήξη:

— Γιὰ ποιὸν μιλάτε;

— Μὰ... γιὰ τὸν κύριο Ντάρρου, φυσικά. Δὲν τὸν χώνευε τὸν Στάλ-λαρ καὶ τὸν εἶχα ἀκούσει νὰ λέη στὴν κυρία Κλέαρ ὅτι δὲν θὰ ἐρχό-ταν ἐδῶ, ἂν ἤξευρε ὅτι θὰ ἦταν κι' ὁ Στάλλαρ μεταξὺ τῶν προσκεκλημέ-νων.

— Ἀλήθεια; ἔκανε ὁ Λέιν. Πολὺ ἐνδιαφέρον... Λοιπὸν κατὰ τὴν γνώμη σας, οἱ δύο ἄνδρες συναντήθησαν στὴ γαλαρία, ὅπου, πιθανόν, νὰ βριστή-καν κι' ὁ Ντάρρου πάνω στὸ θυμὸ τοῦ τὸν κτύπησε μὲ ἕνα μαχαίρι. Κα-τόπιν ἔτρεξε στὸ γάλλο ζητώντας βο-ήθεια. Ἔτσι;

— Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη πιθανὴ ἐξη-γησις τοῦ ἀπῆντησε. Δὲν βρισκόταν κανεὶς ἄλλος στὴ γαλαρία καὶ ἐξ ἄλλου ὅλοι μας παρατηρήσαμε τὴν ταραχὴν τοῦ καὶ τὰ ματωμένα του χέ-ρια καὶ τὰ ρούχα του, ὅταν ἔφθασε στὸ γάλλο.

— Σύμφωνα μ' αὐτὰ, πού μᾶς εἶπε ὁ ἴδιος, μίς Χάβιλαντ, μπήκε στὴν γαλαρία δέκα λεπτά μετὰ τὸ σβύσι-μο τῶν φῶτων. Ἐπομένως τὸ ἐγκλη-μα μπορεῖ νὰ ἐξετελέσθῃ πρὶν φτάσῃ αὐτός...

— Ἀσφαλῶς, ἔκανε ἡ νέα. Ὁ Λέιν ἄφησε τὸν στυλογράφου.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, μίς Χάβι-λαντ, εἰσθε ἐλεύθερη γιὰ ἀπόψε. Τὸ μόνο πού ἔχω νὰ σᾶς συμβουλέψω εἶ-ναι νὰ κρατήσετε μυστικὸ ὅτι μᾶς εἶπατε σήμερα. Ἐπίσης, λάβετε σὰς παρακαλῶ τὸν κόπο νὰ εἰδοποιήσετε τὴν κυρία Τάμπριτζ.

— Λυπᾶμαι πολὺ, ἀλλὰ νομίζω ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον. Ἄν πάλι ἐπι-μένετε... φοβᾶμαι ὅμως ὅτι θὰ ἔχου-με ἱστορίες... Ἡ Πέρλ Τάμπριτζ εἶναι τόσο νευρική!... Καὶ τὸ δράμα τὴν ἔχει τόσο ἀναστατώσει!... Ὁ ἄνδρας τῆς ἀναγκάστηκε νὰ τὴν μεταφέρῃ στὸ δωμάτιό της. Τὴν βοήθησε νὰ ξα-πλώσῃ καὶ τῆς ἔδωσε μιὰ δόση βαλε-ριάνας. Τώρα θὰ εἶναι τελείως ἀνί-κακη γιὰ κάθε κατάθεσιν. Αὐριο τὸ πρῶτὸ θὰ τεθῇ στὴν διάθεσίν σας καὶ θὰ θελήσῃ προθυμότερα νὰ σᾶς βο-

ήση γιατί ο Στάλλαρ ήταν πολύ φίλος της.

— Πολύ καλά μίς Χάβιλαντ, είπεν ο Λέιν. Τότε θα ήθελα να πάρω την κατάθεση της κυρίας Κλέαρ.

— Η "Αντζελ σηκώθηκε απότομα.

— Πάω να σάς την στείλω, είπε και βγήκε από το δωμάτιο.

— Η κυρία Ρούθ Κλέαρ δεν άργησε. Ήταν γνησία "Αμερικανίς και η δροσιά της άχνιζε άτμοσφαίρας ραινόταν να την πειράξει. Φορούσε ένα γούνινο παλτό και από μέσα μία χαντρή μάλλινη ρόμπα. Δέν φαινόταν μεγαλύτερη από είκοσι οκτώ έτών και τα γκολφά ρεμβόδη μάτια της έρχόνταν σε ζωηρή αντίθεση με το ξέπνο και χαριτωμένο πρόσωπό της. Ο Κόλλιορ συλλογιόταν ότι υπό άλλας περιστάσεις θα ήταν πολύ πρόσχαρη και διωλιτική. Αυτό τουλάχιστον μαρτυρούσαν τα ευκίνητα νεύρα της.

— Ο ένωμοτάρχης Λέιν συμβουλευτήκε τις σημειώσεις του:

— Είθε "Αμερικανίς, κυρία Κλέαρ; — Μάλιστα γεννήθηκα στην Βιργινία.

— Η ήσυχη και συρτή φωνή της, της έδινε μία κάποια γοητεία. Τα λόγια της που έβγαίνουν χαϊδευτικά, δημιουργούσαν μία ευχάριστη άρμονία.

— Είθε πολύ συνδεδεμένη με τον κύριο και την κυρία Τάμπριτζ;

— Κατά την διάρκεια του πολέμου υπηρετούσα ως νοσοκόμος σε κάποιο ανασφαλιστικό αξιωματικό. Έκει έγνωρίσα τον κ. Τάμπριτζ καθώς και τον κ. Χιού Ντάρρου. Όταν ξέσπασε η θύελλα του πολέμου βοσκόνισαν, ή μητέρα μου κι' εγώ, στην "Αγγλία... και μέναμε εκεί από φόβο των υποβρυγίων.

— Έχετε έλθει πολλές φορές εδώ;

— "Όχι. Είναι ή πρώτη φορά που μένω σ' αυτό το σπίτι. Συνήτησα τους Τάμπριτζ στο Λονδίνο και με παρακάλεσαν να δεινθώ την πρόσκλησή τους για τα Χριστούγεννα. Δέν μου είχε δοθεί ποτέ ή ευκαιρία να γνωρίσω την κ. Τάμπριτζ. Ήταν ή πρώτη φορά που την έβλεπα.

— Με τον κύριο Στάλλαρ ήσασταν μήπως φίλοι;

— "Όχι. Γιατί δέν τον γνώριζα διόλου. Είχα διαβάσει μόνο μερικά βιβλία του...

— Ο Λέιν άλλαξε τόνο και ρώτησε δΐθεν αδιάφορα:

— Γιατί ο Χιού Ντάρρου μισούσε το θύμα;

— Η νέα γυναίκα ταράχτηκε ζωηρά, γοήνορα, όμως, άπάντησε με ήρεμία:

— Θα κάνατε θαρρώ καλλίτερα να ρωτούσατε τον ίδιο.

— Αυτό σκόπευα να κάνω... αλλά, έχετε ύπ' όψιν σας, ότι έλοι εδώ μέσα έχετε καθήκον να διευκολύνετε τας έρεύνες μας.

— Η Ρούθ έμεινε σιωπηλή.

— Πολύ καλά, είπε τέλος ο Λέιν. "Ας προχωρήσουμε... Ποι είχατε κρυφτεί κατά την διάρκεια αυτού του παινιδιού;

— Ανατρίχιασε ή νέα έλαφρά και έσφιξε το παλτό γύρω στο σώμα της.

— Δέν είχα μεγάλη διάθεση για παιχνίδια, άλλ' όμως ή μίς Χάβιλαντ έπιθυμούσε να λάβουν μέρος έλοι στο κρυφτό που είχε διοργανώσει. Έξ' άλλου, ήμουν τρομερά κουρασμένη.

— Όλο το απόγευμα πατινάραμε πάνω στην παγωμένη λίμνη και θα προτιμούσα να πάω να πλυνώ. Έν πάση περιπτώσει, μη θέλοντας να της χά-

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

λάσω το κατήρι, γλύστρησα πίσω από το παραβάν που βρισκόταν έμπρός από το τζάκι της τραπεζαρίας. Έπείστροψα στο γάλλ μόνο όταν άκουσα τις φωνές του Χιού.

— Μείνατε μόνη όλο αυτό το διάστημα;

— Μάλιστα.

— Εύχαριστώ, κυρία Κλέαρ. Μπορείτε να άποσυρθείτε. Καταλαβαίνετε φαντάζομαι, ότι όλους και όλες θα σάς χρειαστεί ή άνακριτής για την έπίσημη άνάκριση;

— Και πότε θα γίνει αυτή ή άνάκρισις;

— "Όσο το δυνατόν νωρίτερα. "Ο διοικητής θα προτιμούσε άμέσως μετά την άφίξή του. Πάντως το άργότερο μεθαύριο θα είσθε όλοι έλεύθεροι.

— Εύχαριστώ.

— "Επιθυμώ να δώ την μίς Στόρευ...

— Είναι στο γάλλ μαζί με τους άλλους. Θέλετε να την φωνάξω; Είπε με προθυμία ή Ρούθ.

— "Αν δέν σας κάνει κόπο...

— Τους χαιρέτησε έλαφρά με το κεφάλι και βγήκε. "Ο Λέιν κύτταξε τον φίλο του.

— Πολύ καλή γυναίκα, είπε ο Κόλλιορ.

— Χαριτωμένη. "Αλλά άνηθήκε να άπαντήσει στην έρώτησή μου. Τό παρατήρησε φαντάζομαι!

— Στο κάτω-κάτω όμως είχε και δικήν, το άποκρίθηκε. "Ο Ντάρρου είναι παλιός φίλος της και σε βεβαιώ όστι θα την έκτιμούσα λιγότερο άν άγοιζε άμέσως να διηγείται όστι έτυχε να άκούση ή όστι της είχαν έμπιστευθεί, κατηγορώντας έτσι έναν φίλο.

— Είσα βλέπω αισθηματίας!...

— "Αλλά σεένα τουλάχιστον σού το έπιτρέπει ή θέσή σου. ένω σε μένα... Θα προτιμούσα να μου έλεγε όστι ήξερε...

— Σταμάτησε απότομα, γιατί στο άνοιγμα της πόρτας είχε φανεί ο σέρ Γιούστας συνωδούν την μνηστή του. Την κρατούσε από το χέρι και της είπε, κάποια στιγμή, προσπαθώντας να την καθυποτάξει:

— Μη φοβάσαι Ντίνα, είναι μία τυπική διατύπωση. "Ο ένωμοτάρχης δέν θα σε κρατήσει πολύ. Κάθισε, άγάπη μου...

— Ο Κόλλιορ που στεκόταν άποτραβηγμένος παρατηρούσε αυτό το άταιριαστο ζευγάρι.

— Η μίς Στόρευ δέν φαινόταν να είχε και τόσο άνάγκη να την καθυποτάξουν. Αυτό το δράμα που είχε άναστατώσει όλους, δέν της είχε κάνει την παραμικρή έντύπωση. "Εξακολουθούσε να είναι πάντα πρόσχαρη και ώραία... "Ο τόνος της φωνής της έναρμονιζόταν περίφημα με την δροσερή όμορφιά της.

— Τό ίδιο μου κάνει, είπε ράθυμα. "Αλλά είμαι πολύ κουρασμένη και θάθελα να κοιμηθώ...

— Ο σέρ Γιούστας έσκυψε προστατευτικά από πάνω της κι' ο Λέιν, άθελά του, πήρε ένα ύφος μάλλον διακριτικό. "Ο Κόλλιορ έξ' άλλου, διεσκέδαζε κό. "Ο Κόλλιορ μ' όλη αυτή την σκηνή. Τό τρομερό μ' όλη αυτή την σκηνή. Τό πρόσωπό του είχε πάρει ύφος άγαθό. "Η νέα φαινόταν να μη δίνει σημασία σ' όλη την ευγένεια με την όποια την

περιέβαλαν. Ήταν συνηθισμένη, λες, να βλέπει πάντοτε γύρω της στοργή και άγάπη, από όλον τον κόσμο, κι' από τους ήλικιωμένους ιδιαίτέρως...

— Πού κρυφθήκατε μίς Στόρευ; την ρώτησε ο Λέιν.

— Στο επάνω πάτωμα σ' ένα άδειο δωμάτιο. Πήγα να πάρω ένα μαντήλι στο δωμάτιό μου. Βγαίνοντας άκουσα άνδρικά βήματα και, τρομαγμένη, χώθηκα σε ένα δωμάτιο που βρισκόταν άπέναντι στο δικό μου. Είμαι άνόνητη τό καταλαβαίνω. "Αλλά τι να κάνω; τέτοια είμαι!... Σε κείνο τό δωμάτιο έμεινα ως την ώρα που άκουσα να ζητούν φώς.

— Πολύ καλά. "Η γιαγιά σας, ή κυρία Στόρευ, είχε άποσυρθεί προτού άνοιξει τό παινιδί;

— Μά βέβαια. Θεωρούσε όλα αυτά άνοησίες παιδικές. "Αλήθεια! Πώς θα της τό πώ αύριο τό πρωί;

— Μά θα σε πάρω και θα φύγωμε άπ' εδώ, χρυσή μου, αύριο τό πρωί, είπε ο σέρ Γιούστας.

— "Ο Λέιν έπενέβη:

— Λυπούμαι πολύ κύριε Τάμπριτζ, αλλά κανείς δέν πρέπει να φύγει πρό της άνακρίσεως. Είναι ύπόθεσις μίας ή δυο τό πολύ ήμερών... Μίς Στόρευ σάς εύχαριστώ πολύ. Είθε έλεύθερος...

— "Η Ντίνα Στόρευ εύχαρίστησε με ένα γοητευτικό χαμόγελο και βγήκε. "Ο Τάμπριτζ βγαίνοντας κοντοστάθηκε και έπιστρέφοντας είπε:

— "Ο εξάδελφός μου με παρεκάλεσε να σας πώ, ότι μόλις έπιστρέψουν οι ύπηρετές θα διατάξη να σας έτοιμάσουν δυο δωμάτια.

— Πολύ ευγενικό εκ μέρους του, είπε ο Λέιν. Χρειάζομαστε, άλλως τε και μεις λίγη ξεκούραση. Για την ώρα όμως, δέν τελειώσαμε άκόμη.

— Ο σέρ Γιούστας, μετά την άναχώρηση της μνηστής του, είχε πάρει και πάλι τό ύπεροπτικό ύφος του.

— Να σας πώ την άλήθεια, φοβάμαι ότι νάνετε άδικα τον καιρό σας. Είμαι βέβαιος ότι ό φόνος διεπράχθη από κάποιο λοποδότη. Θα μπηκε σύγουρα σπίτι άπ' την πόρτα της γαλαρίας και θα κρύφτηκε εκεί περιμένοντας την κατάλληλη ευκαιρία για να δράση. Δυστυχώς όμως, ο Στάλλαρ θα δέν άνεκάλυψε τυχαίως και εκείνος τό άναγκάστηκε να τον ματαιώσει για να γλυτώσει. "Υστερα θα έσπευσε να εξαφανισθώ... και τώρα θα βρίσκεται πολύ μακριά με τό αυτοκίνητό του. Γιατί δέν μπορού να φαντασθώ ότι ήλθε εδώ πεζός...

— Δέν άνακαλύψαμε ίγνη διαρρήξεως σέρ Γιούστας είπε ο Λέιν δέν άποκλείεται όμως να έχετε δικήν. Πάντως θα κάνουμε όστι μπορούμε.

— Προσπαθώ να μη τον θίξη άποδεικνύοντας τό βάσιμο των συλλογισμών του. Τι τον έμελλε αυτόν;... Κι' εξ' άλλου, οι Τάμπριτζ είχαν μεγάλη ισχύ στην έπαρχία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4ον

Ο Κόλλιορ φεύγει...

Μόλις Εύπνησε ο Κόλλιορ είδε τον Λέιν ντυμένον, πάνω από το προσκέφαλό του.

— Πάω να κάνω μία βόλτα έξω, το έ είπε ο φίλος του. Θέλω να δώ άν ή ιδέα του σέρ Γιούστας στηρίζεται στα πράγματα... Δέν μου φαίνεται άξία περιφρονήσεως.

— Τό έλπίζω για σας, άπήντησε ο Κόλλιορ, μ' ένα μεγάλο χασμουρητό. Αυτό θα ήταν πιο ευχάριστο και για

τά δεκατέσσερα πρόσωπα του καταλόγου σας, που βρίσκονται με τη θηλιά στο λαιμό...

— Ο Λέιν έβγαλε την πίπα του και τη γέμισε καπνό. Είχε τό ύφος άνωθώπου που δέν κοιμήθηκε περισσότερο από τέσσαρες ώρες. Κύτταξε τό φίλο του και είπε:

— Είμαι άνήσυχος. "Η εϋθύνη μου είναι πολύ μεγάλη. Τι ευτύχημα που σάς έχω κοντά μου, φίλε μου.

— Βλακείες! είπε ο Κόλλιορ. "Η ύπόθεσις αυτή θα σάς δώσει την ευκαιρία να πείτε μπροστά! Τι ώρα έρχεστε ό έπιθεωρητής;

— Στις έννέα. Είνε προσωπικός φίλος των Τάμπριτζ.

— Προσπαθήσατε ν' άποφύγετε την άνάκριση της Σκότλαντ Γυάρδ σ' αυτή την ύπόθεσι. Θα ήθελα να έπιτύχετε μόνος σας τη διαλεύκανσι αυτού τοϋ έγκλήματος.

— Κόλλιορ, είπε ο Λέιν. Δέν σας ρώτησα τίποτα γθές τό βράδυ. Θα τό κάνω, όμως, τώρα. Έχετε σχηματίσει καμιά γνώμη; Λέτε να είναι ό τυφλός;

— "Ο Ντάρρου; Δέν μπορώ να τον άποκλείσω κατ' άρχήν, είπε ο Κόλλιορ, ζυγίζοντας τα λόγια του. "Ο άνωθώπος αυτός ήξερε πολύ καλά τό σπίτι. "Ας υποθέσουμε ότι ο Στάλλαρ σκοτώθηκε μεταξϋ των έννέα και έννέα και δέκα, την ώρα δηλαδή που μπηκε ο Ντάρρου στη γαλαρία. "Η πόρτα που δίνει στον κήπο, ήταν κλειδωμένη από μένα.

— "Ο δολοφόνος θα έφυγε ή από τό γάλλ, όπου βρισκότανε ο Τάμπριτζ και ό Χάβιλαντ ή από τό δωμάτιο της μουσικής και την έλικοειδή σκάλα που άήγει σ' αυτό εδώ τό πάτωμα. "Ισως να κρύφθηκε σ' ένα άδειο δωμάτιο και να τώσκασε κατόπιν άπό τη σκάλα της ύπηρεσίας. Προτού σβήσουμε ήμεις, έκαναν, βέβαια, διάφορες έρευνες, άλλ' ό Τάμπριτζ ήταν τόσο άναστατωμένος, ώστε δέν πιστεύω να ένήνοχη τις έρευνες αυτές, όπως θάπρεπε, με σύστημα.

— "Ισχυρίζεται ότι όλες οι πόστες και τα παράθυρα ήταν κλειστά.

— "Ισως ο δολοφόνος να έμεινε κρυμμένος μέχρι της ώρας που έπέστρεψαν οι ύπηρετές. Δέν σας λέγω ότι τό πιστεύω, είνε όμως πιθανόν.

— Σε λίγο θα σηκώσουν τό πτώμα, είπε ο Λέιν. Πηγαίνω να τό δώ για τελευταία φορά, χωρίς ότου ντυθώ.

— "Ο Λέιν έπέστρεψε μετά ένα τέταρτο της ώρας και βρήκε τό φίλο του

στο τέλος του έυρίσματος.

— Κόλλιορ, είπε, για κυττάξετε!

Και τοϋδωσε ένα ματωμένο χαρτί, όπου ήταν γραμμένες μερικές λέξεις με μολύβι... Τα μόνα λόγια που διεκρίνοντο κάπως, ήταν: «δίκως άλλο... έννέα...»

— Πολύ ενδιαφέρον! είπε ο Κόλλιορ. Ποϋ τό βρήκατε;

— Μέσα στο πανταλόνι του νεκρού στην άριστερή τσέπη, όπου ήταν και τό μαντήλι του. "Ο δυστυχής ήταν μετρημένος και είχε αφήσει τό ρολόγι του, τό πορτοφόλι του και μερικά κέρματα στο συρτάρι του κομοδίνου του.

— Ψάξτε μέσα στο δωμάτιό του; — "Όχι έντελώς.

— Προσπαθήσατε να ψάξετε μέσα σ' όλα τα δωμάτια, είπε ο Κόλλιορ. Τό σημείωμα αυτό μοιάζει με ραντεβού... "Ισως να πλανώμαι, αλλά τέλος... Προσέξτε να μη χάσετε αυτό τό χαρτί, Λέιν.

— Μείνατε ήσυχος. Πιστεύετε στην προμελέτη;

— Κάποιος χτύπησε διακριτικά στην πόρτα.

— Τό μικρό σας πρόγευμα είναι έτοιμο στο γραφείο, κύριε.

— Τήν ώρα που οι δυο άστυνομικοί

τελείωναν τό πρόγευμά τους, κατέφθασε ό έπιθεωρητής της άσφαλείας, που προϊστάτο του τμήματος όπου όπηρετούσε ό ένωμοτάρχης Λέιν. Ήταν ένας παλιός αξιωματικός, ψηλός, άδύνατος και κοκκινωτός. Είπε καλημέρα στον Λέιν και κύτταξε τον Κόλλιορ.

— Πώς πούν έγω την τιμήν;... — Είναι ένας φίλος μου, κύριε έπιθεωρητή, που περνάει την άδεια του κοντά μου. "Επειδή εργάζεται στη Σκότλαντ Γυάρδ, τον έφερα μαζί μου...

— "Ο Λέιν, άντιληφθείς τη βωβή δυσάρεσκεια του προϊσταμένου του, έδίστασε. Και προσέθεσε:

— Σκέφθηκα ότι δέν θα ήταν άπο να τον πάρω μαζί μου...

— Οι προθέσεις σας ήταν άγνές, έπε ξηρά ό έπιθεωρητής, κατά τη γνώμη μου, όμως, δέν έκάνανε καλά. "Εάν συμμετάσχη στις έρευνες ό κύριος αυτός, δέν θα μπορούσαμε να σας κρίνουμε όπως ποέπει. Πώς θα πετύχετε και πώς θα άναδειχθήτε άν στη μοναδική αυτή ευκαιρία που σας παρουσιάσθηκε, καταφύγετε στη συνδρομή των φίλων σας;

— "Ο Κόλλιορ είπε τό όνομά του και ζήτησε την άδεια να μιλήσει:

— "Επιτρέψατέ μου να σας πώ ότι συμφωνώ άπόλυτα με τη γνώμη σας. "Ηλθα γιατί ή ύπόθεσις μ' ένδιέφερε, αλλά δέν έσκόπευα ν' άναμειχθώ. "Επιθυμώ ν' άποσυρθώ:

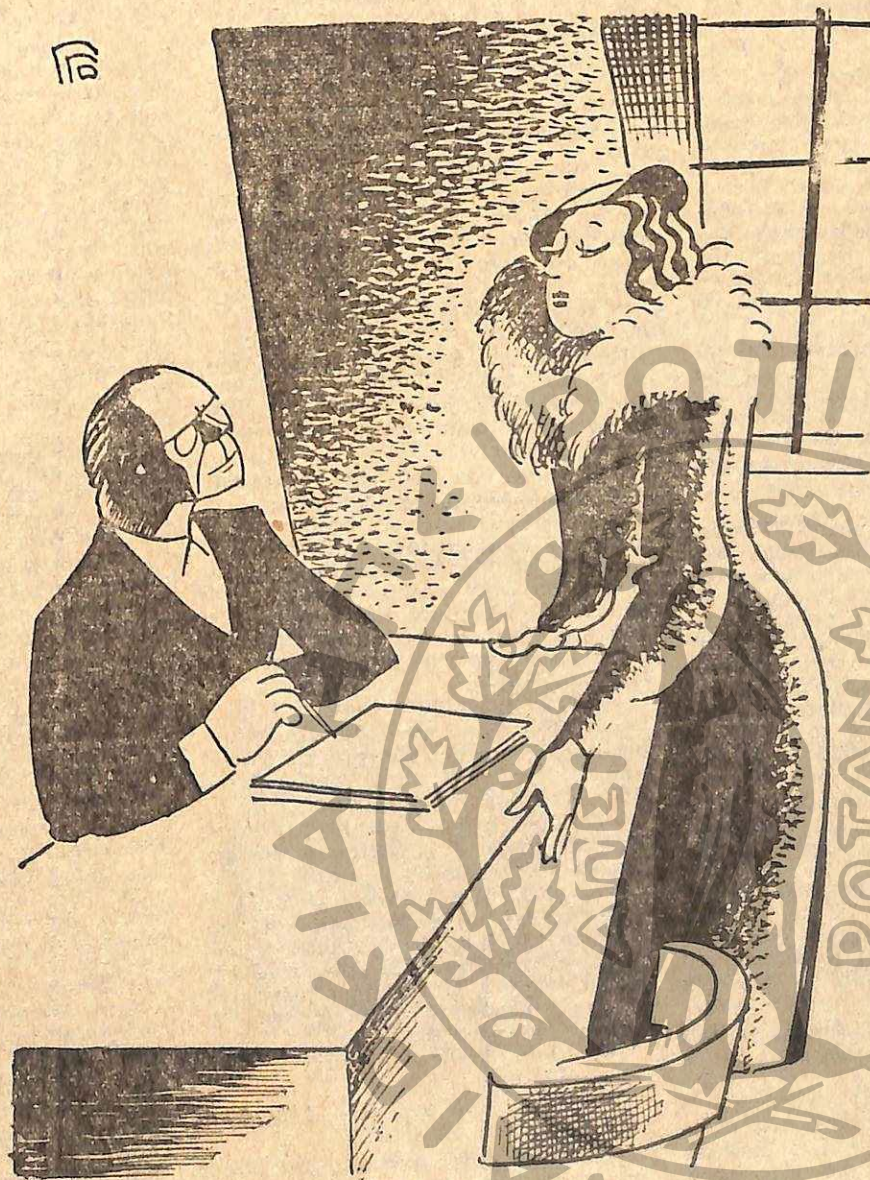
— "Ο Λέιν τοϋρριξε μια ματιά γεμάτη παράπονο. "Ο Κόλλιορ, όμως, έκανε πώς δέν άντελήφθη.

— Νομίζω ότι αυτό θα ήταν τό καλλίτερο, είπε ό έπιθεωρητής. "Αν άργότερα παρασθί άνάγκη, θα ζητήσουμε τη συνδρομή της Σκότλαντ Γυάρδ. Μέχρι τότε όμως θα ήθελα να διεξαγάγω τας έρεύνες μόνος μου, με τη βοήθεια των ύφισταμένων μου. "Ορβούαρ, κύριε Κόλλιορ. Δόσε μου άναφορά, Λέιν.

— "Ο Κόλλιορ έγνώριζε καλά τις άντιλήψεις των άστυνομικών της έπαρχίας. ώστε να μη συγκινηθί άπό τον τρόπο αυτόν των προϊσταμένων τοϋ Λέιν. Είπε μονάχα μέσα του:

— Κοίμα για τον καυμένο τον Λέιν να εργάζεται όπο τας διαταγές αυτού τοϋ σκληροτράχηλου αξιωματικού...

— Χαιρέτησε τον έπιθεωρητή, έσφίξε δυνατά τό χέρι τοϋ Λέιν, ευχόμενος έπιτυχίαν στο έργο του και βγήκε έξω. Δέκα λεπτά της ώρας άργότερα, κατέβαινε προς την

— Θα κάνατε, θαρρώ, καλλίτερα, ν' ρωτούσατε τον ίδιο, είπε ή Κα Ρούιν.

Λεωφόρο του πάρκου κατευθυνόμενος προς το Παρμίνστερ. Τα δέκα μίλια της διαδρομής που έπρόκειτο να διανύσει δεν τον ετρώμαζαν, γιατί είχε μεγάλη όρεξη για περπάτημα. Κι' ε-
γκολούθησε το δρόμο του, σιγοτραγουδώντας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5ον

Το ρομπινέ

Το πρωί της επάυριον, την ώρα που ο Κόλλιερ έπαιρνε το πρωινό του ρόφημα, ή σπιτονοικοκυρά του Λέιν του είπε ότι τον ζητούσαν στο τηλέφωνο. Πήρε το ακουστικό στο χέρι νομίζοντας ότι ήταν ο φίλος του.

— Έμπρός! Έσεϊς είσθε Λέιν;
— "Όχι. Έδω έπιθεωρητής "Ιν-
σκιπ. Μπορείτε να έλθετε σ'ας παρα-
καλώ; Είναι ανάγκη.

Ο άστυνομικός σταθμός ήταν πολύ κοντά. Έτσι, μετά πέντε λεπτά της ώρας, ο Κόλλιερ έμπαινε στο γρα-
φείο του έπιθεωρητή "Ινσκιπ, όπου έκτός απ' αυτόν ήταν και ο προϊστά-
μενος του σταθμού, Φαινόνταν και οι
δυο πολύ συλλογισμένοι. Ο προϊστά-
μενος του σταθμού, έπιθεωρητής Λάρ-
κομπ έσφιξε το χέρι του Κόλλιερ.

— Έλπιζω να μην είσθε θυμωμένος άναγκητέ μου, που σ'ας έδωσα χθές
από την έπαισι των Τόμπριτζ.
— Κάθε άλλο, απήντησε ο Κόλλι-
ερ, γελώντας.

— Είμεθα πολύ στενοχωρημένοι, έ-
συνέγισε ο Λάρκομπ. Συνέβη κάποιο
μικρό άτύχημα στον Λέιν, δις πολύ
σοβαρό και πρέπει να τον αντικατα-
στήσουμε. Έξ' άλλου, οι προσωπικές
μου σχέσεις με τους Τάμπριτζ δυσνε-
ραίνουν πολύ το έργο μου. Σκέφθη-
κα, λοιπόν, με τον έπιθεωρητή "Ιν-
σκιπ να ζητήσουμε την συνδρομή της
Σκότλαντ Γουότ κι' άποτινόμεθα σ'ε
σ'ας μιά που βρίσκεσθε έδω, για να
άναλάβετε την ύπόθεσι.

— Πρέπει να συνεννοηθήτε με το
Λονδίνο, είπε ο Κόλλιερ. Έγώ έχω
έλη την όρεξη να έργασθώ, αλλά μη
λημονεύετε ότι διατελώ εν άδεια.

— Μάλιστα, μάλιστα. Θ' αναλάβω
το ζήτημα... Θά τηλεφωνήσω στο
Λονδίνο, μέναιτε ήσυχος.

— Τι έπαθε ο Λέιν;

Αυτή τη φορά απήντησε ο "Ινσκιπ.
— Ο Λέιν διενυκτέρευσε χθές στο
Λάβιν Πίβελιν όπου του προσέφερε
φιλοξενία ο κ. Τάμπριτζ. Πρό μιάς ώ-
ρας μιάς έτηλεφώνησε ο μάτρ ντ' ό-
τέλ της έπαύλεως και μ'ας είπε τ'α
έξης: "Ο Λέιν είχε πη να τον ξυπνή-
σουν ένωρίς. "Η καμαριέρα που πήγε
σήμερα να τον ξυπνήσει, βρήκε το δω-
μάτιο γεμάτο γκάζι και τον Λέιν ά-
ναίσθητο πάνω στο κρεβάτι του. "Ε-
στειλά τον γιατρό με το νοσοκομειακό
αυτόκινητο να τον παραλάβη.

— Είναι πολύ σοβαρά ή κατάστα-
σίς του; Ο Λέιν είναι, έχετε, παιδι-
κό μου φίλος και...
— Έλπιζω να μην είναι πολύ σοβα-
ρά, είπε ο "Ινσκιπ. "Όταν φθάσετε
στην έπαισι, α' ά βοήτε τον "Αντερσον
ό όποιος θά σ'ας δώση το καρνέ του
Λέιν. Έπρόκειτο σήμερα το πρωί να
μου δώση άναφορά.

— Μπορείτε να μου δανείσετε ένα
αυτόκινητο; είπε ο Κόλλιερ.

— Βεβαίότατα.

Σ'ε λίγο, ο Κόλλιερ κατευθυνέτο
προς το Πέβεριλ, με ταχύτητα έξην-
τα χιλιομέτρων. Στό δρόμο διεσταυ-
ρώθη με το νοσοκομειακό αυτόκινητο.
Έκανε στον σωφ'ερ νεύμα να σταμα-
τήση και πήδησε από το αυτόκινητο

— Μπορείτε να μου δανείσετε ένα
αυτόκινητο; είπε ο Κόλλιερ.

— Βεβαίότατα.

Σ'ε λίγο, ο Κόλλιερ κατευθυνέτο
προς το Πέβεριλ, με ταχύτητα έξην-
τα χιλιομέτρων. Στό δρόμο διεσταυ-
ρώθη με το νοσοκομειακό αυτόκινητο.
Έκανε στον σωφ'ερ νεύμα να σταμα-
τήση και πήδησε από το αυτόκινητο

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

για να μιλήση με το γιατρό.

— Πώς είναι ο Λέιν; τον ρώ-
τησε και είπε τ'ονόμα του.

— Έλπιζω να τον σώσουμε. Έπα-
θε από άσφυξία και τον πηγαίνω στο
νοσοκομείο. Είσθε φίλος του;

— Ναί.

— Ξέρετε μήπως είναι ύπνοβάτης;

— "Όχι δεν ξέρω. Γιατί;

— Ο γιατρός χαμήλωσε τη φωνή

του.

— Μέσα στο δωμάτιο που κοιμάτα-

νε, είπε, βρήκα το ρομπινέ του φωτα-

ερίου άνοιχτό, χωρίς τα φώτα να εί-

ναι άναμμένα.

— Ο Κόλλιερ συνωφουρώθη. Δεν είπε,

όμως, τίποτα, άποχαιρέτησε το για-

τρό και συνέχισε το δρόμο του προς

την έπαισι.

— Ο "Αντερσον τον περίμενε στην

πόρτα.

— Καλημέρα "Αντερσον.

— Καλημέρα κύριε έπιθεωρητά. Μου

τηλεφώνησαν από την άστυνομία να

τεθώ υπό τ'ας διαταγ'ας σας και να

σ'ας παραδώσω το καρνέ του Λέιν.

Βρέθηκε πάνω στο κομ'ότινο του, μα-

ζι με το ρολόγι του, δέκα τέσσερα

σελλίνια και έννέα πέννες, ένα σου-

γά, ένα κομμάτι σπάγγο και μιά πα-

τάτα.

— Μιά πατάτα;

— Ο Λέιν υπέφερε από ρευματι-

σμούς, εξήγησε ο "Αντερσον. Πολλοί

νομίζουν ότι ή πατάτα είναι πολη-

πτικό φάρμακο κατά των ρευματι-

σμών.

— "Ω! ναί, είπε ο Κόλλιερ που εί-

χε άκούσει γι' αυτή την πρόληψη.

Πήρε το καρνέ και το φυλλομέτρη-

σε. Μόλις, όμως, έδιάβασε τις σημει-

ώσεις του Λέιν, συνωφουρώθη κι' έβα-

λε το καρνέ στην τσέπη του, χωρίς

να πη τίποτα.

— Μπορείς να μου πης "Αντερσον,

τι έκανε ο Λέιν χθές το βράδυ;

— Έψάξαμε μαζί να βρούμε το δ-

πλον του έγκληματος, άλλ' άνευ ά-

ποτελέσματος. Κατόπιν έμεινε κάμποση

ώρα μέσα στην κρεβατοκάμαρα του

θύματος, καθώς και μέσα στη βιβλι-

οθήκη. Έξήτασε τους υπηρέτες και

ιδίως την πρώτη καμαριέρα, μίς

Μπέρρυ.

— Σου είπα τίποτε σχετικώς;

— "Όχι. Φαινόνταν, όμως, ευχαρι-

στημένος και αν θέλετε τη γνώμη

μου, κύριε έπιθεωρητά, νομίζω ότι ο

Λέιν είχε βρή κάποιο ίχνος.

— Ευχαριστώ, "Αντερσον. Ρίχνεις,

σε παρακαλώ, ένα σκέπασμα στο ρα-

διατέρ του αυτοκινήτου μου;

Το χόλλι ήταν άδειο. Ο Κόλλιερ

άνέβηκε στο πρώτο πάτωμα και άκο-

λούθησε τον μακρύν διάδρομο που ά-

δηγούσε στο δωμάτιο, όπου είχε κοι-

μηθεί ο Λέιν. "Όταν μπήκε μέσα βοή-

κε μιά μεσόκοπη γυναίκα που ξε-

στρωνε το κρεβάτι.

— Είσθε ή μίς Μπέρρυ;

— Μάλιστα.

— Έσεϊς βρήκατε τον Λέιν άναί-

σθητο σήμερα το πρωί;

— Ναί. "Όταν μπήκα μέσα, βρήκα

τον άστυνομικό στο κρεβάτι του, με

την πυτζάμα που του είχε δώσει ο

μάτρ ντ' ότέλ. Τά ρούχα του ήταν

διπλωμένα έπιμελώς επάνω σ'ε μιά
καρέκλα.

— Πώς εξηγείτε το άνοιγμα του
ρομπινέ του φωταερίου;

— Υποβέτω ότι το ρομπινέ άνοι-

χτηκε τυχαίως κατά την μετακίνηση
αυτής έδω της καρέκλας.

— Ναί, είπα ο Κόλλιερ. Αυτό που
λέτε είναι πολύ φυσικό.

Πήγε κοντά στο ρομπινέ και το πε-

ριεργάσθηκε. "Υστερα ρώτησε:

— Σκουπίσατε το δωμάτιο; "Αδειά-

σατε το καλάθι των άχρήστων;

— "Όχι άκόμα, δεν πρόλαβα. Το

καλάθι, όμως, είναι άδειο.

— Καλά. Και το δωμάτιο του Στάλ-

λαρ; Το πειράξατε καθόλου.

— "Όχι Μου το άνηγόρευσε ο ένω-

μοτάρχης Λέιν. Είγε πάρει μάλιστα

και το κλειδί της πόρτας. "Αν και ή

πόρτα αυτή άνοίγει και με άλλα κλει-

διά....

— Μπορείτε να με οδηγήσετε μιά

στιγμή σ' αυτό το δωμάτιο;

— Μά έχω δουλειά τώρα...

— Ο Κόλλιερ εξηγριώθη.

— "Ωραιά άπάντησις, μά την αλή-

θεια! είπε.

— Η καμαριέρα τρώμαζε.

— Τι θέλετε να κάνω;

— Νά μ' ακολουθήσετε και ν' ά-

παντάτε πρόθυμα σ'ες έρωτήσείς μου.

Το δωμάτιο του Στάλλαρ είχε μεί-

νει όπως το είχε αφήσει για να κατε-

βη στο δείπνο, τη βραδυά του θανά-

του του. Το τραπέζι της τουαλέτας

του ήταν γεμάτο από πούδρες και

κρέμες. Ο Κόλλιερ εξήτασε όλα τα

κουτιά και τα μπουκαλάκια των καλ-

λυντικών. "Υστερα άνοιξε τα συρτά-

ρια της σφονδιέρας και τη ντουλά-

πα. Επάνω σ' ένα τραπέζι βρισκότα-

νε μιά μικρή γραφομηχανή. Δεν είχε

παρά μερικές λευκές κόλλες κι' ένα

καρμπόν τσαλακωμένο.

— Ο Στάλλαρ ειργάζεται κατά το

διάστημα της παραμονής του στην έ-

παισι; ρώτησε ο Κόλλιερ την καμα-

ριέρα.

— Τόν άκουσα πολλές φορές να έρ-

γάζεται στη γραφομηχανή και ή μίς

Χάβιλαντ που μένει στο διπλανό δω-

μάτιο, παραπονέθηκε πολλές φορές

ότι την άνησυχούσε.

— Διερωτώμαι τι νάκανε τα χειρό-

γραφα που έγραψε, ψιθύρισε ο Κόλ-

λιερ. Ούτε στο συρτάρι, ούτε στο κα-

λάθι των άχρήστων υπάρχει τίποτε.

— Και μένα μου φαίνεται παράξε-

νο, είπε ή μίς Μπέρρυ με ξηρό τόνο

φωνής. Ο κ. Στάλλαρ έγραφε πολύ.

Τόν είδα πολλές φορές να γράφει, ό-

ταν του έφερνα ζεστό νερό.

— Έσεϊς τακτοποιούσατε το δωμά-

τίο του; ρώτησε ο Κόλλιερ.

— Η πρώτη καμαριέρα φάνηκε πει-

ραγμένη.

— Αυτό δεν είναι δική μου δουλειά

είπε. Μιά μέρα όμως ήλθε ή Μόλλι

κλαίοντας και μου παραπονέθηκε ότι

ο κ. Στάλλαρ της είχε κάποιον πει-

ρακτικό λόγο. "Η Μόλλι είναι κόρη

της άδελφής μου και της υποσχέθηκα

να την αντικαταστήσω στο σιγούριμα

του δωματίου αυτού μέχρις ότου φύ-

γει ο κ. Στάλλαρ.

— Ο Κόλλιερ έκανε μιάν άδιόρατη

γκριμάτσα. Είχε άρχισει να σγυατί-

ζε γνώμη για τη διαγωγή του Στάλ-

λαρ. Είπε στην μίς Μπέρρυ να φύγει

και την παρεκάλεσε να μην έπανα-

λάβη τη συνομιλία τους.

[Η συνέχεια στο έπόμενο]

Τα παρασκήνια της Ιστορίας

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΕΝΟΣ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ

Μετά τη μάχη του Κουλλόντος ο πρίγ-
κηψ Έδουάρδος ο Σουγλιθέν ο Σρεντάν
και μερικοί άλλοι άπεχώρησαν εις τ'α
είρεια του φρουρίου του Αλγούστου τ'α
όποια πολύ σύντομα ήναγκάσθησαν να έγ-
καταλείψουν. Καθ' όσον άπομακρόντο ο
Έδουάρδος έχανε τους δικούς του. Έ-
πειτα από λίγο δεν του έμεινε παρά ο
Σρεντάν και ο Σουλλιθέν οι όποιοι τον
ήκολούθησαν όταν έφυγε από την Γαλ-
λία.

Επ'ι πέντε ήμερόνυχτα έδάδισε χωρίς
καμμία άνάπαυση και χωρίς να λάβη
καμμία άπολύτως τροφή. Οι έχθροι του
τόν άκολουθούσαν κατά πόδας. Είχεν έ-
πικηρυχθ'ι. Οι περιπέτείες του έμοιαζαν
καταπληκτικά με τ'ου θείου του Καρόλου
του Δου μετά τη μάχη του Βόρσεστερ.
Είναι περίεργον πόσον ή τύχη κατεδίω-
ξε την βασίλικήν οικογένειαν. Ο Έδου-
άρδος γεννήθηκε στην έξοριάν και μόλις
ογ'ηκε στον κόσμο άρχισαν οι πόλεμοι, οι
συνωμοσίες, κατά τις όποιες πολλοί ά-
πό τους δικούς του εύρον οίκτρον θάνα-
τον στην άγρόνην. Μετά την ήτταν του
στη μάχη του Κουλλόντος περπατούσε
γυμνός χωρίς να λαμβάνη καμμία πρό-
νοια για την πληγή του. Τέλος έφθασε
σ'ε ένα μικρό λιμάνι όνομαζόμενον "Αρι-
σάιγκ, προς δυσμάς της Σκωτίας. Προς
στιγμήν ή τύχη τον ήλόνθησε. Δύο έφο-
πλισται από την Νάντι που είχαν άρά-
ξει στο μέρος εκείνο του έφεραν τ' αναγ-
καίοντα χρήματα και τρόφιμα. Ο "Ο-
νεάλ ένας από τους δικούς του "Ιρλαν-
δός εις την ύπηρεσίαν του βασιλέως της
Ισπανίας τον έβεβαίωσε πως θά μπορού-
σε να εύρη καταφύγιον σ'ε μιά γειτονική
νήσο όνομαζομένη Στορνέ. Μπήκαν σ'ε
να ψαράδικο και έφθασαν στη νήσο, έ-
πειδή όμως ένα άπόσπασμα του στρατού
του δουκός του Κούμπερλαντ εύρισκόνταν
εκεί ο πρίγκηψ και οι φίλοι του ήναγκά-
σθησαν να περάσουν την νύκτα σ'ε ένα
έλωδες μέρος. Τά χαράματα μόλις ά-
νοίχτηκαν στο πέλαγος περικυκλώθησαν
από έχθρικά πολεμικά πλοία. Η μόνη σω-
τηρία τους ήτο να γυρίσουν πίσω και να
κρυφθούν στα βράχια.

Αυτό ήταν το τελευταίον πλήγμα που
έπεφύλασσε ή τύχη σ'ε μιά δολοκλήρη βα-
σιλική γεννηαλογία 800 έτών.

ΜΙΑ ΔΥΣΚΟΛΗ

Επειτα από πολλές περιπέτείες ο πρίγ-
κηψ έγ'ηκε στη νήσο του Ούίτσο όπου
για δεύτερη φορά ξανάβλεπε τη γ'η εκεί-
νη μετά την άναχώρησί του από τη Γαλ-
λία. Έπειτα από λίγες μέρες μισοφόροι
του δουκός του Κούμπερλαντ έφθασαν στο
άσυλο εκείνο. Δεν του υπελείπετο πλέον
παρά να πεθάνη ή να παραδοθή. Επ'ι 3
ήμερόνυχτα ο πρίγκηψ και οι φίλοι του
έκρύφθησαν σ'ε ένα σπήλαιο. Την άλλη
νύκτα κατώρθωσαν ν' αποβιβασθούν στη
Σκωτία.

Κουρελιασμένοι καθώς προχωρούσαν
συνήντησαν τά χαράματα μιά άμαζώνα ά-

κολουθούμενη από τον υπηρέτην της.
Έτόλμησαν να την πλησιάσουν και να
της μιλήσουν. Η δεσποινίς αυτή ήταν
του σπιτιού του Μάχδοναλντ, άποσπασμέ-
νη εις την ύπηρεσίαν των Στούαρτ. Ο
πρίγκηψ που την είχε γνωρίσει στην έ-
ποχή της δόξης του της είπα το όνομά
του. Εκείνη ρίχτηκε στα πόδια του, άρ-
χισαν όλοι τ'α κλάματα. Η δεσποινίς
Μάχδοναλντ συνεβόλευσε τον Κάρολο Έ-
δουάρδο να κρυφθ'ι σ'ε ένα σπήλαιο ενός
γνωστού όρεινού μέρους.

Έπειτα από δύο μέρες κανείς δεν
φάνηκε στο σπήλαιο παρά τις ύποσχέ-
σεις της δεσποινίδος. Ο πρίγκηψ είχε άρ-
ρωστήσει. Το σώμα του ήταν γεμάτο έ-
ξανθήματα. Ύπεφερε τρομερά. Λίγες μέ-
ρες άργότερα ένας άγγελιαφόρος της
Μάχδοναλντ τούς ειδοποίησε πως πρέπει
να φύγουν για τη νήσο Μπεμπέκουλα ο-
που θά ήγγαινε και εκείνη. Εκεί διά να
σωθ'ι ο Έδουάρδος ντύθηκε ως θαλαμη-
πόλος της δεσποινίδος Μάχδοναλντ.

Επειτα από καιρό κατώρθωσαν να
φθάσουν στη νήσο Ζών, προς δυσμάς της
Σκωτίας. Έπειδή όμως άργότερον άνε-
γνωρίσθη, ήναγκάσθη να φύγη διά την
Σκωτίαν όπου έμαθε ότι συνελήφθησαν ή
δεσποινίς Μάχδοναλντ και όλοι εκείνοι
που την βοηθήσαν. Άργότερα όταν πιά
μετά πολλές περιπέτείες κατέφυγε στη
Γαλλία συνελήφθη, έφυλακίσθη και ώδη-
γήθη μακράν από αυτήν.

Αυτό ήταν το τελευταίον πλήγμα που
έπεφύλασσε ή τύχη σ'ε μιά δολοκλήρη βα-
σιλική γεννηαλογία 800 έτών.

Επειτα από καιρό κατώρθωσαν να
φθάσουν στη νήσο Ζών, προς δυσμάς της
Σκωτίας. Έπειδή όμως άργότερον άνε-
γνωρίσθη, ήναγκάσθη να φύγη διά την
Σκωτίαν όπου έμαθε ότι συνελήφθησαν ή
δεσποινίς Μάχδοναλντ και όλοι εκείνοι
που την βοηθήσαν. Άργότερα όταν πιά
μετά πολλές περιπέτείες κατέφυγε στη
Γαλλία συνελήφθη, έφυλακίσθη και ώδη-
γήθη μακράν από αυτήν.

Το "αρρωστό κρῖνο"

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ἡ Σαρλόττα Λαμάρς, μιά καλή καὶ τίμια νοικοκυρὰ τοῦ Ἀζαί, ἐνὸς γραφικοῦ χωριοῦ τῆς κοιλάδος τοῦ Ἰντρ, στὴ Γαλλία, συλλαμβάνεται ἀδίκως καὶ προφυλακίζεται ὡς δολοφόνος τοῦ γιαιοῦ Ρενεβίλ καὶ τοῦ μικροῦ νόθου τέκνου τῆς. Ὅλος ὁ κόσμος βοᾷ ἐναντίον τῆς, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ συζύγου τῆς ἐξαιρουμένου. Μονάχα ἓνας πιστεύει στὴν ἀθωότητά της. Ὁ συγγραφεὺς τῆς Ζάν Μπερτελέν ἓνας παιδικὸς τῆς φίλος ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ αἰσθάνεται γι' αὐτὴν μιά μεγάλη κορυφὴ ἀγάπης. Ὁ Μπερτελέν ὀρκίζεται ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά της Σαρλόττας. Καὶ νὰ ποῦ, ἐντελῶς τυχαίως, μαθαίνει ἀπὸ τοὺς δύο δασοφύλακες του, τὸν Παταρνέλ καὶ τὸν Μυζάρ, ὅτι ὁ γιαιοῦς Ρενεβίλ δὲν σκοτώθηκε ἀπὸ τὴ Σαρλόττα, ἀλλ' ἀπὸ κάποιον ἄλλον. Τὸν ἄλλον αὐτόν, ὁ Μπερτελέν ἀποφασίζει νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ.

7ον

Οἱ δύο δασοφύλακες ἄκουσαν τὰ λεγόμενα τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου καὶ ἀμέσως ἀντελήφθησαν ὅτι εἶχαν ἀπατηθῇ... τὸ κομμάτι τῆς φόδρας προήρχετο ἀπὸ τὸ παλτό τοῦ γιαιοῦ... Ἀσφαλῶς θὰ διεξήλθῃ κάποια πάλη, ὅχι μετὰ τοῦ Μαρτίς καὶ τοῦ κόμητος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ρενεβίλ καὶ ἐνὸς ἀγνώστου... κί' ἡ πάλη αὕτη κατέληξε στὸ ἔγκλημα, τὴν ὥρα ποὺ οἱ δύο ἐρασταὶ βρισκόντανε μέσα στὰ ἔρεϊπια...

Μὴ ξέροντας τί νὰ κάνουν, οἱ δύο ἀγαθοὶ δασοφύλακες ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὸ ἀβεστέαδικο κί' ἀντήλ-

λαξαν τὴ γνώμη τους.

—Πρέπει νὰ παραδώσουμε τὴ φόδρα στὴ δικαιοσύνη, εἶπε ὁ Παταρνέλ... ἔχουμε ὑποχρέωση...

—Βεβαίως... γιὰ τὸ ραντεβὺ τῶν δύο ἐραστῶν δὲν θὰ ποῦμε τίποτε... —Τίποτε... δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος... ἄλλο τὸ ἓνα κί' ἄλλο τὸ ἄλλο...

Κί' ἐπέστρεψαν στὸ ἀβεστέαδικο γιὰ νὰ μιλήσουν στὸν ἀνακριτὴ καὶ νὰ παραδώσουν τὸ εὑρημά τους, Ἀργότερα, ὅταν ἐπέστρεψαν στὸ δάσος, οἱ δύο σύντροφοι ξανάφεραν τὴν κουβέντα στὸ ζήτημα ποὺ τοὺς ἀπασχολοῦσε.

—Ποῖος λές νὰ τὸν σκότωσε τὸν γιαιοῦ; εἶπε ὁ Μυζάρ.

—Ξέρεις ποῖον ὑποπτεύομαι ἐγώ; —Πές μου τὸ γιὰ νὰ σοῦ πῶ κί' ἐγὼ τὴν ιδέα μου.

—Λοιπὸν... ὁ γιαιοῦς ἐπέστρεψε στὸ σπίτι του... ἦταν ὁ δρόμος του νὰ περάσῃ ἀπὸ κεῖ... βρῆκε, λοιπὸν, τοὺς δύο ἐραστὰς... εἶναι φίλος τοῦ κόμητος... θύμωσε... θὰ τοὺς εἶπε ὅτι αὐτὸ ποὺ κάνουν εἶναι ἀτιμία... θὰ ἠπειλόησε ἴσως ὅτι θὰ τοὺς ξεσκέπαζε τὴν ἐπαύριον, λέγοντας στὴν κόμητα ὅλη τὴν ἀλήθεια... Καὶ ὁ Μαρτίς, γιὰ νὰ τὸν κἀν νὰ σιωπήσῃ, τὸν ἐστραγγάλισε...

—Δίκηο ἔχεις... αὐτὸ φανταζόμουν κί' ἐγώ.

—Ναί... ἀλλὰ τὸ πορτοφόλι μὲ τις διακρίσεις γιλιόδες;

—Θὰ τὸ κράτησε ὁ Μαρτίς γιὰ νὰ ἐξαπατήσῃ τὴ δικαιοσύνη, δίνοντας νὰ νομισθῇ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ληστείας.

—Ἡ θὰ τὸ κράτησε γιὰ λογαριασμὸ του... Ὅλος ὁ κόσμος ξέρεῖ ὅτι εἶναι ἀδέκαρος... τὰ χέρσα χωράφια του δὲν τοῦ δίνουν τίποτε...

—Ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς, ἡ γνώμη τῶν δύο δασοφυλάκων ἐνισχύετο... γιὰ τὸ ὅτι δολοφόνος τοῦ γιαιοῦ ἦταν ὁ Μαρτίς... καὶ ὅμως ὁ Μπερτελέν πού τὴν ἀγαποῦσε, κόντευε νὰ τρελλαθῇ...

—Πρέπει νὰ τοῦ τὰ ποῦμε, εἶπαν οἱ δύο δασοφύλακες. Εἶναι καθήκον μας... δὲν πρέπει νὰ σιωπήσουμε περὶ σὸςότερο...

Κί' ἔτσι, ὁ Ζάν Μπερτελέν ἔμαθε. —Τί λέτε σεις, ἀφεντικό; τὸν ρώτησε ὁ Παταρνέλ ὅταν τελείωσε τὴν ἀφήγησή του. Ἡ δική μας πεποίθηση εἶναι ὅτι ὁ γιαιοῦς σκοτώθηκε ἀπὸ τὸν Μαρτίς, γιὰ νὰ μὴν ἀποκαλύψῃ τις σέσεις του μὲ τὴν κόμησσα.

—Ἐγὼ, ἀπήντησε ὁ Μπερτελέν, μὲ ὕφος ἀγριευμένο, δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτε... σὲ δύο ὧρες, ὅμως, θὰ ξέρω!... Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι θὰ μάθω τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Μπερτελέν ἤξερε ὅτι ἡ κόμησσα ντὲ Τιελλαί ἦταν ἄρρωστη πολὺ βαρεία, τὸν τελευταῖο αὐτὸν καιρὸ. Ὁ κόμης φαινόταν τρομερὰ ἀνήσυχος. Δυὸ φορές μένρι τώρα εἶχε καλέσει τὸν γιαιοῦ Μαρνιάν. Ἀλλ' ἡ Κλοτίλδη ἀρνήθηκε πεισμόνως νὰ τὸν δεχθῇ, χωρὶς κανεὶς νὰ μπορῇ νὰ καταλάβῃ τὴν αἰτία τῆς ἀρνήσεως τῆς αὐτῆς.

Τώρα ποὺ ὁ Μπερτελέν ἔμαθε τὰ τῶν σχέσεων τῆς μὲ τὸν Μαρτίς, κατόλαβε ἀμέσως τοὺς λόγους τῆς ἀσθενείας τῆς. Ἀσφαλῶς θὰ ἐπρόκειτο περὶ κάποιου σφοδροῦ ψυχικοῦ

κλονισμοῦ, ἐξ ἀφορμῆς τῆς δολοφονίας τοῦ γιαιοῦ.

—Δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὴν πλησιάσω, συλλογιόσκη ὁ Μπερτελέν... Θὰ πιάσω, ὅμως, τὸν Μαρτίς... καὶ θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ μιλήσῃ... νὰ μοῦ πῇ ποῖος σκότωσε τὸν γιαιοῦ... καὶ ἂν ἀκόμα εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ δολοφόνος...

Ὁ Μπερτελέν καὶ ὁ Μαρτίς ἠσθάνοντο ἓνα τρομερὸ ἀμοιβαῖο μῖσος. Ἀλλ' ἠλοομιοῦντο γιὰτὶ ἐγνώριζαν τὸν κοινὸ τους ἔρωτα πρὸς τὴ Σαρλόττα...

Ἀν δὲν ἦταν ἡ Σαρλόττα στὴ μέση, τὸ μῖσος τους θὰ κατέληγε σὲ τραγικὰ ἀποτελέσματα. Ἡ Σαρλόττα, ὅμως, διέταξε τὸν Μπερτελέν νὰ μὴ δημιουργήσῃ καμμιὰ φασαρία. Καὶ ὁ Ζάν, σεβόμενος τὴν ἐπιθυμία τῆς ἀγαπημένης του, ἄφισε τὸν Μαρτίς ἀνενόητο...

Τώρα, ὅμως, ποὺ ἡ Σαρλόττα κινδύνευε νὰ χάσῃ τὸ κεφάλι τῆς καὶ μάλιστα ἐξ αἰτίας τοῦ Μαρτίς, ὁ Μπερτελέν δὲν θέλησε νὰ χάσῃ οὐτὲ στιγμὴ. Ἐξέμει, λοιπὸν, τὸ ἄλογό του στὸ ἀμάξι κί' ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ Μαρτίς.

Δὲν τὸν βρῆκε. Ὁ ὑπηρετὴς του, ὅμως, ἐβεβαίωσε τὸν Μπερτελέν, ὅτι ὁ κύριός του δὲν ἔ' ἀργοῦσε νὰ ἐπιστρέψῃ. Καὶ πέρασε τὸν ἐπισκέπτη μέσα στὸ σαλόνι.

Μέχρις οὗτο ἔλθῃ ὁ Μαρτίς, ὁ Μπερτελέν βασανιζόταν ἀπὸ χίλιες δυὸ ἀλληλοσυγκρουόμενες σκέψεις.

Εἶχε νὰ βρῇ κάποιον καὶ νὰ τοῦ πῇ: —Εἶσαι ἓνας δολοφόνος κί' ἓνας κλέφτης!

Καὶ θὰ τώλεγε αὐτό, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀποκαλύψεων ποὺ τοῦ εἶχαν κάνει οἱ δύο δασοφύλακες. Ἀλλὰ πάλι...

—Εἶμαι βέβαιος, συλλογιζόταν, ὅτι θὰ συμβῇ τὸ ἐξῆς: Ἡ ὁ Μαρτίς εἶναι τελείως ἀθῶος καὶ θὰ μὲ πετάξῃ ἀπὸ τὴν πόρτα ἢ εἶναι ἐνοχος... ἂν συμβαῖν τὸ δεύτερο, πρέπει νὰ μοῦ τὰ πῇ ὅλα... ἀλλὰ πάλι... ἔκανα καλὰ ποὺ ἤλθα κατ' εὐθείαν ἐδῶ; Δὲν θὰ ἦταν προτιμώτερο, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Σαρλόττας, νὰ τρέξω ἀμέσως στὸν ἀνακριτὴ καὶ νὰ πῶ αὐτὸ κί' αὐτό... Ἀλλὰ... ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει θὰ βρισκόμουν στὴν ἀνάγκη ν' ἀποκαλύψω τὴ μοιχεία τῆς κόμησσας... νὰ παραδώσω τοὺς δύο ἐραστὰς στὴν κοινὴ περιφρόνηση... εἶναι σωστό, ὅμως, αὐτό... Καὶ ἡ

Ἡ ἱστορία

ἐνὸς μαρτυρικοῦ
ἔρωτος
ποὺ τίθεται στὴν
πρὸ ἀπρόοπτη
καὶ δραματικὴ
δοκιμασία.

ΟΝΙΘΗ ΟΣΘΩΦΡΟ

Σαρλόττα;... Πῶς θὰ τὴ σώσω;... Ἡ Σαρλόττα εἶναι ἀθῶα!

Ἐπάνω στὶς σκέψεις του αὐτῆς, κατέφθασε καὶ ὁ Μαρτίς. Περιέργως γιὰ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Μπερτελέν, ἔτρεξε στὸ σαλόνι καὶ μὲ φωνή, ὅχι δίχως εἰρωνεία, τὸν ρώτησε:

—Σὲ ποιά εὐτυχὴ σύμπτωση ὀφείλω τὴν εὐχαρίστηση τῆς ἐπισκέψεώς σας;

—Κύριε Μαρτίς, ἀπήντησε ὁ Μπερτελέν, μὲ παγερὸ ὕφος. Σὰς παρακαλῶ νὰ δώσετε προσοχὴ στὰ λόγια μου...

Ὁ Μαρτίς ἀνησούχησε.

—Σὰς ἀκούω, εἶπε. Πρὸς τί αὐτὸ τὸ ἐπίσημο καὶ μυστηριώδες ὕφος; —Κύριε Μαρτίς, γνωρίζετε τὴν πορεία τῶν ἀνακρίσεων ποὺ διεξάγονται τὴ στιγμὴ αὕτη ἐναντίον τῆς κυρίας Λαμάρς;

—Ναί... ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, διαβάξω κί' ἐγὼ ἐφημερίδες...

—Καὶ ποιά εἶναι ἡ προσωπικὴ σας γνώμη γιὰ τὴ θλιβερὴ αὕτη ὑπόθεση;

Ὁ Μαρτίς ἐσήκωσε τοὺς ὤμους.

—Δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου. Ἐγὼ τίς δικές μου ἐγνοίω...

—Καὶ ὅμως, δὲν νομίζετε ὅτι ἡ ἀνάκρισις θάπρεπε νὰ ἐξετάσῃ καὶ ὠρισμένα ἄλλα πρόσωπα; ρώτησε ὁ Μπερτελέν.

—Ποιά πρόσωπα;

—Ἐκεῖνα, ποὺ μὲ μιά τους λέξη, θὰ μπορούσαν νὰ διαφωτίσουν τὴ δικαιοσύνη.

Ὁ Μαρτίς ἐρρίγησε. Συγκράτησε, ὅμως, ὅσο μπορούσε τὴν ψυχραιμία του καὶ εἶπε:

—Τί θέλετε νὰ πῇτε; Ὅτι ὑπάρχουν πρόσωπα ποὺ μποροῦν ν' ἀποδείξουν ὅτι ἡ Μπεκροῦ δὲν φαρμάκωσε τὸ παιδί τῆς;

—Ὅχι, δὲν θέλω νὰ πῶ αὐτό... Πρῖν, ὅμως, προχωρήσω, σὰς διατάσσω... ναί, σὰς διατάσσω, νὰ μιλάτε μὲ περισσότερο σεβασμὸ γιὰ τὴ δυστυχισμένη αὕτη γυναῖκα καὶ νὰ μὴν τὴν ἀποκαλῆτε μὲ τὸ συκοφαντικὸ αὐτὸ παρατσούκλι.

Ὁ Μαρτίς ἐθύμωσε.

—Βρίσκομαι στὸ σπίτι μου, εἶπε καὶ δὲν ἔχω νὰ λάβω ἀπὸ κανένα διαταγές. Ἀλλὰ πῆστε αὐτὸ ποὺ θέλετε νὰ πῇτε...

—Θέλω νὰ πῶ ὅτι δὲν ἐννοῶ τὴ δηλητηρίαση, ἀλλὰ τὴν ἄλλη ὑπόθεση...

—Μιλάτε γιὰ τὴν δολοφονία τοῦ

δόκτορος Ρενεβίλ;

—Υπάρχουν, λοιπὸν, μάρτυρες ποὺ μποροῦν νὰ βεβαιώσουν ὅτι ἡ Σαρλόττα Λαμάρς εἶναι ἀθῶα; Τοὺς γνωρίζετε;

—Τοὺς γνωρίζω... ξέρω, μάλιστα, κάτι περισσότερο... Γνωρίζω τὸν δολοφόνου τοῦ δόκτορος Ρενεβίλ.

Ὁ Μαρτίς ταράχθηκε.

—Καὶ γιὰτὶ δὲν πᾶτε στὸν ἀνακριτὴ; εἶπε.

—Θὰ πᾶω... Προηγουμένως, ὅμως, θέλησα νὰ μιλήσω μὲ τοὺς ἐνόχους, νὰ τοὺς κάνω νὰ αἰσθανθῶν τύψεις... νὰ γιὰτὶ ἤλθα νὰ σὰς βρῶ, κύριε Μαρτίς.

Αὕτη τὴ φορὰ ὁ Μαρτίς μίλησε μὲ εἰλικρίνεια.

—Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῇτε, ψιθύρισε.

—Ὅστε ἀρνέισθε; Τὸ περίμενα...

—Τί ἀρνοῦμαι;

—Ἡ δολοφονία τοῦ δόκτορος Ρενεβίλ ἔγινε μπροστὰ σὲ μάρτυρες...

Ὁ Μαρτίς ὠχρίασε. Ὁ Μπερτελέν τὸ ἀντελήφθη καὶ χαμογέλασε πικρά.

—Ταραχθήκατε, λοιπὸν, ἔ; Ἡμουν βέβαιος...

—Καὶ οἱ μάρτυρες αὐτοὶ γνωρίζουν τὸ δολοφόνου;

—Ναί.

—Ποῖος εἶναι; ρώτησε ὁ Μαρτίς μὲ ἀγωνία, σκεπτόμενος τὴν Κλοτίλδη.

—Ἡ ἀγωνία ποὺ διαβάξω στὰ μάτια σου, σὲ προδίδει, ἀθλίε!

—Ἐγώ;

—Σύ!

—Πιστεύεις ὅτι ἐγὼ σκότωσα τὸν γιαιοῦ;

—Ναί, τὸ πιστεύω. Τὸν σκότωσες γιὰ νὰ τὸν κλέψῃς!

Πρᾶντα παράξενο γιὰ τὸν Μπερτελέν. Ὁ Μαρτίς δὲν εἶδε τὴν παραμικρὴν ταράχη... Ὡστόσο, ἐμάντευε ὅτι ὁ ἄλλος ἤξερε κάτι... Τί ἤξερε, ὅμως;

—Μὲ μισεῖς, εἶπε στὸν Μπερτελέν... τὸ ξέρω... ὅπως κί' ἐγὼ σὲ μισῶ... πῶς, ὅμως, σὲ τυφλώνει τὸ μῖσος τόσο πολὺ, ὥστε νὰ μὲ θεωρῇς ὡς ἐνοχο δολοφόνου;

—Θέλω νὰ σοῦ ἀπαντήσῃς σ' αὐτὰ ποὺ θὰ σὲ ρωτήσω.

—Θὰ σοῦ ἀπαντήσω ἀπὸ περιέργεια νὰ μάθω τίς ἐρωτήσεις σου καὶ γιὰ νὰ σὲ πείσω περὶ τῆς ἀθωότητός μου... θάθελα, ὅμως, πολὺ νὰ σὲ πείξω ἐξ ὅτου τὴν πόρτα.

Ὁ Μπερτελέν ὑπέβαλε τὴν πρώτη του ἐρώτηση:

—Γιὰτὶ τὴ βραδυὰ τῆς ἐσπερίδος τοῦ Φεβρουάριου βγῆκες στὰς ἐννέα καὶ ἀκολουθήσες τὸ δρόμο ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει ὁ γιαιοῦ;

Ὁ Μαρτίς ἔγινε κατακίτρινος. Κατόλαβαν ποὺ ἤθελε ὁ Μπερτελέν νὰ καταλήξῃ.

—Ἐπληττα, εἶπε... καὶ βγῆκα νὰ κάνω μιά βόλτα, γιὰ νὰ πάρω τὸν ἀέρα μου...

—Καὶ πῆγες νὰ πάρῃς τὸν ἀέρα σου μέσα στὰ γαλάσματα τοῦ μοναστηρίου;

Ὁ Μαρτίς ἐτρόμαξε. Καὶ μὲ φωνὴ γεμάτῃ ἀπειλή, εἶπε:

—Ξέρεις πόσα πολλὰ, Μπερτελέν... καὶ μάθε ὅτι μερικά μυστικά εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνα γιὰ κείνους ποὺ τὰ παρεβιάσαν...

Ὁ Μπερτελέν χαμογέλασε.

—Θὰ μπορούσες νὰ μὲ σκοτώσῃς... τὸ ξέρω... οἱ ὑπηρεταὶ σου, ὅμως, ξέρουν ὅτι εἶμαι δῶ... κί' ἔτσι δὲν ἀνησυχῶ.

Κυτάντηκαν μ' ἓνα βλέμμα μίσους. Ὁ Μαρτίς ἐπεχείρησε ψευσθῇ καὶ πάλι.

—Ὁ οὐρανὸς εἶχε σκεπασθῇ ἀπὸ σύννεφα καὶ νόμισα ὅτι θὰ βρέξῃ... γι' αὐτὸ πῆγα στὸ μοναστήρι.

Ὁ Μπερτελέν ἐσάρκασε:

—Ὁ καιρὸς ἦταν ὑπέροχος... Ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξέρεῖ... πῆγες, ὅμως, καὶ ἐρεῖπια γιὰ νὰ συναντήσῃς τὴν κόμησσα ντὲ Τιελλαί, ποὺ τώσκασε ἀπὸ τοὺς καλεσμένους τῆς, ρίχνοντας πάνω ἀπὸ τὸ κοστούμι τῆς Μαρίας Ἀντουανέτας ἓνα μακρὸ μαῦρο πανωφόρι μὲ κουκούλα...

Ὁ Μαρτίς εἶχε γίνῃ κίτρινος σὰν τὸ λεμόνι.

Ὁ Μπερτελέν ἐξήκο λούθησε ἀδυσώπητος:

—Βλέπω ὅτι δὲν ἐπιχειρεῖς πλέον ν' ἀμυνθῇς... ἔχεις δίκιο...

—Κύριε Μπερτελέν, ἀλληλομισοῦμεθα, ἀλλ' εἴθε ἀνθρώπος τίμιος... μάθετε ἓνα μυστικόν... Θὰ εἴνατε τὸ θάρρος καὶ τὴν τόλμη νὰ κηλιδώσετε τὴν τιμὴ μιᾶς γυναῖκας... Γνωρίζετε τὸν κόμητα ντὲ Τιελλαί... δὲν ζετέ τὸν κόμητα ντὲ Τιελλαί... θὰ τὴν σκοτώσῃ τὴν Κλοτίλδη...

—Ἐστὼ... τὸ μυστικὸ αὐτὸ τῆς μοιχείας δὲν θὰ τὸ ἀποκαλύψω... κί' ἐκεῖνοι ποὺ μὲ τὸ ἐνεπιστεύθησαν δὲν θὰ μιλήσουν... εἶμαι σίγουρος γιὰ τὴ σωτῆρά τους...

—Ἐάν, ὅμως, λυποῦμαι αὕτη τὴ γυναῖκα, ποὺ ξέρω ὅτι ἀρροπεθαίνει ἀπὸ τὰς τύψεις τοῦ λάθους τῆς, ἐσένα δὲν μπορῶ καθόλου

— Μίστερ Ρίγκ, έχετε έναν παπαγάλο ;

Υπάρχει στο Χόλλυγουντ κάποιο πρόσωπο που δέχεται περισσότερες επιστολές και περισσότερα τηλεφωνήματα από τη Γκρέτα Γκάρμπο, τη Μάρλεν Ντήτριχ και τη Σίρλεϊ Τέμπλ ήνωμένες. Το πρόσωπο αυτό είναι τελείως άγνωστο στο μεγάλο κοινό.

Δεν είναι ούτε σκηνοθέτης, ούτε ντεκορατέρ, ούτε παραγωγός ταινιών, ούτε ηθοποιός.

Ονομάζεται Τζόν Ράλφ Ρίγκ και είναι ο άνθρωπος που βρίσκει, τιδήποτε το ζητήσετε...

Στο γραφείο του Ράλφ Ρίγκ εργάζονται 15 υπάλληλοι, που ταξινομούν καθημερινώς 1200—1500 γράμματα προερχόμενα από διάφορα πρόσωπα, που έχουν διάφορα συμφέροντα στον κινηματογράφο.

Το περιεχόμενο των επιστολών αυτών είναι περίπου το εξής:

«Κύριε, Έχω έναν πράσινο παπαγάλο, που λέγει: «Καλημέρα!», «Ωρεθου-άρι!», «Θέλω καφέ!», κτλ.».

«Κύριε, Είμαι χωρίς πόδια, αλλά περπατώ πολύ καλά με τα χέρια και τραγουδώ «Τραδιάτα»...

«Κύριε, Είμαι 18 ετών κι' έχω ύψος 2 μέτρων. Μιλώ Ισπανικά και ξέρω να κάνω τρομακτικές γκριμάτσες.»

«Η, τέλος: «Κύριε,...

«Είμαι 22 ετών, αρκετά νόστιμη, και με ωραίες γάμπες. Θέλω μια θέση σε κανένα μπαλέτο.»

Όλες αυτές οι επιστολές αριθμούνται, κατατάσσονται κατά διαφόρους κατηγορίας και τοποθετούνται στο αρχείο του κ. Ράλφ Ρίγκ, ο οποίος κρατεί ένα ογκώδες εύρετήριο, με τις διευθύνσεις των επιστολογράφων του.

Το γραφείο του καταπληκτικού αυτού ανθρώπου έχει και το τελειότερο τμήμα πληροφοριών για τις ανάγκες των τράνιν, των βαποριών και των αεροπλάνων. Είναι σωστό γραφείο ταξιδιών, σωστό μυστικό γραφείο και... σωστή Τράπεζα, που κάνει χρυσές δουλειές!

ΟΛΑ ΜΕ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ!

Το πραγματικό όνομα του Τζόν Ράλφ Ρίγκ είναι 'Ιωσήφ Ριγκστάιν. Όταν έφθασε πρό 20 ετών στο Χόλλυγουντ, είργασθη επί δύο ολόκληρα χρόνια ως καθαριστής των στούντιο. Κι' ενώ άλλοτε κρατούσε τη σκούπα από το πρωί ως το βράδυ, τώρα κρατεί διαρκώς το ακουστικό του τηλεφώνου και συνομιλεί ως ίσος προς ίσον με τον Σάμουελ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΤΟ ΧΟΛΥΓΟΥΝΤ

Γκόντνουν και τον Τσάρλι Τσάπλιν.

Τον περασμένο χρόνο, ο Ράλφ εδάνεισε σε μια εταιρία παραγωγής ταινιών 20.000.000 δολάρια, χωρίς να κλονισθή καθόλου το τραπεζικό του ίδρυμα!

Δεν περιφρονεί όμως καθόλου και τους φτωχούς διαδόλους που ναταφύγουν στην Τράπεζά του.

«Είμαι 22 ετών, αρκετά νουσιμη και με ωραίες γάμπες...».

Κάθε κομπάρσος που θα παρουσιασθή στο γκισέ της Τραπεζής Ράλφ Ρίγκ και θα ζητήσει δανεικό ένα δολάριο, θα του το δώσουν πολύ πρόθυμα.

Και δεν φοβάται ο Ρίγκ μήπως του την σκάσουν; Όχι. Γιατί, κάθε Σάββατο, στέλλει στις διάφορες εταιρίες κατάλογο των μικροφειλετών του με τα ποσά που χρωστούν, και οι ταμίες που κάνουν τις πληρωμές στους κομπάρσους, κρατούν το χρέος τους προς τον Ρίγκ, μαζί με μερικά σέντς για τόκο!

Οι 3 από τους 15 γραμματείς του Ρίγκ ασχολούνται μόνον με τους πελάτας περιωπής.

Πελάται περιωπής έννοούνται οι μεγαλύτεροι ηθοποιοί αμφοτέρων των φύλων και κατά προτίμησιν οι έχοντες τις μεγαλύτερες καταθέσεις στην Τράπεζα Ρίγκ.

Και άκουει κανείς τη Μαίη Ούεστ να ζητή μια καινούργια καμαριέρα εντός ενός τετάρτου της ώρας, την Τζόαν Κράουφορντ να θέλη άμέσως ένα αεροπορικό εισιτήριο για το Μεξικό ή τη Μάρλεν Ντήτριχ να ζητή εντός πέντε λεπτών μια καμέλια...

Μιά μέρα οι 3 αυτοί γραμματείς του Ρίγκ καθηγάσαν πραγματικό ρεκόρ ταχύτητας.

Επρόμηθευσαν σε 12 απαιτητικούς και βιαστικούς πελάτας των εντός μισής ώρας: Μιά παραμάνη, δέκα κιλά μακαρόνια, δώδεκα ζευγάρια παπούτσια, δυο νάνους μικροτέρους του ενός μέτρου, τέσσερα πρόσωπα που να ξέρουν να βαδίζουν με τα χέρια, μια γυναίκα που να πέφτει από το αλεξίπτωτο, δυο γάτες του Σιάμ, τέσσερες χρωματιστές πεταλούδες της Βεγγάλης κτλ.

Ο Ράλφ Ρίγκ είναι ένας μικρόσωμος καμπούρης, πολύ συμπαθητικός και με το χαμόγελο πάντοτε στο στόμα. Αν το Χόλλυγουντ επρόκειτο να ανακηρύξη τον πρόεδρό του, ασφαλώς ο Ρίγκ θα συνεκέντρωνε τις περισσότερες ψήφους. Γιατί εκτός από τις ανεκτίμητες υπηρεσίες που προσφέρει στους αναρίθμητους πελάτες του, είναι και μέγας φιλόanthropos, διαθέτων κάθε χρόνο μεγάλα ποσά υπέρ των φιλανθρωπικών ιδρυμάτων.

ΦΡΕΝΤ ΜΠΑΡΡΥΜΟΡ

Τὸ πάθημα τοῦ Πολυσὸν

Ο 'Αμβρόσιος Πολυσόν, ήταν ένας πολύ καθώς πρέπει και σοβαρός νέος, που ένα μονάχα ελάττωμα είχε: ήταν τεμπέλης.

Σε κανένα μέρος δεν μπορούσε να μείνει παραπάνω από δυο μήνες, έτσι απόκτησε φήμη ανθρώπου φυγόπονου και όκηνηρου, πράγμα το οποίο έκανε όλους όσοι τον ήξεραν, να μην τον παίρνουν παρά στις δουλειές τους, αφού μετά δύο μήνες ασφαλώς θα τον άφηνε και θα φευγε. Έτσι ο Πολυσόν άρχισε να περνά δύσκολες, πολύ δύσκολες μέρες. Δουλειά δεν εύρισκε, δανεικά κανείς παρά δεν του έδινε, αφού σε κανέναν δεν επέστρεψε ποτέ όσα είχε δανεισθή, και οι φίλοι του με τους οποίους γλεντούσε πάντα, όταν είχε λεπτά, του κάμναν τώρα τον βαρό.

Καθισμένος εκείνο το πρωί ο 'Αμβρόσιος σ' ένα παγκάκι του Πάρκ Μονσώ, συλλογιζόταν όλα αυτά και έλειπολογούσε την μοίρα του. Προσπάθησε να φιλοσοφήσει λίγο το πρόβλημα αλλά οι νυχμιοί της πείνας στο στομάχι του ήταν τέτοιοι που τον επανέφεραν άμέσως στην συνήθη, την φοβερή πραγματικότητα: ο δυστυχής 'Αμβρόσιος είχε ά φρή έδώ και τριάντα έξη ώρες!...

Τί να κάνει λοιπόν;

του για να δοή μια λύση, βλέπει να διευθύνονται προς το μέρος του δυο νεαροί. Ήσαν φοιτητάι, γιατί κρατούσαν στο χέρι βιβλία και τετράδια. Κάθισαν στο παγκάκι δίπλα του και άρχισαν να φλυαρούν.

Ο ένας έβρισκε τον άστειόλογο και διηγότανε διάφορες ιστορίες.

Ο 'Αμβρόσιος τέντωσε το αυτί του και παρακολούθουσε με προσήλωση τις ιστορίες του φοιτητού.

Ήταν ένας τρόπος κι' αυτός να ξεχάσει την πείνα του. Εκείνη άκριβώς την ώρα, ο φοιτητής μιλούσε για θέμα που τον ενδιέφερε εξαιρετικά. Μιλούσε για φοιτητικές πείνες και διηγότανε την ιστορία του φοιτητού, που έχοντας να φάη δυο μέρες, αφού είχε ξεκοιμαλάσει έντελώς την πατρική διαχορήγηση, σιέφθηκε στην άπελπισία του το έξης κόλπο:

Πηγαίνει σ' ένα εστιατόριο και παραγγέλνει ένα πλουσιότερο γεύμα. Όταν έμαθε την παραγγελία ο εστιατωρ έσπευσε να περιποιηθή ο ίδιος τον παροαλή πελάτη και ο φοιτητής έπωφελήθη για να πάση μαζί του κουδέντα.

Από λόγο σε λόγο τον ρωτά:

— Σας έτυχε ποτέ κανένας πελάτης ό οποίος να φύγη χωρίς να πληρώση;

— Ό! Ποτέ! Έκανε διαμαρτυρόμενος ο εστιατωρ, στο κατάστημά μας μόνον καθώς πρέπει κόσμος έρχεται!...

— Λαμπρά, το βλέπω αυτό. 'Αλλά αν σας τύχαινε καμιά φορά κανένας τέτοιος πελάτης τί θα κάνατε;

— Θα άποφεύγαμε με κάθε τρόπο το σκάνδαλο. Δεν θα φωνάζαμε την αστυνομία παρά μόνον όταν ώδηγοόσα μέχει την πόρτα, και από εκεί θα τον πετούσα έξω με μια καλή κλωτσιά.

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

— Είθε πολύ ευγενής και ξέρετε τη δουλειά σας!... είπε ο φοιτητής.

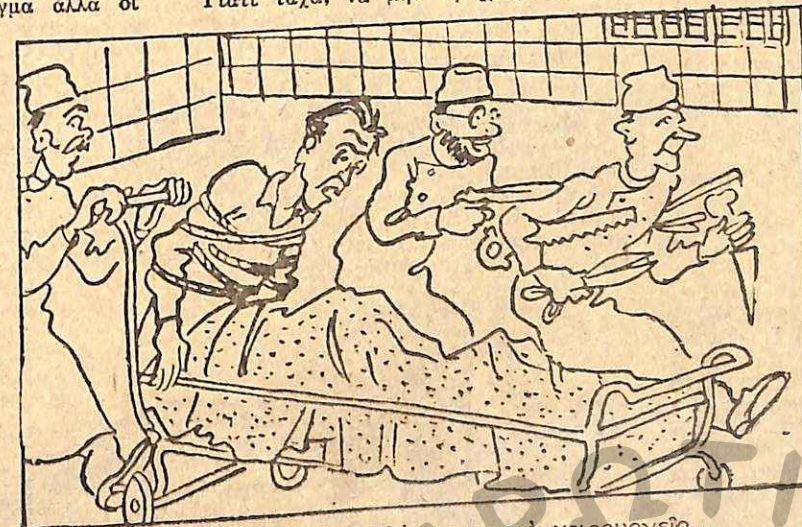
Σε λίγο ειγνότανε με τα μούτρα στο φαγι. 'Αφού έφαγε και ήπιε καλά, ζήτησε ένα καλό ποίρο, ύστερα ένα άριβό λικέρ και τέλος φωνάζει τον εστιατόρα.

— Κύριε, του λέγει, τα φαγητά σας ήσαν υπέροχα αλλά δεν έχω να πληρώσω. Μπορείτε να κάμετε αυτό που λέγατε πριν από λίγο...

Ο άλλος φοιτητής έσκασε από τα γέλια.

Τέλασε με όλες του τις πείνες και ο άτυχος 'Αμβρόσιος.

Σε λίγο όμως, άρχισε να σκέπτεται, σοβαρότερα την ιστορία του φοιτητού, γιατί τάχα, να μην έφαρμοζε κι' αυτός

«Έτσι δεμένο, τον ώδήγησαν στο χειρουργείο...»

τός το ίδιο κόλπο; Βέβαια, οι καιροί εκείνοι ήσαν άλλοι, και σήμερα οι άνθρωποι, έγιναν πρακτικότεροι.

Ο σημερινός, έβρισκε, εστιατωρ, θα προτιμούσε να κάμη λίγο σκάνδαλο, φτάνει να πάρει τα λεπτά του, αλλά πάλι, μπορούσε κανείς να δοκιμάσει. Τί θα χανε στο κάτω κάτω;

Πηγαίνοντας να εφαρμογή το κατά-βάνιο σνέδιό του ο 'Αμβρόσιος, το τροποποίησε λιγάκι. Το έκαμε κάπως πιο μοντέρνο και κατά την γνώμη του, περισσότερο αποτελεσματικό.

Διάλεξε ένα καλό εστιατόριο όπου έσυχάζαν έμποροι και επιχειρηματίαι, και μπήκε μέσα.

Σε λίγο παραγγέλλει ένα λουκουμάιο γεύμα. Ο 'Αμβρόσιος το κατεβρόχθισε κυριολεκτικώς, ζήτησε πούρο και λικέρ, όπως ο φοιτητής εκείνος του παλιού άκουσε και αφού τα άπληνσε και αυ-καίρου και μαίτη νε' ότέλ να πληρώσει έβρισκε τον μάτσο του, έτοιμό.

Αυτός έβγαλε το καρτέ του, έτοιμός, για το σφάξιμο, την ίδια ώρα, όμως, ο 'Αμβρόσιος πετάχτηκε απότομα έπάνω και άρχισε να φωνάζει πάνοντας έπάνω και άρχισε να φωνάζει πάνοντας την κοιλιά του:

— Μανούλα μου τί έπαθα! Καίγομαι! Τα έντερά μου!... Βοήθεια!...

Όλοι έστρεψαν τα βλέμματα προς το μέρος του.

Ο εστιατωρ έσπευσε κατάχλωμος.

— Τα έντερά μου σφραζαζέ ο 'Αμβρόσιος, δυστυχία μου, δηλητηριάσθηκα! Βοήθεια, ώχ!...!

Να μη σάς πολυλογούμε, το εστιατόριο άναστατώθηκε και ο δυστυχής καταστηματαρχής, πρό του κινδύνου να χάση όλη του την πελατεία διέδωσε με τέχνη ότι ο κύριος έπασχε από σκολημοειδίτιδα και ότι τον είχε πάσει εκείνη την ώρα μια ξαφνική κρίση. Για να κάμη δε πιστευτή την διάδοση αυτή, έστειλε και φώναξε το αυτοκίνητο μιας χειρουργικής κλινικής.

Σε λίγο ο 'Αμβρόσιος μεταφερόταν στην κλινική. Εκεί χωρίς να περιμένουν τις εξηγήσεις του εστιατόρος, νόμισαν ότι επρόκειτο για μια έπείγουσα περίπτωση και άρχισαν να γδύνουν τον 'Αμβρόσιο για να τον... έγχειρήσουν.

Όταν ο 'Αμβρόσιος κατάλαβε τί θα συνέβαινε, έβαλε τις φωνές.

— Μή! Όχι! Ψέμμα-τα! Δεν έχω τίποτε, είμαι ολόκαλα!...

Ο διευθυντής της κλινικής τον κύτταξε με όλο και είπε στους βοηθούς του, κουνώντας το κεφάλι.

— Ο δυστυχισμένος, τρελλάθηκε από τον πόνο. Δέστε τον!...

Έτσι δεμένο τον ώδήγησαν στο χειρουργείο.

Του κάμνει ο 'Αμβρόσιος φώναζε, άδικα χάλασε τον κόσμο με τις φωνές του. Οι δέμιοι του στο τέλος τον έφίμασαν και κατόπι του κάθισαν κατάμουτρα την μάσκα με το χλωροφόρμιο.

Τέλειωσε, ο δυστυχής ήταν πλέον έρμαιο των δι-

αθέσεων των άθλιων εκείνων χασάτη-δων... Έβγαλαν αυτοί τα νυστέρια τους τις γάτες τους και τα βαμβάκια τους και έτοιμάσθηκαν να... δράσουν ό-πότε, την τελευταία σχεδόν στιγμή έ-νοίγει η πόρτα και μπαίνει μέσα έξα-

λος ο εστιατωρ.

— Σταθήτε! φώναζε.

Όλοι σταμάτησαν προς το μέρος του.

Ο άρχικαστής τον κύτταξε με ασ-στηρότητα:

— Πώς μπήκατε έδώ μέσα; ρώτησε.

— Με συγχωρείτε, έκανε ο εστιατωρ, αλλά ήτανε που έπρεπε να σάς πώ ότι...

...ότι ο άνθρωπος αυτός δεν έχει τίποτε και ότι ένώ... νά...

Και τότε έξήγησε πως και γιατί σιέ-φθηκε το κόλπο της σκολημοειδίτιδος για να σώση την όποληση του καταστή-ματός του.

Ο χειρουργός όμως δεν ήθελε να ά-κούση τίποτε! Στο τέλος, πήρε και τότε δυο τρελλούς και τηλεφώνησε σ' έ-να έσυλο να στείλουν ένα αυτοκίνητο και να τους πάρουν.

Πραγματικά σε λίγο, ο 'Αμβρόσιος και ο εστιατωρ ώδηγούντο στο πλησιέ-στερο τρελλοκομείο, άπ' όπου δεν γλύ-τωσαν παρά ύστερ' από μέρες και χά-ρις στην έπίμβαση Ισχυρών πολιτικών προσώπων!...

ΜΑΞΙΜ

ΚΑΡΟΛ ΛΟΜΠΑΡΝΤ

Η βεντέττα με την αχαλίνωτη φαντασία!

Παρεπιδημεί στο Παρίσι μια γυναίκα, που γνωρίζει την Κάρολ Λόμπαρντ όσο κανείς άλλος, γιατί την έχει δει στο μόνο περιβάλλον που δεν ξαπατά: Στην εργασία. Η γυναίκα αυτή είναι η διευθύντρια ενός μεγάλου αμερικανικού ινστιτούτου καλλιέργειας της όμορφης ή γνώμη είναι ανεπίδεκτος αντιρρήσεων και η όμορφη είναι, καθώς φαίνεται, το μόνο πρόσωπο στον κόσμο, που κάνει τις μεγάλες βεντέττες να στέκονται προσοχή μπροστά της, σαν φοβισμένα κορίτσια, χωρίς πείσματα και χωρίς καπρίτσια.

Σ' αυτήν, λοιπόν, κατέφυγα, για να μου δώση διάφορες πληροφορίες, σχετικές με την απαραιτήτη πρωταγωνίστρια της «Τρελλής εξομολογήσεως». Με δέχτηκε με μεγάλη προθυμία και μου είπε:

— Η Κάρολ Λόμπαρντ είναι πολύ νέα και λίγο τρελλούτσικη. Την πρωτογνώρισα την εποχή που γύριζε το πρώτο της φιλμ «Ο Γοδεφρείδος μου» το περίφημο αυτό φιλμ που λανσάρισε έναν καινούργιο τύπον κορίτσιου.

«Λέγω το «πρώτο» της φιλμ, άλλ' αυτό δεν σημαίνει ότι ήταν και το πρώτο. Μέχρι της εποχής αυτής, η Κάρολ είχε γυρίσει πολλές ταινίες. Στο «Γοδεφρείδο», όμως, έπαιξε για πρώτη φορά με κέφι, γιατί ενσάρκωσε τον τύπο που ταίριαζε με την ιδιοσυγκρασία της... Το κορίτσι αυτό έχει πολύ αυταρχικό χαρακτήρα και είναι γεμάτο πείσματα. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο την κρατούσαν σε κάποια απόσταση μέσα στα στούντιο... Οι ανόητες συνάδελφοί της την έκορόιδεσαν για τον αποτροπισμό της προς τον ονομιτισμό και οι άνδρες την φοβόντανε κι' εξακολουθούν να τη φοβούνται για την εξυπνάδα της, την παραδοξολογία της και τις μεγάλες τρέλλες της.

«Ποτέ της δεν έπαιξε με διάθεση στα φιλμ που δεν της άρεσαν. Γκρίνιαζε διαρκώς κατά των διευθυντών που νομίζουν ότι το κοινό γ'τάει απαραίτητες θυοφες γυναίκες στην οθόνη. Η Κάρολ είχε κι' έχει την πεποίθηση ότι αρκεί μια γυναίκα να είναι ήθοποιος για να ζωντανέψει ένα φιλμ. Η όμορφη δεν είναι απαραίτητη. Το απαραίτητο, κατά τη γνώμη της, είναι η φυσικότης. Όταν μια γυναίκα πέφτει στο νερό, δεν πρέπει να φοβάται μήπως παρυσιασθή με τα μαλλιά βρεγμένα. Οι σκηνοθέτες που παρουσιάζουν τις κλαίουσες βεντέττες με ανειργάσιο μακινιάζ δεν ξέρουν τί κάνουν!

«Πόσες φορές δεν άκουσα την Κάρολ να μου αναπτύσσει τις θεωρίες της, και τη γνώμη της για τους ήρωες της προτιμήσεως της. Θεωρεί και γνώμες που τις έβρισκα παράδοξες. Η μόνη της φιλοδοξία ήταν ανέκαθεν να ξεφύγει από τους κοινούς και συνηθισμένους γυναικείους ρόλους και να δημιουργήσει το ρόλο μιας μοντέρνας κοπέλλας, όπως αυτή τον φανταζότανε. Το πέ-

τυχε στο «Γοδεφρείδο μου».

«Ακούστε τις θεωρίες της και σχηματίσατε μόνοι σας τη γνώμη σας για την Κάρολ Λόμπαρντ:

— Όλες ανεξαιρέτως οι γυναίκες, πριν συμπληρώσουν τα τριάντα, είναι κοριτσόπουλα. Τι άνοησία να ζητούν οι σκηνοθέτες από κορίτσια των είκοσι ετών, να ερμηνεύουν ρόλους μεγάλων έρωτευμένων! Έξ' άλλου, ο έρωτας... Λες και μόνον ο έρωτας υπάρχει για διασκέδαση των ανθρώπων... Εκείνο που ζητούν οι περισσότεροι θεατές είναι να τους κάνουν να γελούν και να τους κεντάτε την όρεξη με παραδοξολογήματα. Άγαπώ τους ελαφρούς κωμικούς ρόλους, γιατί είναι πιο δύσκολοι και γιατί δεν θέλω να με παίρνουν στα σοβαρά... Οι τύποι που ενσαρκώνω, θέλω να είναι άπιθανοι, εξωφρενικοί, ασυνήθιστοι, ώστε να προκαλούν το ενδιαφέρον του κόσμου.

Το παράδειγμα της Κάρολ το έμυμήθησαν άμεσως και άλλες καλλιτέχνιδες της οθόνης, όπως η Ίρέν Ντάν που γύρισε το «Η Θωδώρα τρελλάθηκε» και η Γκράις Μορ που πρωταγωνίστησε στο «Πάρτε με, κύριε!» Και όμως: «Αν έπρότεινε κανείς πρό τριετίας στην Ίρέν Ντάν και στη Γκράις Μορ να διαπλά-

σουν αυτούς τους ρόλους, σίγουρα θα του έβγαζαν τα μάτια. Ποτέ δεν θα του συγχωρούσαν αυτή την προσβολή!

«Αλλ' ως ακούσουμε τη διευθύντρια του αμερικανικού ινστιτούτου, που ξέρει την Κάρολ καλλίτερα από κάθε άλλον.

— Η Κάρολ Λόμπαρντ γνωρίζει έξ' ένστικτου πάλι, τι μπορεί να υπογραμμίσει τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της ξεχωριστής της προσωπικότητας. Και τα εκμεταλλεύεται κατά τον επιτυχεστότερον τρόπο. Μόλις της επέτρεψαν να έχει δική της γνώμη, έτροποποίησε το μακινιάζ του προσώπου της. Αρνήθηκε να καμουφλάρη τα αίματώδη μύλα των παρειών της, λέγοντας ότι αυτά ήταν που έτόνιζαν το χαρακτήρα της φυσιογνωμίας της.

«Άγαπάει το Χόλλυγουντ και λατρεύει τον κινηματογράφο. Τώρα που της έδωκαν την ευκαιρία να παίξει μόνον τους ρόλους της άρεσκείας της να περιφρονή κάθε σενάριο που δεν την εμπνέει. Κάνει, τι της κατέβη και συμπεριφέρεται στις ταινίες της, όπως συμπεριφέρεται και στην ιδιωτική της ζωή, τρελλή, παράξενη, ανισορροπημένη...

ΝΑΤΑΛΙΑ ΠΙΛΕΝΚΟ

Η Κάρολ Λόμπαρντ σε μια γοητευτική σκηνή.

Ένα παρομυθένιο παλάτι για τα παιδιά

Η Έθνική παιδική στέγη

Για πρώτη φορά στην Ελλάδα αντιμετωπίζεται τόσο σοβαρά και με πόνο το πρόβλημα της δυστυχίας και οργανώνεται με πρόγραμμα ή καταπολέμησής του. Το Κράτος δίδει πόρους που ποτέ δεν θα μπορούσε να τομήσει, να σκεφθεί να διαθέσει άλλη Κυβέρνησις. Έδωσε θάρρος υπεστήριξε υλικά και ήθικά κάθε προσπάθεια, αναγνώρισε κάθε ως τώρα υπηρέστ. Και έτσι με διπλό ζήλο οι κυρίες που άφωσύνοντο ως τώρα στα αγαθό-ερνά ιδρύματα έπεδόθησαν στη συστηματική φιλανθρωπία. Και είναι πολλές, αφανείς, που άφιερώσαν στο έργο τους ολόκληρη τη ζωή τους.

— Ποτέ, μου έλεγε προχθές η κυρία Παπαστράτου, δεν θα ανέλαμνα να κτίσω την «Παιδική Στέγη» αν δεν ήξερα προκαταβολικά και εκ πείρας ότι θα τύχαινα της άμερις του έθνους ενισχύσεως του Κράτους, εις τρόπον ώστε να μπορέσει το ίδρυμα αυτό να λειτουργήσει άντάξια με το κτίριο του.

Και διηγιέται την ιστορίαν του «Έθνικου Σωματίου Παιδική Στέγη».

«Έδώ και 4 χρόνια μια γνωστή και δοκιμασμένη φιλέλλην, η Λαίδη Κρόσφιλντ, κάλεσε τις Κυρίες του Πειραιώς σε σύσκεψη και άπεσάσιν μαζί την ίδρυσις της «Παιδικής Στέγης» Δραπετσώνας. Το ίδρυμα σκοπόν έχει να φιλοξενή τα πτωχά παιδιά που οι μαννάδες τους είναι αναγκασμένες να εργάζονται έξω από το σπίτι τους για να βοηθούν την οικογένειά τους και να μπορούν έτσι να τα διαθρούν. Και ξέρουμε καλά ότι η Έλληνίδα πολλές φορές με την εργασία της έσωσε το σπίτι της. Τι γινόταν ως τότε; Η πτωχή μάνα άφηνε το παιδί της στις άτέλειες για τα μικρά, ώρες της εργασίας της, σε μια γειτονισσα ή κλεισμένο σπίτι, μόνον ή με τ' άλλα αδέρφια του. Μερικές τ' άφηναν σ' ένα «σκολειό» σε μια γυναίκα, δηλαδή που αντί ενός ή δύο ταλλήρων τον μήνα ανέλαμνε να τα επιτηρή όλα μαζί τα παιδιά της γειτονιάς σ' ένα παλιό φορτίο σκοτεινό δωμάτιον. Να τα «έπιτηρη» είναι μια λέξις, στην πραγματικότητα τα κρατούσε «σούζω» με την φοβέρα και με το φόβο. Έτυχεν να δώ τέτοια «σκολειά» και ανατρέχια από την κακομεταχείριση των μικρών ενείνων άγγελουδιών.

Οι Έλληνίδες κυρίες λοιπόν, με την Λαίδη Κρόσφιλντ μέψαν χρήματα και έστισαν στην Δραπετσώνα ένα σπίτι μονόκομο κατάλληλο για το σκοπό του. Στα εγκαίνια ήταν και ο Λόρδος Κρόσφιλντ. Εύχριστόθηκε απ' ότι είδε και κατέβλε τα έξοδα του κτιρίου. Μ' αυτό το ποσόν οι κυρίες έβαλαν μπροστά τη λειτουργία του ιδρύματος, που μπορούσε να περιβάλει 50 παιδιά.

Έτσι, βρήκε το ίδρυμα της «Παιδικής Στέγης» ο κ. Κορυζής, σαν ανέλαβε την διαχείρισιν της Κοινωνικής Πρωτοβουλίας. Το έπεσε, το παρηκολούθησε ένθουσιάζον κι' έδωσε άμεριστα την ενίσχυση του. μ' έναν μονάχα όρον: Να του έγνηθουν ότι έντός δύο το πολύ

μηνών το κτίριο θα επέστείνετο σε τρόπο ώστε να περιβάλει διπλάσια παιδιά. Σε δυ μέρες τα σχέδια της επέκτασεως ήσαν έτοιμα και ο κ. Κορυζής κατέβαλεν άμέσως την δαπάνη της ανέγερσεως. Έκατοντηνάντα πέντε χιλιάδες δραχμές. Όχι μονάχα αυτό αλλά σε λίγες ώρες παραχώρησε στις κυρίες και το γύρω οικόπεδο, έξ 2.100 πήχων. Έτσι το όλο κτίριο πήρε «άερα» γίνθηκε περιβόλι, μεγάλη αύλη και η χρησιμότης του πολλαπλασιάστηκε.

Οι πτωχές γυναίκες της Δραπετσώνας άνεπνευσαν. Το πρώτο παρέδιδαν προτού πάνε στη δουλειά τους τα παιδιά τους στο ίδρυμα, ξένοιαστες ότι εκεί θα εύρισκαν ό,τι ποθούσαν. Πραγματικά η ζωή των παιδιών στο ίδρυμα είναι ένα όνειρον. Τα καλλίτερα κορίτσια του Πειραιώς και οι πιο εύγενεις κυρίες φροντίζουν και τα περιποιούνται προσεκτικώς, σαν δικά τους. Τίποτε δεν τους λείπει. Λουτρό, φαγητό, φορέματα, καθαριότης, ήλιος, χαρά, παιχνίδια,

Μία εικόν από την ζωή στην Παιδική Στέγη.

τραγουδάκια, γυμναστική. Τα μικρά παιδιά είναι εύτυχισμένα τείνουν τα χεράκια τους με άγγελικό γέλιο και σε κιντούν με βλέμμα γεμάτο έμπιστοσύνη και αγάπη. Άλλα και το όλο κτίριο είναι μια οάσις, το δρόμο ήταν οι γυναίκες κοίλες παραλαβαίνουν τα παιδιά τους είναι υπερόφανες που τα βλέπουν εύθιμα και ροδοκόκκινα. Διότι η καρδιά στην ηλικία τους είναι τόσο απαραίτητη όσο και η τροφή τους. Γυρίζοντας σπίτι, μεταφέρουν και μεταφέρουν σ' αδέρφια τους τις καλές συνήθειες του καθαριότητας, την τάξη και την καλή συμπεριφορά που έχουν μάθει. Άποκοτόν ειφοράν που έχουν μάθει, της καλότητας το αίσθημα της αγάπης, της καλότητας του καθήκοντος της φιλανθρωπίας και ζουν σε μιαν άτυπωση χαράς και θά αιδώνονται την άκτιστοβόλιαν που θά αιδώνονται την άκτιστοβόλιαν της όλης τους τη ζωή. Αν καμιά φορά άρρωστήσουν, οι «έπισκέπτες» άδελφοί τα επισκέπτονται στο σπίτι, άναλαμβάνουν την νοσηλείαν τους άναλόγως εκεί ή στο Ύγειονομικό Κέντρο, λένε και γι' αυτό τους γονείς φροντίζουν και γι' αυτό τους γονείς τους. Το ίδιο συμβαίνει αν άρρωστήσουν κανείς απ' αυτούς, όποτε τον τοποθετούν

στο νοσοκομείο για να προσφύξουν από κάθε μόνον τα μικρά. Το Κράτος παρέχει δωρεάν τα φάρμακα, έμβόλια, όρεσες άκτινοσκοπήσεις μικροβιολογικές έξετάσεις κλπ. Τρεις δωμάδες περνούν τα παιδιά το καλοκαίρι στο Πέραμα.

Η Κυρία Κ. Παπαστράτου που όπως και οι Άδελφοί Παπαστράτου έχει πραγματική ψύχωση για την φιλανθρωπία, όταν είδε το ενδιαφέρον και την ενίσχυση την άμεσως του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο του κ. Κορυζή, δεν έδίστασε. Του έπρότεινε άμέσως να αναλάβη με δικά της έξοδα την άνέγερσιν ενός οράλου κτιρίου για τον ίδιον σκοπό και στας Άθήνας, με τον όρο να διαθέσει ή Κυβέρνησις το κατάλληλο οικόπεδο. Μέσα σε μια ώρα ο κ. Κορυζής συνεννοείται με τον Ύπουργό της Πρωτοβουλίας κ. Κοτζιά και ένα θαυμαστό σε θέα γήπεδο

Το ελληνικό βιβλίο

Ενα σωρό καινούργια βιβλία λάβαμε αυτή την εβδομάδα και την περασμένη από φίλους του περιοδικού μας λογοτέχνες και συνεργάτες μας. 'Η «Εβδομάς», κατόπιν τούτου, αισθάνεται την υποχρέωση να παραχωρήσει μια σελίδα της για τη κριτική του 'Ελληνικού βιβλίου, γιατί θα ήταν πραγματικά άδικα να μη γίνεται λόγος στις σελίδες της για ώριμες πνευματικές εργασίες που αξίζουν τον κόπο.

Από το προσεχές λοιπόν φύλλο θα καθιερωθῇ ἡ ὡς ἀνωτέρω σελὶς εἰς τὴν ὁποία τόσο οἱ συγγραφεῖς ὥσον καὶ οἱ ἀναγνώσται μας θὰ βρίσκουν μιά πραγματικά ἀμερόληπτη κριτικὴ γιὰ τὸ Ἑλληνικὸ βιβλίο.

Είχαμε προαναγγεῖλει γι' αὐτὸ τὸ φύλλο μιά νέα καμπάνια μας ὑπὸ τὸν τίτλον «Μικρὰ Μυστικὰ ἀπ' τὴν ζωὴ τοῦ ὠραιόκοσμου». Ἐπίσης τίς «Ἀθηναϊκὲς Νύκτες». Γιὰ τὴν καλλιτέρα προετοιμασία τῶν δύο αὐτῶν ἐξαιρετικῶν ἐνδιαφερουσῶν ἐρευνῶν μας τὰς ἀναβάλλουμε διὰ τὸ προσεχές. Οἱ ἀναγνώσται μας ἀσφαλῶς θὰ κερδίσουν ἀπὸ τὴν μικρὰν αὐτὴν ἀναβολήν.

Στὸ προσεχές ἀρχίζει καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ καμπάνια μας: «Τολμηρὲς ἐρωτήσεις», ἐρευνα πού θ' ἀφήσῃ ἐποχὴ.

Επίσης στὸ προσεχές φύλλο μας θὰ ἔχουμε μεταξὺ τῆς ἄλλης ἐκλεκτῆς ὕλης καὶ ἕνα ὠραιότατο διήγημα τοῦ διακεκριμένου συγγραφέως κ. Παντελῆ Χόρν. Δὲν σὰς λέγομεν σήμερα τίποτε περισσότερον. Τὸ ὄνομα καὶ μόνον ἀρκεῖ.

Ο χορὸς τῆς «Ἐνώσεως Συντακτῶν τοῦ Περιοδικοῦ Τύπου» στὸ «Ἀκροπόλ», ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ὠραιότερους τῆς ἐφετηνῆς Ἀποκριάς. Συνεκέντρωσε πολὺν κόσμον, ὁ ὁποῖος κατὰ βάθος ἦταν πολὺ... ἐπίμονος, ἀν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν· ὅτι δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ πεδῖον τοῦ χοροῦ καὶ μετὰ τίς πέντε τὸ πρωτὶ. Δὲν ἔλειψαν ἀπ' αὐτὸν καὶ μερικὲς ἐπιτυχημένες καλλιτεχνικὲς ἀτραξιόν, τίς ὁποῖες ἐδημιούργησεν ἡ παρουσία τῶν γνωστῶν πρωταγωνιστριῶν τῆς ἐλαφρᾶς μουσικῆς μας σκηνῆς Κούλας Γκιουζέππε καὶ Λουίζας Ποζέλλι καὶ τῆς ἐξαιρετικῆς ντιζέξ Δανάης Στρατηγοπούλου.

Πάντα ταῦτα ἔγιναν παρὰ τίς σχετικὲς ἀντιρρήσεις τοῦ «Καρνάβαλου», τοῦ περιοδικοῦ, δηλαδή, τοῦ χοροῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐνεθάρρυνε—ἐκ τῶν... ὑστέρων, βέβαια—τὴν συρροὴν χορευτῶν, ὑπὸ τὰς ἐξῆς δεκαπεντασφύλλαβους συνθήκας:

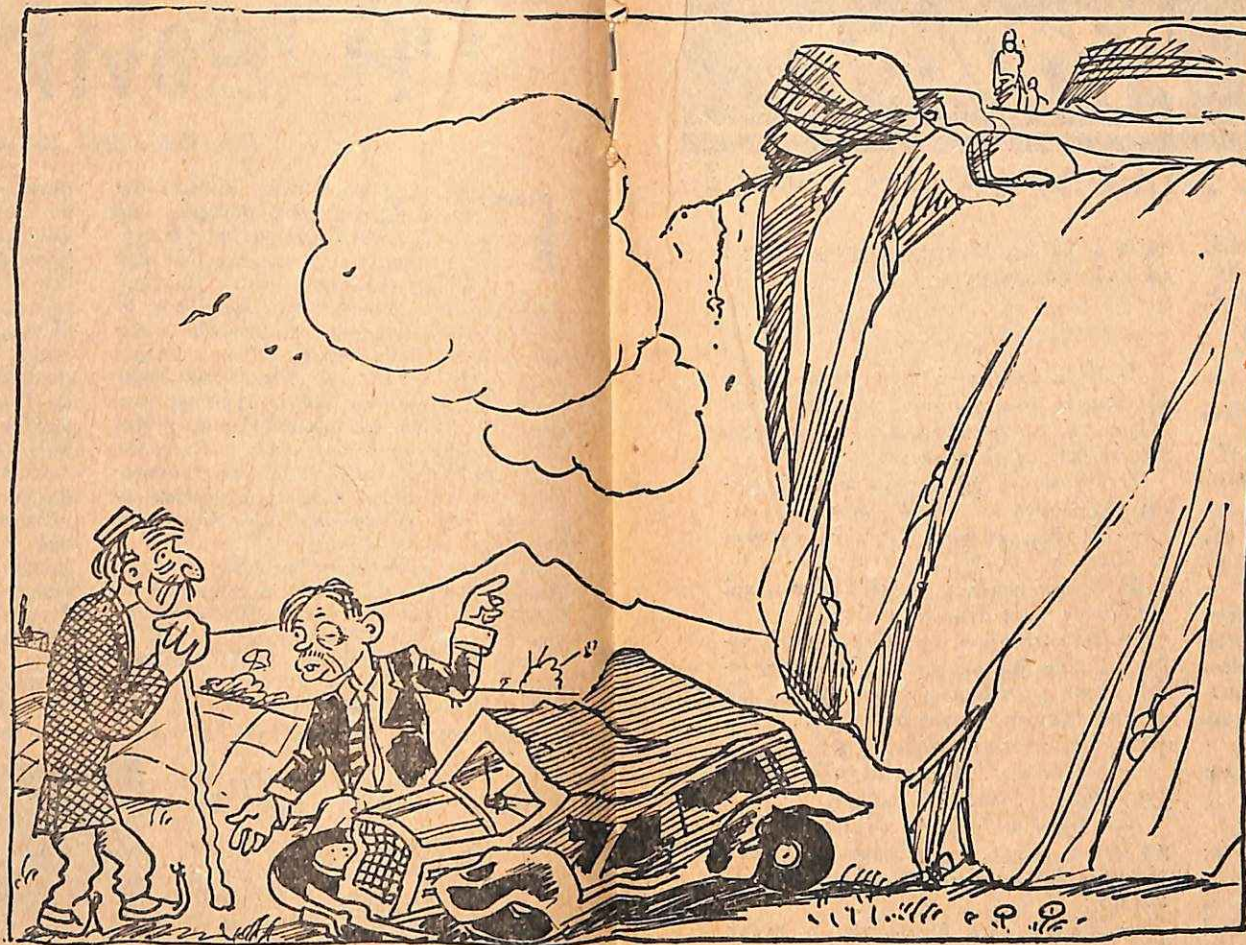
«..Εἶναι τῶ ὄντι ὁμορφὸ τὸ «Ἀκροπόλ» ὡς κτίριον, μὰ πάλι εἶναι ἄδικο νὰ θέλῃς εἰσιτήριο καὶ νὰ διαπληκτίζεσαι σφοδρῶς διεκδικῶν ἕνα τραπέζι στὸν χορὸν τῶν περιοδικῶν!»

Καὶ ὁ «Καρνάβαλος» κατέληγε ὡς ἐξῆς:

«Αὐτὸς ἦταν ὁ δεύτερος τῶν Συντακτῶν χορὸς.

«Ἐξυπνος, εὐφύεστατος, ἀνόητος, μωρός...»

Τώρα, αὐτὸ ἐπαφίεται εἰς τὴν κρίσιν τῶν παρευρεθέντων. Ἐμεῖς δὲν θέλωμε νὰ ἀναμιχθούμε...

—Τι ἔπαθες ὁρὲ κουμπάρε;
—Τὸν βλέπεις αὐτὸν τὸν γκρεμνὸ;

—Τὸν βλέπω.
—Αἶ, λοιπόν, ἐγὼ δὲν τὸν εἶδα!..

Νεοκλῆς καὶ Ζαχαρίας· ἀνταλλάσσουν ἀπορίας καὶ ὁ δεύτερος κι' ὁ πρῶτος ὁμιλοῦν πολὺ εὐγλώττως

—Λοιπόν, ὁ Σοῦσιγκ εἰδεκε μεγάλη μαεστρία..

—Ποιὸς Σοῦσιγκ;

—Πῶς; Τὸν ἀγνοεῖς; Δὲν εἶδες στὴν Αὐστρία

εἰ πράγματα γινήκανε; Μὰ τότε τί διαβάξεις;

Τὰ Νέα καὶ Περίεργα;

—Στὸ νοῦ σου δὲν τὸ βάζεις..

—Τι εἶναι;

—Μιά συνέντευξις τοῦ γάλλου τοῦ Ζερύ.

—Πῶς εἶπες; «Οὐζερύ»;

—Πάντα τὸ νοῦ σου στὸ πιότὸ, τὸν ἔχει Νεοκλῆ..

—Τὸ πράγμα εἶναι σύνθηες γιὰ κάβα θεριακλή..

Λοιπόν, τί ἔκαν' ὁ Ζερύ;

—Περὶ τοῦ Σαίξπηρ δήλωσε

πῶς δὲν τὸν παραδέχεται.

—Ἐ, μὲ τὸ παραξέλωσε!

—Ναί... Καὶ δυσαρρεστήθηκε μ' αὐτὸ κι' ἡ Κοτοπούλη

πού ὅλοι οἱ ἡθοποιοὶ δὲ φτάνουνε στὸ νῦχι της, καὶ μὲ τὸ «Μάκβεθ» μοναχὰ εἶδε κι' αὐτὴ τὴν... τύχη της.

—Δικαίως ἔκανε, λοιπόν, καὶ τόση φασαρία.

—Ἐχεις τσιγάρα, Νεοκλῆ;

—Δὲν ἔχω, Ζαχαρία..

Τί, ἐπὶ τέλους, εἶπε

Απὸ τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 7781 φύλλον τῆς «Καθημερινῆς» τῆς 11ης Μαρτίου 1938, ἀντιγράφουμε τὰ ἐξῆς ἀπὸ τὴν πρώτην στήλην τῆς δευτέρας σελίδος:

«Μιλήσαμε γιὰ τὸ ἑλληνικὸ θέατρο καὶ ὁ κ. Ζερύ μοῦ εἶπε:

—Πληροφοροῦμαι μὲ ἰδιαιτέραν μου χαράν, ὅτι τὸ «Βασιλικὸν Θέατρον» καὶ τὸ «Θέατρον τῆς Μαρίας Κοτοπούλης», τὰ δύο σημαντικώτερα θεάτρὰ σας παίζουν τακτικὰ κλασσικὰ ἔργα, εἰς τὰ ὁποῖα περιλαμβάνεται καὶ ὁ Σαίξπηρ. Δὲν σὰς παραπλανᾷ ἡ μόδα τοῦ μοντέρνου, διότι βέβαια ξέρετε ὅτι τὰ κλασσικὰ ἔργα ὁ Σαίξπηρ εἶναι πρὸ μοντέρνα ἀπὸ πολλὰ μοντέρνα. Ἡ ἀληθινὴ τέχνη εἶναι αἰωνία καὶ πάντοτε σύγχρονος.

Τὰ πράγματα ταῦτα ὑπογράφει ὁ κ. Δ. Δεβόρης.

Ἀπὸ τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 7781 φύλλον τῆς «Καθημερινῆς» τῆς 11ης Μαρτίου 1938, ἀντιγράφουμε τὰ ἐξῆς ἀπὸ τὴν 3ην στήλην τῆς 2ας σελίδος:

«...Ὁ Ζερύ τότε μοῦ ἀπεκρίθη, ὅτι ὁ Σαίξπηρ εἶναι ἕνας μεγάλος στυλίστας, ὅτι οἱ τύποι του εἶναι ἀθάνατοι, ὅτι ἐπάνω στοὺς ὤμους του ἔχει στηριχθεῖ ὅλο τὸ νέον θέατρον, ἀλλὰ ὅτι αἱ παραστάσεις τῶν ἔργων του σήμερον δὲν εἶναι φυσικὸν νὰ ἐνδιαφέρουν ἀπολύτως τὸν θεατὴν τοῦ 1938».

Ἀπὸ τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 2467 φύλλον τῶν «Ἀθηναϊκῶν Νέων» τῆς 10ης Μαρτίου 1938, ἀντιγράφουμε τὰ ἐξῆς ἀπὸ τὴν πρώτην στήλην τῆς δευτέρας σελίδος:

«Κύριε Διευθυντά,

Ὅπως ἦτο φυσικόν, κατὰ τὴν συνάντησίν μου μὲ τὸν Γάλλον συγγραφέα κ. Ζερύ ἠθέλησα νὰ διαπιστώσω ἂν πραγματικὰ ἕνας Γάλλος διανοούμενος ἐξεφράσθῃ τόσο περίεργα—μεταχειρίζεται τὸν ἐλαφρότερον χαρακτηρισμὸν—γιὰ τὸν Σαίξπηρ, ὅτι δηλαδὴ ἔπαυσε ν' ἀρέσῃ, γιὰτὶ δὲν εἶναι πλέον μοντέρνος. Καὶ ὁ κ. Ζερύ μοῦ ἀπήντησε κατὰπληκτος: «Εἰς οὐδένᾳ δημοσιογράφῳ ἐμίλησα γιὰ τὸν Σαίξπηρ. Τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου Ἀγγλοῦ ποιητοῦ εἰς οὐδεμίαν συνομιλίαν μου ἀνεφέρθη». Ἐτοίμως διερωτώμενος πῶς ἐγράφη μιά τέτοια ἀνακρίβεια.

Τὰ πράγματα ταῦτα ὑπογράφει ὁ κ. Θ. Ν. Συναδινός.

Καὶ ἔπειτα ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού ἀμφισβητοῦν ὅτι ὑπῆρξε κάποτε ἡ θρυλικὴ Βαβέλ καὶ ὁ ἀκόμη θρυλικώτερος πύργος τῆς..

Λαμβάνομεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν:

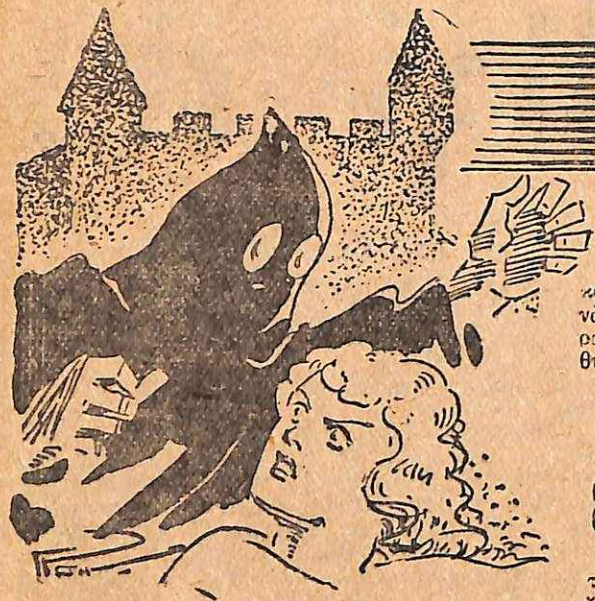
Ἀγαπητὴ «Εβδομάς».

Πολλὰς φορές ἐγράψατε γιὰ τὸ πουργουάρ χωρίς ὅμως ποτὲ νὰ ἐξακριβώσετε τὴν πραγματικὴν καταγωγή.

Ὁ ὅρος πουργουάρ, γράφατε, συνιστᾶται κατὰ τὸ 1655 στὸ Παρίσι. Ἐν τούτοις ἀνάγεται σὲ πολὺ παλαιότερους χρόνους.

Στὴ ρωμαϊκὴ ἐποχὴ ἦταν συνήθεια νὰ ἀνταλλάσσουν, κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Γιουβενάλων, οἱ ἀρχόντες μεταξὺ τῶν δώρα. Εἰς τοὺς δούλους τοὺς φέροντας τὰ δῶρα προσέφεραν τότε ἕνα ποτήρι κρασί. Μὲ τὸ πέρασμα ὅμως τοῦ χρόνου, ποῖος ξέρει γιὰ ποῖους λόγους, ἔσως καὶ γιὰ εὐκολίαν ἀντικατέστησαν τὸ κρασί μὲ χρέμα, γιὰ τὸν ἴδιον πάντα σκοπὸν, δηλαδὴ ad bibendum (pour boire) καὶ ἔτσι καθιερώθηκε ὀριστικῶς ἡ λέξις πουργουάρ μὲ τὴν ἔννοια τοῦ οὐλοδωρήματος.

Α. Γ. Παλστιῆ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Βρισκόμαστε στον Παγκόσμιο Πόλεμο. Τα εργοστάσια όπλων και πολεμοφοδίων δουλεύουν έστατικά και ιδίως τα αμερικανικά, μολονότι η Αμερική δεν έχει προχωρήσει ακόμη στον άγωνα των συμμάχων. Ένα από τα μεγαλύτερα εργοστάσια του είδους αυτού είναι και τα τηλεβολοχητήρια Γκόλτον έξω από την Ν. Υόρκη. Εργάζονται εντατικά και θα ήταν η πιο εύημεροσα μηχανήσεις, αν δεν κατέδωκε τους ιδιοκτήτες του ένας φοβερός, σκοτώνει τον ιδιοκτήτη Ουίνθροπ Γκόλτον και τον αδελφό του Έρτζι, και κατόπι στρέφεται εναντίον της κόρης του Νόρας, με τον σκοπό να μείνη αυτής ο μοναδικός κληρονόμος και μυστηριώδης κληρονόμος και ιδιοκτήτης των μεγάλων χυτηρίων. Ο μυστηριώδης αυτός κακούργος, κυκλοφορεί ασύλληπτος μέσα στον Κόκκινο Πύργο, όπου μένουν οι Γκόλτον, φορώντας ντόμινο με κουκούλα. Διαπράττει σειράν αποπειρών κατά της Νόρας, εύτυχως όμως μ' αυτήν, βρίσκεται πάντα κοντά της προστάτης και πατήρ, ο νεαρός χημικός του εργοστασίου Χάρβεϊ Γκράχαμ. Οι δύο νέοι όμως, παρ' όλες τις προσπάθειές των, δεν μπορούν να συλλάβουν τον μυστηριώδη δολοφόνο της, ή τουλάχιστον να μάθουν ποιος είναι. Επ' τέλους η Νόρα αποφασίζει μια έκστρατησία στα καταγώνια της Ν. Υόρκης, όπου ελπίζει κάτι να μάθη για τον άνθρωπο με την κουκούλα. Εκεί όμως πέφτει σε παγίδα, και συλλαμβάνεται ακριβώς από τους ανθρώπους του μυστηριώδους κακούργου. Έν τούτοις ένας από αυτούς του δίνει ένα όπλο και την ενθαρρύνει να άμυνθῇ. Η δὴθεν όμως συμπάθεια αυτή, δεν ήταν παρά ένα τέχνασμα εις βάρος της ζωής του Γκράχαμ, μια συνωμοσία. Παράντη, ο χημικός παίρνει ένα σημείωμα, ὅθεν ότι ποδηγείται από την Νόρα και τρέχει εις βοήθειά της. Αυτή νομίζοντας μέσα στο σκοτάδι πως ήταν ο άνθρωπος με την «Κουκούλα» τον πυροβολεί ἀλλ' ανεπιτυχώς. Για όλην όμως, ἐκτό, της άστυνομίας και της Νόρας, ο Γκράχαμ είναι νεκρός. Έτσι έχουν αποφασίσει να ποῦν οι δύο νέοι για να ξεσκεπάσουν εντελότερα τον μυστηριώδη κακούργο. Στον πύργο δὲν θεωρούν τον Γκράχαμ νεκρό

Η Νύμφη

ΜΕΓΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΚΙΝΗ-

και ο Χάινες πείθει την Νοεμή, να τον βοηθήσει να πείσει την Νόρα να αναθέσει σ' αυτόν την διεύθυνση των εργοστασίων.

170N

Εκείνη την ημέρα, καθισμένη μπροστά στο μεγάλο τραπέζι του πατέρα της, φαινόταν σαν να αναλογιζόταν το μεγάλο κενό που άφηνε στη ζωή της ο θάνατος του πιστού φίλου της.

Η αλήθεια, ήταν ότι, όταν έμνε μόνη διάβαζε ήσυχη-ήσυχη τα διάφορα έγγραφα που είχε εμπρός της. Όταν όμως άκουγε κανέναν να πλησιάζει, έπαιρνε άμέσως ύφος θλιμμένο και έφερνε το μαντίλι στα μάτια της.

Σ' αυτή την στάση την βόηχαν και οι δύο της εξάδελφοι, ο Χάινες και η Νοεμή.

— Ντάριλιν! έκανε πλησιάζοντας πρώτη η Νοεμή, νάξερεις πόσο σε λυπόμαστε!... Τι θλιβερό πράγμα να χάνει κανείς ένα πιστό και άφωτισμένο φίλο! Και σ' αγαπούσε τόσο ο δυστυχής!... Ήταν άξιος καλύτερας τύχης ο καυμένος ο Γκράχαμ. Δεν είναι έτσι, Χάινες;

— Ω! βέβαια... έκανε ο άλλος, ήταν λαμπρό παιδί ο μακαρίτης...

Στο άκουσμα της λέξεως «μακαρίτης» η Νόρα δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα λυγμό, και έφερε το μαντίλι στα μάτια της.

«Η κωμωδία συνεχίζεται περίφημα και από τους τρεις μας» σκέφθηκε και της ήλθε να σκάσει στα γέλια.

— Έλα όμως, Νόρα, έκανε η Νοεμή, μην κάνεις έτσι... Δεν πρέπει ν' αφήσεις την λύπη να σε παρασύρει... Έχεις άδικο εξ' άλλου να έπιμένεις να μένεις σ' ένα σπίτι όπου τα πάντα σου θυμίζουν Έρτζι και Έρτζι. Είμαι της γνώμης ότι πρέπει να λείψεις για λίγον καιρό... Ένα μικρό ταξίδάκι θα σου έκανε πολύ καλό...

— Αυτό λέγω και γώ... έκανε ο εξάδελφος Χάινες. Κι' αν δεν θέλεις να φύγεις μακριά, πήγαινε για μερικές μέρες τουλάχιστον, σε μια εξοχή... Σε βλέπω πολύ καταβεβλημένη εξάδελφούλα μου...

Η Νόρα δεν άπαντούσε, αλλά κινούσε μόνο θλιβερά... και άπαρηγόρητα το κεφάλι της. Καταλάβαινε καλά πού θα κατέληγαν οι δύο εξάδελφοι. Γι' αυτό και τους άφησε να συνεχίσουν... Και ήταν έτοιμοι αυτοί να το κάνουν, αλλά τους έκοψε την φράση ο Τζών, έφερνε κάποιο τηλεγράφημα το οποίο και πήγε κατ' εθείαν στην Νόρα.

Εκείνη το πήρε και το άνοιξε:

«Κάμετε πως δέχεσθε ότι θα σ' έπρο-

τείνη ο Χάινες. Είναι το μόνον μέσον για να του βγάλουμε την μάσκα.

ΧΑΡΒΕΥ.

Η Νόρα έκρυψε το τηλεγράφημα μέσα στο κοράζι της, χωρίς να πῇ τίποτε και χωρίς τα χαρακτηριστικά του προσώπου της να δείξουν το παραμικρό.

Ο Χάινες εν τῷ μεταξύ είχε πλησιάσει την Νοεμή και της ψιθύρισε στ' αυτή:

— Πρέπει με κάθε θυσία να μάθουμε τί έλεγε το τηλεγράφημα αυτό.

Η Νοεμή κούνησε το κεφάλι της, και γυρνώντας προς την Νόρα είπε:

— Αγαπητή μου, εγώ σ' αφήνω. Πρέπει να πάω για μια πρόβα. Έχω ραντεβού με τη ράφτρα μου το απόγευμα. Θα σου κρατήσω συντηρησία ο Χάινες... Δεν είναι, έτσι αγαπητέ εξάδελφε;

— Μα βέβαια! Μα την μεγαλειότερη ευχαρίστηση!... έκανε ο Χάινες.

Δεν είχαν εν τούτοις καλά-καλά ακόμη γρή η Νοεμή, και η Νόρα, έκανε σαν να παίρνει εκείνη την ώρα μια ξαφνική απόφαση:

— Χάινες, είπε, θαρρώ πως η Νοεμή έχει δίκαιο. Αισθάνομαι πολύ την ανάγκη να ξεκουραστώ. Θα πάγω, λοιπόν, στην εξοχή...

— Το επιδοκιμάζω απόλυτως! έκανε ο Χάινες, μάλιστα συγκαταίνοντας την χαρά του. Βλέπω κι' εγώ ότι έχεις μεγάλη ανάγκη αναπαύσεως και καθαρού αέρος.

— Ναι, έκανε η Νόρα.

Και σαν να κατανικούσε έναν τελευταίο δισταγμό πρόσθεσε:

— Θεωρώ όμως υπερβολικό εκ μέρους μου, να ζητήσω να επιβαρύνω είτε την Νοεμή, είτε εμένα με την διεύθυνση των εργοστασίων... Φαντάστε τόσο εύγενοι και καλοί και οι δύο σας πού δεν θα τολμούσα...

Ο Χάινες ένοιωσε την καρδιά του να σπαραχθῇ μέσα στο στῆθος του από ευτυχία. Πάλι όμως επέδληθη στον εαυτό του και δεν φάνέρωσε τίποτε.

Δεν περίμενε τόση επιτυχία.

Και τόσο γρήγορα μάλιστα!

Είπε, λοιπόν στην Νόρα, ύστερ' από λίγο:

— Αγαπητή μου Νόρα, οι λόγοι σου με συγκινούν πολύ. Νά είσαι βέβαια ότι θα εύρης σε μένα τον άνθρωπο πού θα είναι έτοιμος να σε συντρέξει σ' ότι, δήποτε και αν χρειασθῇς...

— Ήμουν βέβαια, γι' αυτό, απήντησε η Νόρα, γι' αυτό θα σε παρακαλούσα να άναλάβεις γι' αυτό το λίγο διάστημα της απουσίας μου, την διεύθυνση των επιχειρήσεων.

— Με έλθ μου την καρδιά! βιάστηκες αυτή τη φορά να πῇ ο Χάινες.

Η Νόρα του έδωσε το χέρι.

— Ευχαριστώ, είπε. Και αφού δέχεται να μου κάνεις την μεγάλη αυτή εκδού-

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ≡ ΤΟΥ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΟΛΕΥ

λευση, θα πάμε άμέσως, τώρα, στο εργοστάσιο, για να ανακοινώσω στους άνωτέρους υπαλλήλους μου την άπόφαση πού πήρα... Σε μια ώρα θα ξαναβρεθούμε αν θέλεις, στο σαλόνι αυτό...

— Σύμφωνα!

Ενώ συμφωνούσαν αυτά, ο Χάινες με την Νόρα, η Νοεμή πήρε το αυτοκίνητο και διέταξε να την οδηγήσουν στον πλησιέστερο τηλεφωνικό σταθμό.

Όταν έφθασε εκεί, πήρε το άκουστικό και αφού συνέθεσε τον αριθμό πού ήθελε:

— Άλλό, έκανε, τηλεγραφικόν κέντρον αυτού;

— Μάλιστα.

Είμαι η μίς Νόρα Γουόλτον και σ' ες τηλεφωνώ από τον πύργο μου. Με γνωρίζετε καλά; δεν είναι έτσι;

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Λοιπόν, περιμένω ένα επείγον τηλεγράφημα και ακόμη δεν το πήρα. Μήπως σ' έλθε αυτό;

Ο υπάλληλος του τηλεγραφείου δεν είχε κανένα λόγο να της άρνηθῇ να της άπαντήσει. Από την ημέρα πού του άνετέθησαν τα καθήκοντά του εκατοντάδες τηλεγραφημάτων για τον πύργο Γουόλτον είχαν περάσει από τα χέρια του. Έξ' άλλου, συνέδῃ ἤδη αρκετές φορές να του ζητήσουν τηλεφωνικώς από τον πύργο, το περιεχόμενο ενός τηλεγραφήματος, επειγόμενοι να πληροφορηθούν κάτι πού τους ενδιέφερε πολύ.

Έτσι λοιπόν της είπε:

— Πραγματικά, δεσποινίς είχαμε ένα τηλεγράφημα για σ' ες, και το πήρε ο ποδηλάτης διανομέας για να σ' ες το φέρη...

— Ναι, αλλά εγώ διαζύμωμαι να βγώ και δεν θα μπόρεσω να περιμένω... Μπορείτε παρακαλώ, να μου το διαβάσετε;

— Ευχαρίστως, δεσποινίς. Μισό λεπτό παρακαλώ να βρώ το αντίγραφο.

Ο τηλεγραφικός υπάλληλος σκάλισε μέσα στο σωρό των χαρτιών πού είχε μπροστά του και τραβώντας ένα χαρτί διάβασε το περιεχόμενό του στη Νοεμή.

Η νέα έγινε άμέσως κατάγλωμη.

«Ωστε γύρευαν να τους μπλέξουν σε παγίδα!...

Τώρα τα καταλάβαινε όλα!

Η Νόρα και ο χημικός είχαν συνεννοηθῇ για να τους παραπλανήσουν και ο θάνατος του χημικού ήταν μια απλή κωμωδία!...

— Συνῆλθε άμέσως και είπε:

— Ευχαριστώ πολύ κύρις...

— Στάς διαταγές σας, πάντοτε δεσποινίς.

Βγαίνοντας από τον τηλεφωνικό σταθμό η Νόρα, έτρεξε στο αυτοκίνητό της και διέταξε τον σωφέρ να την οδηγήσει ολόταχως πίσω, στον πύργο.

Βρήκε τον Χάινες να βηματίζει άνοπμονα επάνω και κάτω, μέσα σ' ένα από τα σαλόνια του ισόγειου.

Περίμενε την Νόρα.

Αντ' αυτής όμως είδε νάρχεται, έξαλλη σκεδόν η Νοεμή.

Έτρεξε προς το μέρος της όχι από άνοπομονησία να μάθῃ τί έλεγε το τηλεγράφημα, όσο για να της πῇ την μεγάλη είδηση.

Τὸν επάγωσε όμως το ύφος της νέας.

— Νοεμή, φώναξε, τί συμβαίνει;

— Συμβαίνει ότι μ' ες κοροϊδεύαν... Έκανε η Νοεμή πεφτοντας με άποκαρδίωση σ' ένα καθίσμα.

Σε λίγο ο Χάινες κατέπληκτος, μάθαινε την ιστορία.

— Κατάρα! φώναξε ο Χάινες, μη μπορώ να πιστέψω στ' αυτά του.

Και συνερχόμενος ύστερ' από λίγο:

— Άλλ' όχι, είπε. Στον κατεργάρη κατεργαριές και μίσο! Δεν θα πούν αυτοί την τελευταία λέξη!...

ΣΤ'.

ΤΑ ΔΥΟ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ

Όταν η Νόρα έμπαινε στο σαλόνι, εύρισκε μόνη εκεί την Νοεμή.

— Ο Χάινες δεν είναι εδώ; ρώτησε η Νόρα.

— Μόλις βγήκε, είπε η Νοεμή. Μοῦ ανέθεσε να σε παρακαλέσω να τον συγχωρήσεις και θάρῃ σε λίγο να σε βρῇ στο εργοστάσιο...

Τὸ αυτοκίνητο περίμενε ἤδη έξω για να την οδηγήσει στο εργοστάσιο. Η Νόρα κατέβηκε και διέταξε τον σωφέρ να την οδηγήσει στα χυτήρια.

Αποροφασμένη η Νόρα από τις σκέψεις της, δεν άντελέφθη ότι το αυτοκίνητο ἤβανε σιγά-σιγά την ταχύτητά του και ότι από την όποιαν είχανε θολός, ο ποταμός.

Η Νόρα άρχισε άπεσπόμενα να χτυπά το τζάμι του παραθύρου και να ζητά βοήθεια. Διάφορα αυτοκίνητα περνούσαν δίπλα της, αλλά κανένα από αυτά δεν φάνηκε να προσέχη τας επικλήσεις της.

Η Νόρα έδωσε ότι ήταν χαμένη. Και τότε μέσα στην απελπισία της πήρε μια τεληρητή απόφαση.

Ανοίγει την πόρτα του αυτοκινήτου προς το μέρος πού άνοιξε η πόρτα του σωφέρ, πού την είχε αφήσει πηδώντας έξω άνοιχτη, ο άνθρωπος με την κουκούλα και πατώντας στο άναβάθρο, πλησίασε στη πόρτα του σωφέρ και με μια κίνηση άπότομη πήδησε στη θέση του.

Και τότε μέσα στην απελπισία της πήρε μια τεληρητή απόφαση. Ανοίγει την πόρτα του αυτοκινήτου προς το μέρος πού άνοιξε η πόρτα του σωφέρ, πού την είχε αφήσει πηδώντας έξω άνοιχτη, ο άνθρωπος με την κουκούλα και πατώντας στο άναβάθρο, πλησίασε στη πόρτα του σωφέρ και με μια κίνηση άπότομη πήδησε στη θέση του.

Τα χέρια της άρπαξαν άμέσως το βολάν. Και ήταν καιρός! Γιατί σε λίγο το αυτοκίνητο, με την επιβράτιά του θάταν μέσα στο νερό!

Με μια άπότομη στροφή προς τα δεξιά η Νόρα έφερε το αυτοκίνητο προς την γέφυρα την όποιαν περνούσε σε λίγο, και κατόπιν η νέα έφερε το χέρι στα λειβά και σε μια στιγμή το αυτοκίνητο

κατέπληκτα είδε ότι δεν ήταν ο πιστός

Τζών, στάσου, γιατί άλλωστε πυροβολώ!

Ο Τζών στράφηκε και τότε η Νόρα κατέπληκτα είδε ότι δεν ήταν ο πιστός

σταματούσε απότομα.

Είχε σωθί!

Αλλά τσακισμένη από την έντατική, την υπεράνθρωπη προσπάθεια, η Νόρα ξεπεφτε πίσω, επάνω στο κάθισμά της, λιπόθυμη.

Κάποιο ιδιωτικό αυτοκίνητο που περνούσε από εκεί με έναν κύριο και δυο κυρίες την ανέληψε σταμάτησε δίπλα της και σε λίγο η Νόρα συνήχετο από την λιποθυμία της.

Ευχαρίστησε τον κύριο και τις κυρίες για τις περιποιήσεις των και χωρίς να τους δώσει την παραμικρή εξήγηση, έβαλε μπρός και διευθύνθηκε με ελαττωμένη ταχύτητα προς το εργοστάσιο.

Ο Χάινες την περίμενε εκεί θηματίζοντας νευρικά.

Θά έρχόταν άρα γε ;

Από την ώρα που έμαθε ότι ο Γκράχαμ ζούσε, είχε χάσει την ήρεμία του.

Τί να έσημαι άρα γε το τηλεγράφημα εκείνο που είχε στείλει ο χημικός στην Νόρα ;

Τί έμηναι άρα γε έναντιόν του ; Ήταν ανάγκη απόλυτος να είναι επιφυλακτικός και πρό πάντων πολύ προσεκτικός.

Όταν, όμως, είδε ξαφνικά την Νόρα να μπαίνει, άστραπη χαράς φωτίσε άμέσως τα μάτια του.

Με συγχωρείς, Χάινες, είπε, πού σ' έκαμα να περιμένεις, αλλά δεν φταίω εγώ γι' αυτό...

Και χωρίς να προσθήσει τίποτε άλλο, έβαλε το δάχτυλο επάνω στο κουμπί εγός ηλεκτρικού κουδουνιού και το πίεσε. "Υστερ" από λίγο μπήκαν στο γραφείο καμιά δεκαριά υπάλληλοι, από τους άνωτέρους του προσωπικού του εργοστασίου: διευθυνταί και τμηματάρχαι.

Όλοι υποκλίθηκαν μπροστά της και στάθηκαν ακίνητοι.

Κύριοι, είπε η Νόρα, σάς προσέκαλεσα εδώ γιατί έχω να σάς ανακοινώσω κάτι το επείγον. Είμαι υποχρεωμένη να άπουσιάσω για λίγες μέρες, γι' αυτό άπεφάσισα να άμπιστευθώ την διεύθυνση του εργοστασίου, στον εξαδέλφό μου, μίστερ Χάινες. Θά σάς παρακαλέσω, λοιπόν, να κάμετε ό,τι σάς λέγει, σαν να μουν εγώ ή ίδια...

Οι υπάλληλοι υποκλίθηκαν ξανά.

Οι Χάινες, καθ' όλο αυτό το διάστημα, προσπαθούσε να διατηρήσει άπόλυτη άπάθεια.

Τό σπουδαίο γι' αυτόν ήταν να αναλάβει την διεύθυνση του εργοστασίου. Κατόπιν θά έβλεπε.

Δεσποινίς, είπε ξαφνικά, ένας από τους άνωτέρους υπαλλήλους, ο κ. Χάινες Γουόλτον, πρόκειται να άσχοληθί έπίσης και με το μοντέλλο σε μικρογραφία της νέας συσκευής μας άσυρμάτου, πού πρόκειται να παραδώσουμε στον στρατό ;

Δεν τό ξέρετε τό μηχανήμα αυτό, Χάινες ; ρώτησε η Νόρα.

Δεν έχω ιδέα, ώμολόγησε ο Χάινες.

Η Νόρα στράφηκε τότε στον τμηματάρχη πού της είχε μιλήσει και του έκαμε ένα μικρό νεύμα. Αυτός βγήκε και σε λίγο επέστρεψε μ' ένα μικρό μηχανήμα πάνω στο όποιο διακρινόταν μία μομφίνα Ρόμκοφ και τό άφήκε επάνω στο γραφείο. Η Νόρα πήρε την συσκευή και άρχισε

Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

να δίνει διάφορες εξηγήσεις στον Χάινες.

Είναι ένα σύστημα δικής μας έφευρέσεως είπε, κατά πολύ τελειότερο των σημερινών εν χρήσει. Άλλωστε ο μίστερ Μπαίρρυ άπ' εδώ, θά σάς εξήγησει καλύτερα τά πράγματα... Έγώ τώρα φεύγω και σάς αφήνω να αναλάβετε τά καθήκοντά σας... Κύριοι, χαιρετε, σάς εύχομαι να συνεργασθίτε εξ ίσου καλά, και με τον κύριο, όπως και με μένα...

Και σφίγγοντας τό χέρι όλων βγήκε. Ο Χάινες την παρηκολούθησε με τό βλέμμα, άπαθής, κατά τά φαινόμενα, αλλά βράζοντας από μέσα του.

Έννοια σου, μικρούλα μου, σκέφθηκε τρίζοντας τά δόντια, και θά λογαριασθώ με μαζί, οι τρεις μας, εγώ, εσύ και ο περιφημός σου προστάτης...

Μόλις η Νόρα άφήκε τον πύργο, έφυγε έσπιασ της και η Νοεμή διευθυνόμενη στη Νέα Υόρκη.

Σταμάτησε στο πρώτο λαχαροπλαστείο πού συνάντησε και μπαίνοντας μέσα ζήτησε μελάνι και χαρτί. Σε λίγο συνέταξε τά εξής τηλεγραφήματα:

ΧΑΡΒΕΥ ΓΚΡΑΧΑΜ
Διαμέρισμα Άρκουά, 6η Δεωφρόνη
Νέαν Υόρκη

Όλα πηγαίνουν καλά. Χάινες έγκαταστάθη εργοστάσιον. Έχω σοβαρωτάτην άνακοίνωσιν. Συναντήσατέ με έπειγόντως έπαυλιν Μόραν Μπούρσαϊντ, Νέαν Υόρκη.

NORA

Τό δεύτερο τηλεγράφημα έλεγε :

Μίς NORA ΓΟΥΛΑΤΟΝ
Κόκκινον Πύργον
Νέαν Υόρκη

Έχω σοβαρώτατα πράγματα άνακοινώσω. Έλθετε έσπευσμένως συνάντησίν μου, Κάιγουδ, έπαυλιν Μπούρσαϊντ, Νέαν Υόρκη.

ΓΚΡΑΧΑΜ

Τά δυο αυτά τηλεγραφήματα, τά παρέδωκε στον γκρουμ του λαχαροπλαστείου με την έντολη να τά πάγη άμέσως στο πλησιέστερο τηλεγραφείο.

Z.

ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΤΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

Τά τηλεγραφήματα δεν εξέπληξαν και τους δυο νέους. Και μολονότι η νύχτα είχε ήδη προχωρήσει, δεν διάτασαν να πάρουν τό αυτοκίνητό τους και να πάνε στο ραντεβού πού είχαν όρίσει ο ένας στον άλλον... εν άγνοία των.

Η Νόρα, φθάνοντας μπροστά στη βίλλα Κάιγουδ, είδε άπ' έξω ένα κοριτσάκι, τό όποιο προθυμοποιήθηκε να την πληροφρήσει.

Τόν κ. Γκράχαμ ζητάτε ; είπε της νέας, σάς περιμένει. Άν έχετε την καλωσύνην να με άκολουθήσετε θά σάς οδηγήσω. Είναι στα σαλόνι του πρώτου πατώματος...

Όσον άφορᾷ τόν Χάρβεϋ, αυτός μόλις έφθασε στην άκτῃ Μόραν, έγινε δεκτός από ένα πολύ φιλόφρονα υπηρέτη ο όποιος του είπε:

Η μίς Γουόλτον σάς περιμένει στο πρώτο πάτωμα. Λάβετε, σάς παρακαλώ, τόν κόπο να με άκολουθήσετε...

Στή βίλα του να συναντήση την Νόρα, ο χημικός, δεν είχε προσέξει ότι τό μέρος όπου πήγαινε ήταν άπομονωμένο και και πώς ήταν ρώτησε στο δρόμο έναν διδάστη, αυτός του άπήντησε με άπορία :

Άκτῃ Μόραν ; είναι τό περίτερο πού βλέπετε εκεί κάτω άριστερά... Άλλά νομίζω ότι είναι άκατοίκητο...

Έν τούτοις, στο σαλόνι όπου είχαν άσχηγηθί η Νόρα, περίμενε ήδη τόν χημικό.

Έξαφνα άνοιξε απότομα η θύρα και η νεαρά κόρη νόμισε ότι θά πέβαινε από τόν φόβο της. Άντιθέτως, άντί του Γκράχαμ, ήταν ο άνθρωπος με τήν κουκούλα!... Είχε κρυμμένα τά χέρια του και την κύτταζε κοροϊδευτικά.

Κατοπιν άπότομα ώρμησε επάνω της. Η Νόρα όμως πρόφρασε και έκανε ένα άλμα πρὸς τά πίσω και ώχωρήθηκε πίσω από ένα τραπέζι.

Ο άνθρωπος με τήν κουκούλα την κατεδίωξε και εκεί.

Ένα τρελλό κυνηγητό άρχισε τότε γύρω από τό τραπέζι. Σε μία στιγμή η Νόρα είχε μία φωτεινή έμπνευση. Έδωκε μία με τό πόδι της στο τραπέζι και αυτό έπεσε επάνω στον διώκτη της άνατρέποντάς τον. Η Νόρα έπωφελήθηκε τότε της παρατάξης του και έτρεξε πρὸς τήν πόρτα.

Κατέβαινε ήδη τέσσερα-τέσσερα τις σκάλες, όταν άκουσε πάνω από τό κεφάλι της βήματα.

Ήταν ο διώκτης της πού την κυνηγούσε.

Η Νόρα άρχισε τώρα να πηδᾷ σχεδόν τά σκαλιά άντί να τρέχει. Με την βίλα της, όμως έγλύστρεψε και έπεσε κάτω χτυπώντας στο πόδι της. Χωρίς, εν τούτοις, να δώσει προσοχή στους πόνους της σηκώθηκε και άρχισε πάλιν να τρέχει. Έφθασε έτσι στο ισόγειο. Μπροστά της βρήκε μισάνοιχτη μία πόρτα. Την έσπρωξε και μπήκε μέσα, σύροντας τό σύρτη της πόρτας.

Ήταν ένα είδος άποθήκης, μέσα στην όποιαν υπήρχαν οι γνώμονες του νερού, του γκαζιού και του ηλεκτρικού ρεύματος. Η Νόρα ανέπνευσε με άνακούφιση άλλ' όχι για πολύ. Σε λίγο άκουσε τά βήματα του διώκτη της έξω από την πόρτα. Άσφαλώς αυτός δεν θάφρυγε άν δεν την είχε ζωντανή ή πεθαμένη. Και άσφαλώς η πόρτα πίσω από την όποιαν η νέα είχε καταφύγει δεν θά του ήταν κανένα άνυπερβλήτο εμπόδιο.

Τί νακανε, λοιπόν, η Νόρα ;

(Η συνέχεια εις τό προσεχές)

Ο ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Άστυνομικό διήγημα του Ρενέ Βιράρ

Ο σέρ Άρθουρ Ρόμπεστιμ είχε καλέσει κείνο τό βράδυ μερικούς διαλεχτούς φίλους του, για να τούς περιποιηθί με τή γνωστή πολυτέλεια πού του επέτρεπε ή προνομιοϋχος θέσις του.

Ήταν ένας άνδρας ψηλός και γερός, με άσπρα μαλλιά και με πρόσωπο βαδανισμένο. Κανένας δεν ήξερε πόσα λεφτά είχε. Ήταν, όμως, γνωστό ότι ήταν μυριόπλουτος. Όσο για την προέλευσις της περιουσίας του, όλοι φαντάζονταν ότι την έσχημάτισε στις Ίνδιαις, όπου είχε ζήσει πολλά χρόνια, προτού έλθι στην Άγγλια κι' εγκατασταθί στην πολυτελή έπαυλη, πού άγόρασε από τόν χρεωκοπήσαντα τραζίτην Λέττιμαν.

Από τό ψηλό του άνάστημα και τό άγέρωχο ύψος του, όλος ο κόσμος ένόμιζε πως είχε να κάνει μ' έναν άπρόσβατο άξιωματικό του στρατού των Ίνδιων. Κανένας, όμως, δεν ήταν πολύταξ βέβαιος και γι' αυτό. Ο σέρ Ρόμπεστιμ δεν έξεμυστηρέυετο σε κανένα τις άναμνήσεις του, άποφεύγων έπιμελώς να μιλά για τό παρελθόν του.

Την ώρα πού ο σέρ Άρθουρ με δυο άλλους καλεσμένους του βρισκόνταν στην αθουσα του μιλλιάρδου, παρουσιάστηκε ο μαίτρο ντ' ότέλ, κρατώντας σ' ένα δίσκο ένα γράμμα. Ο φάκελλος ήταν χωρίς γραμματόσημο και χωρίς έπιγραφή. Μονάχα μία λέξη ήταν γραμμένη επάνω στο λευκό χαρτί:

«Έπείγου», Πριν τόν πάρη ο σέρ Άρθουρ εκύτταξε τόν μαίτρο μ' ένα βλέμμα έρωτηματικό.

Τώφερε κάποιος λουστράκος, άπήνητησεν ο μαίτρο.

Ο σέρ Άρθουρ πήρε τό γράμμα κι' άφοϋ ζήτησε συγγνώμην από τή συντομία του, άποτραβήχτηκε σε μία γωνία για να τό διαβάσει. Μόλις, όμως, διέτρεψε τις νοαμίες της έπιστολής, τό πρόσωπό του συνεσπάσθη από την όργη και τόν τρόμο. Κατέπνιξε δυος άμέσως την τοικυμία πού του προκάλεσε αυτό τό γράμμα κι' έπιστρέψας κοντά στους καλεσμένους του, είπε:

Λυποϋμαι κατάκαρδα κύριοι, άλλ' άναγκάζομαι να συντομεύσω την διάρκεια της έσπεριδος.

Σε λίγο, η έπαυλις άδειάζε από τους προσκεκλημένους. Και όταν άπεμακρύνη και τό τελευταίο αυτοκίνητο, ο σέρ Άρθουρ κλειστηκε στο γραφείο του και ξαναδιάβασε τό γράμμα πού τόσο τόν είχε άναστατώσει.

«Άγαπητέ μου συνάδελφε, έγραφε ο έπιστολογράφος του σέρ Άρθουρ.

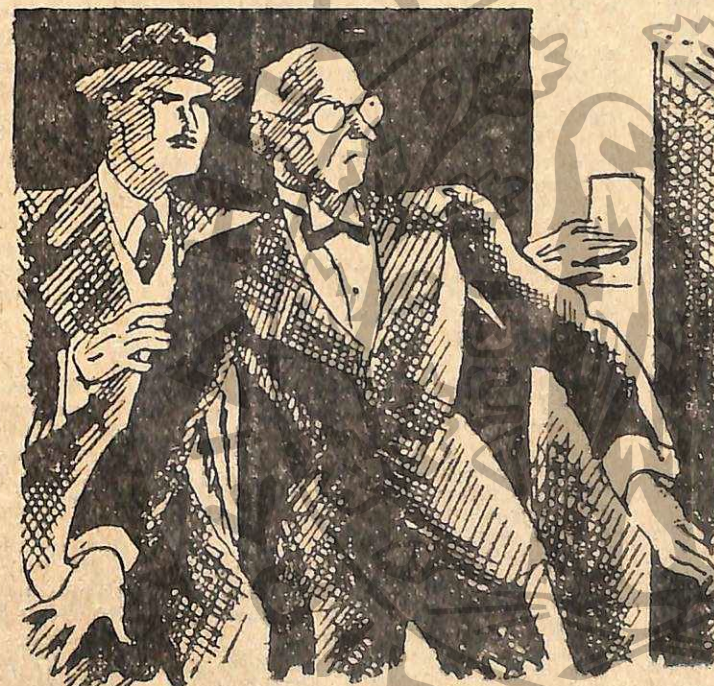
Δεν πιστεύω να θυμάσης πού σε άποκαλώ συνάδελφο! Και σϋ δεν ήσουν λωποδύτης στα νειάτα σου; Θυμάσαι όταν άδειάζες τούς ινδικούς ναούς άπό τά πολύτιμα πετράδια των θεών; »Από τις πληροφορίες πού συνέλεξα για τή δράσι σου, έμαθα ότι έσχημάτισες μία κολοσισία περιουσία, πού θά την έζήλευαν και μαχαραγάδες άκόμα. Άπεφάσισα, λοιπόν, να σε ξαλαφρώσω από δέκα χιλιάδες λίρες για να βοηθήσω τούς πλημυροπαθείς της κομητείας του Στέλτον. Θά έλθω άπόψε τα μεσάνυχτα να πάρω τό ποσόν αυτό από τό χρηματοκιβώτιό σου.

»Ελπίζω να μη θεωρήσης υπερβολικό τό ποσόν αυτό και σε παρακαλώ να δεχθής την έκφραση της συναδελφικής μου εκτιμήσεως.

Ο ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Όταν τελείωσε την άνάγνωσι της έκβιαστικής αυτής έπιστολής, ο σέρ Άρθουρ εκύτταξε τό ρολόγι του, Ήταν δέκα και μισή. Σε μιάμιση ώρα ο Διαρρήκτης-Φάντασμα, πού τόν έγνώριζε από τις έφημερίδες, θά κατέφθανε στην έπαυλη για ν' άδειάσει τό χρηματοκιβώτιο. Άλλά δεν θά τόν άφηνε ο σέρ Άρθουρ. Θά είδοποιούσε την άστυνομία και θά τόν έστειλε για καλά μέσα τόν θρασύτατο αυτόν λωποδύτη, πού άνεστάτανε τόν κόσμο με τούς καταπληκτικούς του άθλους. Πήρε λοιπόν τό άκουστικό του τηλεφώνου ο σέρ Άρθουρ, έσχημάτισε τό νούμερο της άστυνομίας και φώναξε :

— Άλλό! Άστυνομία αυτού :

Κατάχλωμος ο Σέρ Ρόμπεστιμ

Η συνομιλία διεξήχθη άστραπιαίως. Ο σέρ Άρθουρ εξέθεσε τά της άπειλής του Διαρρήκτης — Φάντασμα κι' άπό την άλλη άκρη του τηλεφώνου τόν άκουσαν χωρίς να τόν διακόψουν, παρά μονάχα με μερικά έπιφωνήματα.

Μάλιστα... Σας τό επαναλαμβάνω... είμαι ο σέρ Άρθουρ Ρόμπεστιμ... Άπόψε τα μεσάνυχτα θά μου κλέψουν δέκα χιλιάδες λίρες... με είδοποιήσε ο Διαρρήκτης-Φάντασμα... δεν πρέπει ν' άργοπορησέτε... πρέπει να στείλετε χωροφύλακας... Ά !... έρχεσθε αυτοπροσώπως, κύριε διευθυντά; Ευχαριστώ... Πρόκειται για πολύ σοβαρή υπόθεση... Ναί, ναί, θά δώσω έντολη στους υπηρέτας να πάν στον κινηματογράφο, ώστε να διευκολυνθί τό στήσιμο της παγίδας κατά του λωποδύτου... Σας περιμένω.

Δεν χρειάσθηκαν περισσότερα των δέκα λεπτών, για να φθάσι ο διευθυντής του άστυνομικού τμήματος. Και μπήκε μέσα στο γραφείο του σέρ Άρθουρ τόσο διακριτικά και τόσο άθόρυβα, ώστε ο γηραιός άριστοκράτης να τρομάξει από την άπροσδόκητη παρουσία του.

Ποιός είσθε ;

Άρχιεπιθεωρητής της Άσφαλείας Σέλβγκκσον.

Άναγνωρίζω τή φωνή σας, είπε ο σέρ Άρθουρ. Καθήστε, παρακαλώ.

Κι' εγώ άναγνωρίζω τή δική σας σέρ. Ότε άλήθεια, σάς ήπειλησε ο Διαρρήκτης-Φάντασμα ;

Ο νεοφερμένος ήταν ένας νέος Ισάμε τριάντα πέντε χρονών, με πρόσωπο μαρομένο και μ' ένα μούστακάκι σαν βούρσα. Πήρε τό γράμμα πού του έδωσε ο σέρ Άρθουρ, τό διάβασε και σήκωσε τούς ώμους.

Είπε βλακώδες! είπε εηρά. Μοϋ φαίνεται ότι πρόκειται μ' άλλον περί κάποιος άσχημης φάρσας σέρ Άρθουρ και άρχίζω να λυποϋμαι πού ξεσηκώθηκα από τό γραφείο μου.

Ότε νομίζετε ότι πρόκειται περί φάρσας ;

Και βέβαια. Είνε δυνατόν να είδοποιούν οι λωποδύτες τά θύματά των περί της ώρας πού θά διασπράξουν μία κλοπή και να κρατούν έπειτα τό λόγο τους, σαν να έπρόκειτο περί είσοπρακτόρων; Έλάτε δά! Κανένας λωποδύτης δεν θά είχε αυτή την τόλμη και την κουταμάρα συγχρόνως.

Εκύτταξε τό ρολόγι του κι' έξηκολούθησε :

— Η συζάτε σέρ κι' άφήστε με να φύγω. Σας επαναλαμβάνω ότι πρόκειται περί κακοήθους φάρσας και σάς συμβούλευω να κοιμηθίτε ήσυ-

χος. Είμαι βέβαιος ότι ο άγνωστος αυτός φαρσέρ θα γελάει αυτή τη στιγμή εις βάρος σας. Πάντως, για να σας καθησυχάσω περισσότερο θα τοποθετήσω έξω απ' την πόρτα σας δυο σκοπούς, ώπου να περάσει αυτή η νύχτα.

— Θα ήθελα να μείνετε και σεις ο ίδιος μέχρι τα μεσάνυχτα είπε ο σέρ "Αρθουρ.

— Όπως θέλετε, είπε με δυσφορία ο αστυνομικός. Πάντως, έχω την ιδέα ότι και σεις ακόμα δεν πολυπιστεύετε σ' αυτή την άπειλη. Άπεσούρατε τα χρήματά σας από το χρηματοκιβώτιο.

— Όχι.

— Βλέπετε; Ούτε σεις φοβάσθε το λωποδύτη.

— Μά δεν μπορώ ν' αδειάσω το χρηματοκιβώτιό μου. Έκτος από τα λεφτά, έχω χρεώγραφα, μπιζού, τόσα πράγματα που δεν έχω που να τα βάλω. Το χρηματοκιβώτιο είναι το ασφαλέστερο μέρος.

— Έστω. Έν τοιαύτη όμως περιπτώσει, νομίζω ότι πρέπει να το φουρλούμε αυτό το χρηματοκιβώτιο.

— Αυτό άκριβώς θέλω κι' εγώ είπα ο Σέρ "Αρθουρ, Γιατί σας τηλεφώνησα;

— Ποιό βρίσκεται το χρηματοκιβώτιο; Έλάτε να μου το δείξετε σ'ας παρακαλώ.

— Στο υπόγειο.

Και πατώντας ένα αδιόρατο κουμπι στη βάση ενός ζωγραφικού πίνακος ο σέρ "Αρθουρ άπεκάλυψε μία μυστική πόρτα, από την όποιαν έμπαινε κανείς σ' ένα άσανσέρ, άγνωστο, άσφαλώς, στο προσωπικό του σπιτιού.

— Μιά έρώτηση, σ'ας παρακαλώ, είπε ο Σέλβαγκσον, ποιοι μη μ'έσα στο άσανσέρ. Άπό δω θα πήγαινε ο λωποδύτης στο χρηματοκιβώτιό σας;

— Κατ' ανάγκην. Καμιά σκάλα δεν οδηγεί στο δωμάτιο του χρηματοκιβωτίου.

Όταν ο άρχιεπιθεωρητής Σέλβαγκσον βγήκε από το άσανσέρ και βρέθηκε μέσα σ' ένα δωμάτιο με τσιμεντένιους τοίχους, χωρίς παράθυρο, χωρίς διέξοδο και μ' ένα χαλύβδινο θησαυροφυλάκιο, έσκασε στα γέλια.

— Αυτό το φρούριο, λοιπόν, πρόκειται να παραβιάσει ο Διαρρήκτης— Φάντασμα; είπε. Και πώς θα τα καταφέρη; Μ'έ δυναμίτη; Μ'έ δυνάμνη; Ό! σέρ Ρόμπεστιμ, άν δεν άφήσετε την κάσση σας άνοιχτή κανένας διαρρήκτης δεν θα μπόρεση να σ'α κλέψη. Και τώρα, άφίστε με, σ'ας παρακαλώ, να φύγω. Έχω άλλες δουλειές πολύ πιό σοβαρές.

— Έπιθυμώ να μείνετε, κύριε άρχιεπιθεωρητά! είπα ο σέρ "Αρθουρ προστακτικά.

— Έστω! είπα ο Σέλβαγκσον, σηκώνοντας τους ώμους. Άφοι έπιμένετε να σ'ας προστατεύσω, άς άρχίσουμε να παίρνουμε τις στοιχειώδεις προφυλάξεις. Πόσα κλειδιά χρειάζονται για ν' άνοιξη αυτή η κάσση;

— Ένα μονάχα, που το έχω στην άλυσίδα του ρολογιού μου, είπα ο σέρ "Αρθουρ. Νάτο.

Ήταν ένα λεπτό κλειδί, πλακέ, με πολύπλοκα δόντια.

— Πολύ καλά! είπα ο Σέλβαγκσον. Για να σ'α το πάρη από κεί που τ'αχετε, θάπρεπε προηγουμένως να σ'ας σκοτώση ο Διαρρήκτης — Φάντασμα. Και με ποιό συνδυασμό νοίγει η κλειδαριά;

— Σχηματίζω πρώτα τον άριθμό 9907 έξ άριστων ποδς τ'α δεξιά και ύστερα τον άριθμό 2635 έκ δεξιών π'ας τ'α άριστερά.

Ο ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

— Πότε σχηματίσατε αυτόν τον συνδυασμό;

— Σήμερα το πρωί.

— Άλλάξετε τον!

— Τώρα;

— Τώρα. Έκτος άν σ'ας ένοχη ή παρούσα μου.

— Ό! διεμαρτυρήθη ο σέρ "Αρθουρ.

Και βγάζοντας για δεύτερη φορά το κλειδί από την τσέπη του, το έβαλε στην τρύπα της κλειδαριάς, έσχημάτισε το συνδυασμό και άνοιξε τη βαρεία χαλύβδινη πόρτα του άπορρήτου χρηματοκιβωτίου.

Την ίδια στιγμή, ο αστυνομικός έτράβηξε δυνατά τον σέρ "Αρθουρ από το μπράτσο, λέγοντας:

— Διάβολε! Κυττάξετε!

Κατάπληκτος από τη συγκίνηση, ο σέρ Ρόμπεστιμ είδε το άσανσέρ ν' ανεβαίνει στο επάνω πάτωμα.

— Γρήγορα! φώναξε ο Σέλβαγκσον. Σβύστε όλα τα φώτα, ώστε να τόν πιάσουμε μόλις έλθη.

Και τη στιγμή που ο σέρ "Αρθουρ έσβυσε το φώς, άκουσε τον κρότο της πόρτας του χρηματοκιβωτίου, που την έκλεισε ο Σέλβαγκσον.

Τώρα ο αστυνομικός είχε παύσει να γελάει.

— Δεν άκούω κανένα κρότο, ψιθύρισε στο αυτί του σέρ "Αρθουρ. Θα τοποθετηθώ στο άριστερό μέρος του άσανσέρ και σεις στο δεξί. Πιθανόν να κρατά κανένα ηλεκτρικό φανάρι μόλις κατεβή. Θα τόν άρπάξετε από το λαιμό και την ίδια στιγμή ενώ θα τού περάσω τις χειροπέδες... Σησ!

Άλλ' όχι. Δεν ήταν τίποτε. Το άσανσέρ δεν κατέβαινε.

Κολλημένος στον τοίχο, ο σέρ "Αρθουρ Ρόμπεστιμ περίμενε, κρατώντας την άναπνοή του.

Πέρασαν αρκετά λεπτά φορκής άγωνίας. Μέσα στο τσιμεντένιο δωμάτιο έκανε τρομακτική ζέση και το άσανσέρ δεν έννοωσε να ξανακατεβή.

Πόση ώρα διήρκεσε η άγωνιώδης άναμονή μέσα στον σκοτεινό αυτόν τάφο; Ό σέρ "Αρθουρ άδυνατούσε να κάνει τον ύπολογισμό. Πρώτος μίλησε ο Σέλβαγκσον.

— Κάτι συμβαίνει, είπα, στο γραφείο σας... Άνάψτε πάλι το φώς σέρ Ρόμπεστιμ.

Το δωμάτιο πλημμύρισε πάλι στο φώς κι' ο αστυνομικός έξηκολούθησε:

— Πώς ανέβηκε μόνο του το άσανσέρ επάνω; Αυτό είναι μυστήριο. Κάποιος από το γραφείο σας θα πάτησε το κουμπι. Τί ώρα είναι σέρ Ρόμπεστιμ;

— Μεσάνυχτα και τέταρτο.

— Πώς; είπα ο αστυνομικός, κατάπληκτος. Όστε ο λωποδύτης έκράτησε το λόγο του, όταν ανέβασε το άσανσέρ επάνω. Άλλά νιατί άλλάξε ννόμη κατόπιν; Είσθε βέβαιοι, σέρ Ρόμπεστιμ, ότι δεν υπάρχουν λεπτά στο γραφείο σας;

— Δεν υπάρχει ούτε μία πέννα.

— Παράξενο! Άς άνεβούμε πάλι επάνω. Το κλειδί του άνοίγματος βρίσκεται στο γραφείο σας.

Ό σέρ Ρόμπεστιμ έπάτησε το κουμπι και το άσανσέρ κατέβηκε και τούς πήρε. Όταν έθωσαν όμως επάνω στο γραφείο, δεν βρήκαν κανένα ίχνος διαρρήξεως.

Λυπομαι που δεν έγινε τίποτε, είπα ο Σέλβαγκσον σ'ε λίγο, όταν ξεκίνησε να φύγη, αφήνοντας τον σέρ Ρόμπεστιμ περιλυπον, που δεν μπόρεσε να συλλάβη τον τρομερή διαρρήκτη του, όπως το ήλπιζε. Πάντως, το ευχάριστο είναι ότι οι δέκα χιλιάδες λίρες σας έμειναν άνεπαφες.

— — —

Άλλ' οι λίρες είχαν κάνει φτερά. Το πρωί της επάυριον, ο σέρ "Αρθουρ Ρόμπεστιμ διεπίστωσε την έξαφάνισιν δέκα χιλιάδων λιρών εις δεσמידας τραπεζογραμματίων, που τις έφύλασσε μέσα στο άπόρρητο χρηματοκιβώτιό του.

Τρελλός από την άπελπισία του, ανέβηκε στο αυτοκίνητό του και τράβηξε για την άστυνομία, με σκοπό να βρη τόν άρχιεπιθεωρητή Σέλβαγκσον.

Τόν δέχθηκε ένας μικρόσωμος γεροντάκος, με γυαλιά και σεβαστή φαλάκρα. Ό σέρ "Αρθουρ τού είπα:

— Θέλω να δω άπαραιτήτως τόν κύριο Σέλβαγκσον.

— Εγώ είμαι, είπα ο φαλακρός γεροντάκος.

— Έσείς;

Ό σέρ "Αρθουρ έμεινε έμβρόντητος. Άν αυτός ήταν ο Σέλβαγκσον, τότε ποιος ήταν ο άλλος που παρούσείσθηκε το περασμένο βράδυ στην επάυλί του, με αυτό το όνομα; Όστε ο Διαρρήκτης — Φάντασμα τούπαιξε τέτοιο κόλπο;

— Περιμένο να σ'ας άκούσω, είπα ο πραγματικός Σέλβαγκσον με άνυπομονησία.

Ό σέρ "Αρθουρ τού άφηγήθη τ'α γεγονότα της περασμένης νυκτός και τού παρέδωκε την έκβαστική έπιστολή, την όποιαν ο άστυνομικός κατεχώρισε στη δικογραφία που έσηματίσε, για την καταπληκτική αυτή ύπόθεση.

— Και τώρα, είπα ο Σέλβαγκσον, όταν ο σέρ "Αρθουρ τελείωσε την άφήγησή του, ύπογραψτε, παρακαλώ, αυτή την κατάθεση.

Ό ληστευθείς έβγαλε τ'α γάντια του κι' έβαλε την ύπογραφή του. Την ώρα που επέστρεφε τόν κονδυλοφόρο είδε ότι τ'α δάκτυλά του είχαν λερωθ' από μελάνι. Ό Σέλβαγκσον τόν άντελήθη και είπα:

— Πάρτε το μαντήλι μου, σέρ Ρόμπεστιμ, να σκουπισθ'ητε. Μ'έ συγχωρείτε που έγιν'α αιτία να λερωθ'ητε.

Όταν ο σέρ "Αρθουρ σκουπιστηκε ο Σέλβαγκσον έκάλεισε τόν γραμματέα του και τού δι'ησε κάτι στο αυτί.

— Υστερα, ύψώσατε τ'α φωνή του είπα:

— Ειδοποιείστε τόν Τζίμμου και τόν "Εντγάρ να έλθουν μαζί μου. Θα πάμε στο σπίτι του σέρ Ρόμπεστιμ, για την άνάγκρυσιν.

— — —

Τ'α τέσσαρα πρόσωπα συνεκεντρώθησαν κατ' άρχας στο γραφείο του σέρ Ρόμπεστιμ. Κατόπιν, ο τελευταίος, άκολληθούμενος από τόν Σέλβαγκσον πήρε το άσανσέρ και κατέβηκε στο δωμάτιο του χρηματοκιβωτίου, ενώ οι δύο άλλοι άστυνομικοί έμειναν στο γραφείο.

Η πρώτη δουλειά του άρχιεπιθεωρητοδ, μόλις μπήκαν στο τσιμεντένιο δωμάτιο, ήταν να μετρήση τις διαστάσεις του.

Ό Λωποδύτης φορούσε ένα έλαφρό παρνετσοο, δεν είναι έτσι; ρώτησε ο Σέλβαγκσον. Το έβγαλε όταν κατέβηκε εδώ κάτω;

— Όχι, είπα ο σέρ "Αρθουρ. Το

ξεκούμπωσε μόνον. Δεν είχε βγάλει ούτε το καπέλο του.

— Και τ'α γάντια του άκόμα! Είπε περιττόν να μου τ'α π'ητε. Ξεκουμπώνω, λοιπόν, το παρνετσοο μου, όπως είχε κάνει κι' αυτός, για ν' άναπαράστησούμε τ'α σκηνή. Άνοιξτε το χρηματοκιβώτιό σας. Όρα! Τοποθετείστε τώρα τ'α δύο βιβλία, που πήρα από τη βιβλιοθήκη σας, στο μέρος όπου βρισκόντουσαν οι δεσמידες τών τραπεζογραμματίων... Όρα!... Μπεδέψτε τώρα τόν συνδυασμό τών άριθμών της κλειδαριάς και σχηματίσατε έναν άλλον, με την ίδια προσοχή, όπως έκάνατε και χθές το βράδυ.

— — —

Ο σέρ "Αρθουρ Ρόμπεστιμ έτέθη επί το έργον, σύμφωνα με την ύσταση τού άστυνομικού. Ξαφνικά όμως, αισθάνεται στόν ώμο του τόν χέρι του Σέλβαγκσον.

— Κυττάξετε, σέρ "Αρθουρ, τόν άσανσέρ που ανεβαίνει, μονάχο του, είπα. Άπορροφημένος όπως ήσαστε στο σχηματισμό του συνδυασμού, δεν είδατε που άπλωσα τόν χέρι μου και πάτησα τόν κουμπι τού άναβατήρος.

Άλλ' άς συνεχίσουμε. Τρέξτε γρήγορα στόν ηλεκτρικό διακόπτη και σβύστε τόν φώς. Έγώ θα κλείσω με όρμη την πόρτα τού χρηματοκιβωτίου.

Άνάψτε πάλι! Η δουλειά μου τελείωσε σέρ "Αρθουρ! Είναι περιττόν να ξανανοίξετε τόν χρηματοκιβώτιό σας.

Νά, κάτω από τόν παλτό μου, τ'α δύο βιβλία που ήταν τοποθετημένα στη θέση τών χρηματοδεμάτων! Καθώς βλέπετε, η κλοπή έγινε κατά τόν άπλούστερο τρόπο, χωρίς καμμίαν ύπερφυσική επέμβαση. Όσο τώρα για την έκπόνηση τού σχεδίου της κλοπής, άς επιστρέψουμε στο νραφείο σας.

— — —

Οι δύο άστυνομικοί που είχαν μείνι στο γραφείο, δεν βρισκόντουσαν τώρα εκεί. Ό Σέλβαγκσον έδειξε στόν σέρ "Αρθουρ τόν τηλεφώνο και τού είπα:

— Καλέστε, σ'ας παρακαλώ, την άστυνομία, όπως έκάνατε χθές το βράδυ.

Το θύμα του Διαρρήκτη — Φάντασμα πήρε στα χέρια του τόν άκουστικό, έκάλεισε τόν άστυνομία, άλλ' άμέσως διεπίστωσε ότι τόν τηλεφώνο δεν λειτουργούσε.

— Μην άνησυχ'ητε είπα, Σέλβαγκσον. Σ'ε λίγο θα λειτουργήση.

Η πρόρρησις τού άστυνομικού έπηλθευσε.

Όταν σ'ε λίγο, κατόπιν της ύποδείξεως του Σέλβαγκσον, ο Σέρ "Αρθουρ Ρόμπεστιμ έπ'ηρε πάλι τόν άκουστικό στα χέρια, είδε ότι τόν τηλεφώνο λειτουργούσε. Στο άλλο άκρον, όμως, τόν σύρματος δεν ήταν ή "Αστυνομία.

— Άλλό! άπήνησε μία γελαστή φωνή. Έδώ Τζίμμου και "Εντγάρ. Είμαστε στην άποθήκη της επάυλεως, όπου βρήκαμε τ'α σύνεργα μίας τηλεφωνικής συνδέσεως με τόν γραφείο σας.

Ό Σέλβαγκσον που κρατούσε τόν δεύτερο άκουστικό, έννευσε στόν Σέρ "Αρθουρ να σιωπήση και είπα στα όργανά του:

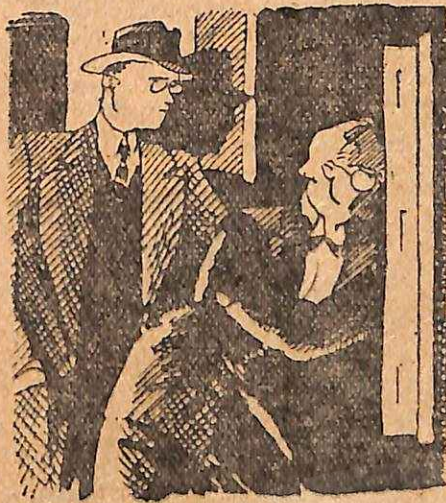
— Άφ'ηστε τ'α όλα, όπως τ'α βρήκατε, για να πάρουμε τ'α δακτυλικά άποτυπώματα.

Και διακόψας την τηλεφωνική συνόμιλία είπα στόν σέρ Ρόμπεστιμ:

— Όταν είπατε ότι «μου» τηλεφώνησατε χθές το βράδυ, σέρ "Αρθουρ, ζήτησα από την άστυνομία τόν τηλεφωνικό σας νούμερο. Ό γραμματέας μου, όμως, δεν μπορούσε να έπικοινωνήση με τόν σπίτι σας. Τόν σόφμα σας είχε κοπεί από τόν Διαρρήκτη— Φάντασμα. Και όμως «μου» είχατε τηλεφωνήσει. Ό Τζίμμου και ο "Εντγάρ, που είναι ειδικευμένοι έσπευσαν επί τόπου και άνεκάλυσαν αυτό που άκούσατε.

Ό Διαρρήκτης—Φάντασμα ήξερε ότι θα τηλεφωνούσατε στην άστυνομία για να ζητήσετε την προστασία της. Μ' ένα μικρό έργαλειο, προήρησε στα τηλεφωνικά σας σύρματα, έναν δέκτν κι' έτσι ήταν σύγουρος ότι θα συνελάμβανε κάθε τηλεφωνική σας πρόσκληση. Μ'έ καλέσατε. Ήλθε. Και έκμεταλλευόμενος την παρεξήγηση, ύσον άφορ'α τόν πρόσωπό του, σ'ας έβαλε να τόν οδηγήσετε μέχρι τού χρηματοκιβωτίου σας, τόν όποιον δεν θα μπορούσε ποτέ ούτε ν' άνακαλύψη ούτε να παραβιάση.

— Όλα τ'α είναι πολύ ώρα!α,

Μπεδέψτε τώρα τόν συνδυασμό...

είπα ο σέρ "Αρθουρ Ρόμπεστιμ. Είμαι καταγοητευμένος που άκούω π'ας με κλέψανε, θ'α ήμουν όμως άκόμη περισσότερο ένθουσιασμένος, άν μου λέγατε και ότι συνελάβατε τόν κλέφτη.

Και ο σέρ "Αρθουρ Ρόμπεστιμ άκούσε τότε την άπάντησιν τού Σέλβαγκσον.

— Ό Διαρρήκτης — Φάντασμα θα συλληφθ'η όταν έλθη η ώρα του. Η άστυνομία του "Ηνωμένου Βασιλείου, άστυνομία πάντοτε τούς ένόχους, συλλαμβάνει πάντοτε τ'α πάντοτε έγγυατρούς... Και να τ'α στα χέρια τού κατεινού άρχιεπιθεωρητοδ Σέλβαγκσον, που παρόλανε στη φιλήσυχη αυτή περιόρεια και λυπότανε που θα κατελαμβάνετο από τόν όριο της ηλικίας, χωρίς να κλείση την καριέρα του με η'α καλή έπιτυχία... Γιατί πρέπει να έξορρα φτάτατε, ότι σ'ε τ'αίς μέρες άποσύρμα από την ύπηρεσία και γίνονται συνταξιούχοι... Είθε να μ'απορέω μέσα σ' αυτό τόν σύντομο διάστημα, να συλλάβω και τόν Διαρρήκτη — Φάντασμα!...

Ό Σέλβαγκσον είδε τόν πόθο του πραγματοποιήσε. Μετά έκοις τέσσαρες ώρες, συνελάμβανε και τόν Διαρρήκτη — Φάντασμα, κλείνοντας ένδόξως την άστυνομική του καριέρα.

σης άνετα με την ύπόλοιπη περιουσία σου!

— — —

Ό Σμιθ—Ρόμπεστιμ θέλησε να βγάλη τόν πιστόλι του.

Την ίδια, όμως, στιγμή, ο Τζίμμου που βρισκόταν από πίσω του, τού άρπάξε τ'α χέρια και με μία βίαιη κίνηση τού τ'α στραμπούλιξε. Ό σέρ Ρόμπεστιμ έβγαλε ένα μουγκριτό σαν πληγωμένος ταύρος. Τ'α μάτια του γέμισαν αίμα και από τόν στόμα του ξεχύθηκαν οι πιό φορκτές βλαστήμιες. Ήταν, όμως, τελείως άνισχυρος τώρα, στα χέρια της άστυνομίας. Ό Σέλβαγκσον τού είχε περάσει τις χειροπέδες και τούελεγε κοροϊδευτικά:

— Καθ'ητε, σέρ "Αρθουρ, ν' άναπαυθ'ητε. Δοκίμασατε τόσο μεγάλες συγκινήσεις τόν τελευταίο αυτό εικοσιτετράωρο... Θα σ'ας περιποιηθούμε δεόντως, όπως πρέπει σαν πρόσωπο της έντιμότητός σας... Πολύ γρήγορα θ'α σ'ας στείλουμε και τόν Διαρρήκτη—Φάντασμα, για να σ'ας κάνη συντροφιά.

— — —

Ό Σμιθ—Ρόμπεστιμ άφριζε από τ'α λύσσα του. Είχε ξεχάσει τόν ρόλο τού τιμίου εισοδηματίου που έπαίξε, ήταν πλέον σίγουρος ότι δεν θα γλύτωνε από τ'α νύχια της άστυνομίας και προσπαθούσε να ξεθυμάνη με βρισιές.

Άλλ' ο Σέλβαγκσον γελοούσε κι' έτριβε τ'α χέρια του από ευχαρίστηση.

— Ποτέ μου, είπα, δεν είχα τέτοια έπιτυχία... Μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια... Σ' ευχαριστώ πολύ, σέρ "Αρθουρ... παρ'ότι... Ζεντ Σμιθ ήθελα να πω... σ' ευχαριστώ πάρα πολύ για τόν θ'α σ'ας που είχατε να έλθης στην άστυνομία και να μου έγχειρίσης τόν έκβαστικό γράμμα που σοι είχε στείλει ο Διαρρήκτης — Φάντασμα... Δι'αφορετικά, ούτε θα μου περνούσε καν ή ιδέα ότι κάτω από την τιμία αυτή μάσκα σου έκρυβε την ένικληματική σου φάτσα... Βεβαίως, η πλούσια ζωή σου, τόν σκοτεινό σου παρελθόν, τόν μυθώδη ποσά που έόδευες, χωρίς να έχης κανένα γνωστό εισόδημα, είχαν κινήσει την περιέργεια της άστυνομίας... Ποτέ όμως, δεν είχα περάσει από τόν μυαλό μ'ας ότι ήσουν ο φοβερός Τέντ— Σμιθ που τόν κυνηγούσε ή άστυνομία των "Ινδιών και είχε στείλει τ'α δακτυλικά σου άποτυπώματα σ' έλθε τις άστυνομίες τού κόσμου... Επ'ι δέκα ολόκληρα χρόνια, κανένας δεν μπορούσε να ξαναβρη τ'α ίχνη σου... Τόν περασμά σου είνα σημειωθεί από τις άστυνομίες της Αυστραλίας, της Νορβηγίας, της Γερμανίας, της Αιγύπτου αλλά πάντοτε έγγυατρούς... Και να τ'α στα χέρια τού κατεινού άρχιεπιθεωρητοδ Σέλβαγκσον, που παρόλανε στη φιλήσυχη αυτή περιόρεια και λυπότανε που θα κατελαμβάνετο από τόν όριο της ηλικίας, χωρίς να κλείση την καριέρα του με η'α καλή έπιτυχία... Γιατί πρέπει να έξορρα φτάτατε, ότι σ'ε τ'αίς μέρες άποσύρμα από την ύπηρεσία και γίνονται συνταξιούχοι... Είθε να μ'απορέω μέσα σ' αυτό τόν σύντομο διάστημα, να συλλάβω και τόν Διαρρήκτη — Φάντασμα!...

Ό Σέλβαγκσον είδε τόν πόθο του πραγματοποιήσε. Μετά έκοις τέσσαρες ώρες, συνελάμβανε και τόν Διαρρήκτη — Φάντασμα, κλείνοντας ένδόξως την άστυνομική του καριέρα.

ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ

Στο «Ρέξ» και στο «Αργυροπούλου»

ΔΥΟ ΝΕΑ ΕΡΓΑ ΠΡΟΖΑΣ

Τὸ ἀνέβασμα τοῦ «Ἐκτοῦ πατώματος» τοῦ κ. Ἀλφρέ Ζερὶ στὸ... τρίτο πάτωμα τοῦ «Ρέξ» — ὅπου, ὡς γνωστὸν, εὐρίσκεται τὸ θέατρον τῆς κ. Μαρίας Κοτοπούλης — ἀπετέλεσε τὸ πρῶτον θεατρικὸν γεγονός τῆς περασμένης ἐβδομάδος. Ἡ — ὡς μᾶς ἐπιτραπῇ ὁ περιέργως αὐτὸς νεολογισμὸς — «γεγονοποίησις» τοῦ ἀνέβασματος τοῦ ἔργου αὐτοῦ ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν ἐδῶ παρουσίαν τοῦ συγγραφέως του, ὁ ὁποῖος καὶ παρηκολούθησε τίς τελευταῖες πρόβες καὶ τίς πρῶτες παραστάσεις του.

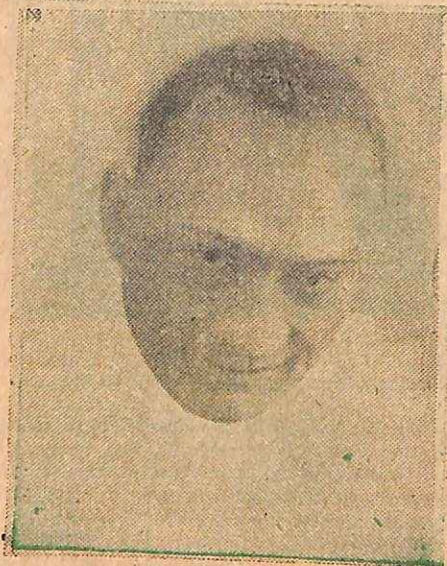
Πάντα ταῦτα, βέβαια δὲν σημαίνουν ὅτι ἡ ἄξια τοῦ «Ἐκτοῦ πατώματος» δὲν εἶνε ὑπολογισμός. Κάθε ἄλλο, μάλιστα. Τὸ «Ἐκτοῦ πατώματος» παρουσιάζει πὸ ὅλ' ἅλα ἐνδιαφέροντα σημεῖα πού ἔγιναν, ἄλλως τε, ἀφορμὴ νὰ παίζεται στὸ Παρισινὸ «Τεάτρο ντεζ Ἀρ» ἀπὸ τὸν περασμένο Ὀκτώβριο.

Ἀς μιλήσωμε, ὅμως, περισσότερο συγκεκριμένα. Τὸ ἔργο πού ἀνέβασε ὁ θάσος Κοτοπούλης δὲν στηρίζεται ἐπάνω στὴν ὑπόθεσίν του. Αὐτὴ χρησιμοποιοῦται ἁπλῶς ὡς ἀφορμὴ γιὰ τὴν κίνησιν πολλῶν τύπων, οἱ ὅποιοι εἶνε πράγματι, ζωντανοὶ καὶ κινεῖν κατὰ τρόπον πολὺ φυσικόν. Ἡ τεχνολογία τῆς ὁποίας στηρίζεται τὸ «Ἐκτοῦ πατώματος» δὲν εἶνε καινούργια. Τὴν ἔχουν χρησιμοποίησιν πολλοὶ μοντέρνοι συγγραφεῖς κι' ἕνα τέτοιο δαίγμα μᾶς ἔδωσε τὸ καλοκαίρι ἡ κ. Κατερίνα Ἀνδρεάδου ἀνεβάζοντας τὸ ἔργο «Σκηνὲς τοῦ δρόμου».

Τὸ ἔργο ἐκεῖνο ἦταν βασικῶς πρὸς ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὸ «Ἐκτοῦ πατώματος», δὲν εἶχε ὅμως τὴν δροσίαν καὶ τὸν περιήγητο διάλογο τοῦ τελευταίου. Τὸ θεατρικὸ δημιούργημα τοῦ Ἀλφρέ Ζερὶ ἀνήκει στὰ λεγόμενα βουλεβαδιέρικα ἔργα, τὰ ἔργα, δηλαδή, πού ἔχουν ἐπιφανειακὴ σοβαρότητα.

Ἀπόδειξιν ὅλων αὐτῶν τῶν ἰσχυρισμῶν ἀποτελεῖ ἡ παράθεσις τῆς ὑποθέσεως τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἐν δυνατῇ περιλήψει. Εἶναι ἡ ἑξῆς: Στὸ ἔκτο πάτωμα μιᾶς λαϊκῆς πολυκατοικίας

στὴν Μονμάρτη, ζῇ μιὰ μικρὴ οἰκογένεια. Τὴν ἀποτελοῦν μόνο δύο ἄνθρωποι. Ὁ πατέρας — ἕνας συγγραφεὺς ἐλλειπῶν μυθιστορημάτων, πού ἀναγκάζεται νὰ ἐργάζεται ὡς λογιστὴς γιὰ νὰ... ἐξυπηρετήσῃ τὸ συγγραφικὸν του ταλάντο — καὶ ἡ κόρη του, ἡ μικρούλα Ἀνιὲς — ἕνα κορίτσι ἀσθενικὸν με ἐξαιρετικὴ καρδιά, ἀλλὰ πολὺ κακὴ τύχη. Ἡ ζωὴ τῆς Ἀνιὲς κυλάει ἐλλειπῶς καὶ τρισαθλία, ἀλλὰ ὅπως ὅποτε ἤσυχον μέσα στὸ παρδαλὸ περιβάλλον τῆς πολυκατοικίας, μέχρι τῆς στιγμῆς πού κάνει τὴν ἐμφάνισίν του στὴν πολυκατοικία καί,

Ὁ ἄσος τῆς ἐλληνικῆς κωμῆς κ. Βασίλης Ἀργυροπούλος.

συγκεκριμένα, στὸ ἔκτο πάτωμα, ἕνας ὠραῖος φοιτητὴς πού προορίζεται στὸν ἑαυτὸ του τὴν ἐξέλιξιν τοῦ νὰ γίνῃ ντιζέρ. Μεταξὺ τῆς Ἀνιὲς καὶ τοῦ νεαροῦ φοιτητοῦ πλέκεται ἕνα εἰδύλλιο πού καταλήγει στὸ κοινὸν τύπο ἀποτέλεσμα νὰ γίνῃ ἡ νέα μητέρα. Ἀπὸ τὸ σημεῖον αὐτὸ ἡ ὑπόθεσις παίρνει μὲ κεκτημένη ταχύτητα τὴν γραμμὴν τῆς ρουτίνας. Ὁ φοιτητὴς ἐγκαταλείπει τὴν Ἀνιὲς, ἡ ὁποία ἐπ' αὐτὴν ἀπελπισία τῆς θέλει νὰ αὐτοκτονήσῃ καὶ σώζεται τελικῶς ἀπὸ τὴν ἐπέμβασιν ἑνὸς «τιμίου ἐργάτου» πού, ὅν καὶ ἔξεραι τὸ πάθημά της, θέλει νὰ τὴν σώσῃ. Ἔτσι σώζεται ἡ ἀσθενικὴ Ἀνιὲς καὶ τὸ ἔργον τελειώνει αἰσίως.

Καθὼς εἴπαμε καὶ στὴν ἀρχὴ ἡ ὑπόθεσις τοῦ «Ἐκτοῦ πατώματος» δὲν παίζει τὸν κυριώτερον ρόλον στὸ ἔργο, τὸ ὁποῖο χάρις ἀκριβῶς σ' αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια παρουσιάστηκε πολὺ ἐν-

διαφέρον. Ἡ κ. Μαρία Κοτοπούλη, ἡ κ. Ρίτα Μυράτ, ὁ κ. Λογοθετίδης ὁ κ. Παπᾶς, ὁ κ. Γιαννίδης καὶ ἡ κ. Ἀρῶν πού παρουσίασαν τοὺς κυριώτερους τύπους τοῦ Ζερὶ, στάθηκαν πραγματικὰ περίφημοι. Ἡ ἀντιγραφή τοῦ γαλλικοῦ σκηνοῦ ἀπὸ τὸν κ. Κ. Λάσκαρη ἐπιτυχημένη.

—□—

Ὁ θάσος Ἀργυροπούλου ἀνέβασε τὴν περασμένη Παρασκευὴ τὴν σατυρικὴ «Φανταζι» τῶν κ.κ. Δ. Εὐαγγελίδου καὶ Α. Σακελλάρου «Ἕνας ἄνθρωπος ἀπ' τὸν Ἀρη». Μὲ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, πού τὸν ἐνσαρκώνει ὁ ἐξαιρετικὸς μᾶς ἡθοποιὸς κ. Β. Ἀργυροπούλος, φέρεται εἰς... ἀντιπαράστασιν ὁ θεατὴς στὴν ἐναρξιν τῆς πρώτης πράξεως. Ὁ ἀπρόοπτος ἐπισκέπτης τῆς Γῆς εἶναι ὁλόγυμνος. Σ' αὐτὴ τὴν κατάστασιν τὸν βρίσκουν μερικοὶ ἄνθρωποι πού τὸν προτρέπουν νὰ βάλῃ κάτι ἐπάνω του γιὰ νὰ παρουσιαστῇ στὴν πολιτείαν. Ὁ Ἀρειανός, ὅμως, ἄνθρωπος μὲ τετράγωνη λογικὴ ζητάει νὰ μάθῃ γιατί τοῦ ἐπεβάλλετο τὸ ντύσιμον.

— Γιατί, δηλαδή, νὰ ντυθῶ; ρωτάει.

— Μὰ... γιὰ νὰ κρύψῃς τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα...

— Καὶ γιατί, δηλαδή, νὰ γίνῃ αὐτό; Ἐπὶ τέλους πείθεται νὰ βάλῃ ρούχα καὶ ἀκολουθῶς παρουσιάζεται σ' ἕνα σαλόνι τοῦ ὁποίου τὸ ἔμψυχον περιεχόμενον ἀποτελοῦν μερικοὶ διανοούμενοι. Ἐκεῖ ὁ Ἀρειανὸς πληροφορεῖται μὲ κατάπληξι ὅτι οἱ ἄνθρωποι τῆς Γῆς σπουδάζουν μόνο τρία χρόνια στὸ Πανεπιστήμιον.

— Μὰ ἐσεῖς πόσο σπουδάζετε; τὸν ρωτοῦν.

— Διακόσια χρόνια, τουλάχιστον. Ἐγώ, προσωπικῶς, διάβασα μόνο πενήντα, καὶ γι' αὐτὸ οἱ καθηγηταί μου, μὲ τὸ δίκην τους, μὲ ἀπέρριψαν!

Σιγὰ — σιγὰ ὁ «ἀνώτερος» αὐτὸς τύπος «προσγειοῦται» καὶ στὸν ἐπιλογὸν τοῦ ἔργου παρουσιάζεται δικολάβος σ' ἕνα χωριὸ τῆς Μαγνησίας. Ἐκεῖναι τελειώνει ἡ σατυρικὴ «Φανταζι» τῶν κ.κ. Εὐαγγελίδου — Σακελλάρου, ἡ ὁποία ἔχει ὅλα τὰ προσόντα ἑνὸς πραγματικῶς καλοῦ θεατρικοῦ ἔργου. Ἡ ἐρμηνεία τοῦ «Ἀνθρώπου ἀπ' τὸν Ἀρη» ἦταν ἀμειπτη.

Ο ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

ΠΑΡΑΘΕΚΡΗΝΙΑ

Μουσικὲς «πρῶτες»

«Τὰ Σπουργίτια» — «Ἡ Καπριτσιόζα»

Ὁ θάσος Κοκκίνη — Μαυρέα ἀνέβασε στὸ «Ἰντεάλ» τὴν νέαν ὀπερέτταν «Τὰ σπουργίτια», τοῦ κ. Χρ. Κ. Χαροπούλου (λιμπρέττο — Εὐαγγελίδου — Σακελλάρου). Ἡ ὑ-

Ἡ Ρίτα Δημητρίου.

πόθεσις τῆς ὀπερέττας αὐτῆς εἶνε ἡ ἑξῆς:

Δυὸ ἀλγῆτες ὁ Μπάμπης καὶ ὁ Ἀρίστος (Κοκκίνης — Μαυρέας) εἶναι ἐρωτευμένοι μὲ δυὸ κοπέλλες ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία λέγεται Φανίτσα καὶ εἶνε μανικιουρίστρα (Ρίτα Δημητρίου), ἡ δὲ ἄλλη λέγεται Πιπίτσα καί... ἀσχολεῖται εἰς τὰ οἰκιακὰ (Ρένα Ντόρ). Περισσότερο ἐρωτευμένος ἀπὸ τοὺς δυὸ φίλους εἶνε ὁ Μπάμπης, ὁ ὁποῖος ἀντιλαμβάνεται κάποτε ὅτι ἡ ἐκλεκτὴ τῶν ὀνειρών του κορτάρει ἀγρίως μ' ἕναν τυπογράφο, τὸν Πίπη, ὁ ὁποῖος, σὺν τοῖς ἄλλοις, τῆς κάνει δῶρο ἕνα δαχτυλίδι λιτασιόν. Τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ παίζει μοιραῖον ρόλον στὴν ὅλη ὑπόθεσι.

Ἐν ὀλίγοις, χάρις σ' αὐτὸ, συμβαίνουν τὰ ἀκόλουθα: Ὁ Μπάμπης παρακαλεῖ τὴν Φανίτσαν νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ δαχτυλίδι στὸν Πίπη. Ἐκεῖναι γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῇ προβαίνει εἰς τὴν δόλωσιν ὅτι θὰ τὸ ἐπέστρεφε στὴν περίπτωσιν πού θὰ τῆς ἔδινε αὐτὸς ἕνα δαχτυλίδι. Ὁ Μπάμπης παίρνει τὸ πρᾶγμα στὰ σοβαρά, καὶ ἀποτέλεσμα τῆς ἱστορίας αὐτῆς εἶνε νὰ διαρρήξῃ ἕνα κομμηματοπωλεῖον. Ἡ διάρρηξις ἀνακαλύπτεται καὶ ὁ Μπάμπης κινδυ-

νεύει νὰ συλληφθῇ ὅταν ξαφνικὰ παρουσιάζεται ἕνας... σωσίας του. Ὁ σωσίας αὐτὸς εἶνε ἕνας ἀπατεὼν πού θέλει μὲ κάθε τρόπο νὰ φύγῃ στὸ ἐξωτερικόν. Γι' αὐτὸ τοῦ χρειάζονται ψεύτικα χαρτιά τὰ ὁποῖα βρίσκει, τώρα, ἀνταλλάσσοντας τὰ δικά του μὲ τοῦ Μπάμπη.

Ἐπειὰ ἀπ' αὐτὸ ὁ τελευταῖος ἀναγκάζεται νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ σπίτι τοῦ ἀπατεῶνος καί, ἐπὶ πλέον, νὰ περιποιηθῇ καταλλήλως τὴν γυναῖκα τοῦ σωσίου του (τὴν ὁποίαν ἐκπροσωπεῖ ἡ Γκιουζέππε) ὡς... κανονικὸς ἀντικαταστάτης. Τελικῶς οἱ δυὸ ἀλγῆτες μὲ κάτι λεπτὰ πού κατορθώνουν νὰ κερδίσουν ἀνοίγουν ἕνα βιβλιοπωλεῖον καὶ παύουν πᾶ νὰ πουλᾶνε βιβλία στοὺς δρόμους φωνάζοντας:

«Ἐδῶ στὴ φθίνια τὰ βάλαμε τίμια καὶ δίχως ματσαράγκα! Ἐρὲ Ντεκουμπρά, σπουδαῖε κάλαμε, πουλιέσα μόνον τρία φράγκα!...»

Τελικῶς γίνεται καὶ ἡ συμφιλίωσις τῶν δύο ἡρώων μὲ τίς δύο ἡρωίδες καὶ τὸ ἔργο τελειώνει μὲ ἕνα γλυκύτατον «γάμπυ-έντ». Ἡ πρώτη παράστασις τῶν «Σπουργιτίων» ἦταν πολὺ καλὴ. Ἐξαιρετικὴ ἡ μουσικὴ τοῦ κ. Χαροπούλου. Τὰ σκηνικὰ ὅχι σπουδαῖα.

Μὲ ἀρκετὴ ἐπιτυχίαν ἀνεβάστηκε στὸ «Κεντρικόν» ἀπὸ τὸν θάσον Χ.

Μηλιάδου — Κυριακοῦ ἡ ἐπιθεώρησις «Καπριτσιόζα» τῶν κ.κ. Ἀσημακοπούλου — Σουλβίου (Μουσικὴ: Κ. Α. Τριβάνου). Ἡ νέα ἐπιθεώρησις ἔχει πολλὰ νούμερα ἐπιτυχῆ καὶ ἐνδιαφέροντα. Ἰδιαίτερος ἐπιτυχὴς εἶνε οἱ ἐμφανίσεις τοῦ Κυριακοῦ, τῆς Πολυζέλλου, τοῦ Μακρή. Ἐπίσης θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναφερθῶν ἰδιαίτερος οἱ ἐμφανίσεις τῆς διδος Παβλόφσκιγια ἡ Παβλόσκα — ὅπως τὴν μετωνόμασε τελευταῖως τὸ πρόγραμμα. Οἱ χοροὶ τῆς εἶνε πολὺ καλὰ καὶ δίνουν πρὸ παντὸς σημεῖα συνεχοῦς ἐξελίξεως. Γενικῶς, ὅμως, ἡ συγκρότησις τοῦ θιάσου μολογῶν ὑπάρχουν σ' αὐτὴν πολλὰ ἀειδόλογα στελέχη τοῦ μουσικοῦ μας θεάτρου, δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι εἶναι ἰδεώδης. Θὰ ἦταν δὲ σφάλμα ἂν ὁ θάσος αὐτὸς δὲν ἐνισχύετο καὶ κατὰ τὴν προσηγνὴ θερινὴν σαζόν. Τὰ σκηνικὰ ὅχι ὅπως ἐκεῖνα μὲ τὰ ὁποῖα μᾶς εἶχε συνηθίσει μέχρι τώρα τὸ συγκρότημα αὐτό. Ἡ μουσικὴ τοῦ κ. Κατοβάνου, παρὰ τὸ ὅτι ὑπάρχουν μερὰ σ' αὐτὴν πολλὰς κοινοτυπίαι, εἶναι ἱκανοποιητικὴ.

Χ.

Εἰδησοῦλες

Τὴν περασμένην ἐβδομάδα ἔφυγε γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν τὸ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Καλλιτεχνικὸς Οὐμιλός» συγκρότημα τοῦ κ. Στυλιανοπούλου. Τὸ συγκρότημα αὐτὸ θὰ ἐμφανισθῇ στὸ «Μαξίμ» εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀναχωρήσαντος χθὲς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως συγκροτήματος τοῦ κ. Μάνου Φιλίππου.

Οἱ θεατρικὲς ζυμώσεις γιὰ τὸν κατάρτισμό τῶν νεανῶν θιάσον ἀρχίσαν ἤδη. Μέχρι στιγμῆς φαίνεται μᾶλλον βεβαίαν ἡ συγκρότησις πέντε θιάσων, στοὺς ὁποίους, σμειωτέον, δὲν ὑπολογίζονται οἱ τῆς πρόξας.

Πληροφορίαι ἐξ Αἰγυπτου ἀναφέρουν ὅτι ὁ εὐρύνόμενος ἐκεῖ θάσος τῆς κ. Ἀλίκης Μουσούρη, ἐξακολουθεῖ νὰ ἐργάζεται περίφημα. Σχετικῶς λέγεται, ὅτι ἡ τιμητικὴ παράστασις πού ἔδωκεν ἡ Ἀλίκη εἰς τὸ Χαρτοῦμ ἐπισημασμένην εἰσπράξις 1100 λιτρῶν.

Ἡ Κούλα Γκιουζέππε.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΚΟΤΩΜΕΝΗ

ισαρντσον.

—Ναι.

—Πού είχε πάει; ρώτησε ο αστυνομικός με ύφος άθωο.

—Δεν μου τώπε... μά να ξέρετε τι φουριόζος άνθρωπος είναι αυτός ο νέος... τρέχει σαν δαιμονισμένος... Έγώ το είπα επανειλημμένως ότι έτσι που κάνει θα σπάζει καμιά μέρα τα μούτρα του, αλλά δεν βαρύνεσθε... ούτε δίνετε προσοχή!...

Ο Ρίτσαρντσον είπε ότι θα συνεννοηθεί με τον Χάρρις για την τιμή κι' έφυγε από το γκαράζ, κατευθυνθείς άμέσως στο σπίτι της γυναίκας που καθάριζε το κατάστημα του γέρο - Κάτσπουλ.

—Μπορείτε να βάλετε την υπογραφή σας κάτω από αυτήν την κατάθεση; τη ρώτησε ο αστυνομικός.

Η γρηά έπικατέσθη τους θεούς και τα έπουράνια:

—'Αλλοίμονο, αν δεν ήμουν αξια να βάλω μια υπογραφή, είπε. Ξέρω πρώτης τάξεως γράμματα και διαβάζω κάθε μέρα έθνηπερίδες... Θα προτιμούσα, όμως, να μη με κουβαλήσω στο δικαστήριο για μάρτυρα... Δεν πήγα ποτέ μου σε τέτοιες πόρτες...

Ο Ρίτσαρντσον έκανε πώς δεν άκουσε τα τελευταία της λόγια και της διάβασε την κατάθεσή της.

—Τά είπα όλα αυτά ενώ; είπε η γρηά. Τι φλυαρία με είχε πιάσει, λοιπόν, εκείνη τη μέρα;... 'Αλλά, βέβαια, τώρα θυμάμαι... άφοι τάχως γραμμένα... δώστε μου την πένα σας να υπογράψω.

Ο Ρίτσαρντσον έδιπλωσε την κατάθεση την έβαλε στην τσέπη του κι' αποχαιρέτησε τη φλύαρη γρηά, που τον ξέβγαλε ως την πόρτα, λέγοντας:

—Νά ξέρετε ότι την υπογραφή την έβαλα μόνο για να τηρίτε... Σε κανένα άλλο αντιπρόσωπο της εξουσίας δεν θάκανα αυτή τη νάρη...

Από εκεί, ο Ρίτσαρντσον πήγε στη Διεύθυνση της Τροναίας, όπου περίμενε τις άναφορές των διαφόρων οργάνων για το έρόήτυπο που είχε υποβάλει. Και να τι έμαθε: Το άπόγειο της Τρίτης, το αυτοκίνητο του Χάρρις παρέσυρε στο δρόμο του Σάουρεϊ, που ώδηγούσε προς το Γκέλφορντ, ένα ποδηλατιστή. Το ποδήλατο είχε καταστραφή τελείως, άλλ' ο ποδηλατιστής έγλύτωσε με μεοιμένες επιπόλκιες άιμνες. Λέν ύπέβαλε, όμως μήνυση κατά τοι Χάρρις, γιατί ο νεαρός αυτός τώ είχε κλειμένο το ποδήλατο. Πάντως, νεγόνος είναι ότι ο Χάρρις, μετά την σύγκρουσή του με το ποδήλατο, δεν έστάθηκε καμιά στιγμή να δει αν ο σκότωσε τον ποδηλατιστή, άλλ' έφηκολούθησε το στενήρη δρόμο του, ελπίζων να ξεφύγει.

—ΕΕ—

Την επόμενη, κατά τας 9 το απόγευμα, ο Ρίτσαρντσον έπληνε στο σπίτι τοι Χάρρις. Φαίνεται δεν ήταν καλός εκείνη την ώρα. Και για να παραπλανήσει τον μάιτο ν' δέλ τοι είπε ότι είναι αστυνομικός εις το όποιον άνετέθη να βοή το μέρος όπου κρύβεται ο "Αρθουρ.

μαίτρο με μίαν εγκάρδια χειραψία και ξεκίνησε γραμμή προς άνευρεσιν του νεαρού "Αρθουρ.

Η όδός Ρούσβερν Ρόαντ ήταν γεμάτη από μικρά έξοικα σπιτάκια, άνεξάρτητα, με κήπο μπροστά και μικρή αυλή στο πίσω μέρος. Ο Ρίτσαρντσον γύπησε την πόρτα στον αριθμόν 13 και άμέσως σχεδόν τοι άνοιξε μια μεσόκοπη κυρία, που θά ήταν προφανώς η μητέρα της Στέλλας.

—Τι έπιθυμείτε, κύριε; τον ρώτησε μ' εύγένεια.

—Θά ήθελα να μιλήσω στην μίς Μάρτιν, είπε ο Ρίτσαρντσον. Πρόκειται για μια υπόθεση έντελως προσωπική.

—Πολύ εύχαρίστως. Περάστε...

Τον πέρασε μέσα σ' ένα μικρό σαλόνι και τον άφισε για να είδοποιήσει την κόρη της. Μία ματιά που έριξε γύρω του ο Ρίτσαρντσον άντελήθη ότι βρισκόταν σ' ένα τίμιο νοικοκυρόσπιτο, πολύ καλοβαλμένο και αρκετά κομψό. Το μόνο που τούκανε έντύπωση, ήταν μία βαρειά μωροδιά καπνού. Κύτταξε στο τραπέζι και είδε σ' ένα τασάκι, ένα τσιγάρο με χρυσό έπιστόμιο που κάπνιζε ακόμα. Και όμως, όπως τοι είχε πη ο μάιτρο, η Στέλλα έμενε μονάχα με τη μητέρα της. Έκάπνιζαν, λοιπόν, οι δυο γυναίκες;

—'Αλλ' ο Ρίτσαρντσον δεν πρόλαβε να σολιάσει το γεγονός. Σε λίγο άνοιξε η πόρτα και παρουσιάστηκε μπροστά του μια νοητευτική κοπέλα με ξανθά μαλλιά και γλυκύτατα μάτια, ντυμένη με μια μεταξωτή κρενά πυτζάμα.

Ο Ρίτσαρντσον ύπεκλήθη.

—Μίς Μάρτιν, της είπε, θά μπορούσα να σας άπασχολήσω για λίγα λεπτά της ώρας; Η Στέλλα τον εκύτταξε με περιέργεια και έκπληξη μαζί, ύστερα έκανε ναί με το κεφάλι και τούδειξε μια καρέκλα.

Μόλις έκάθισαν, ο αστυνομικός είπε:

—Θά μου έπιτρέψετε, δεσποινίς να καπνίσω ένα τσιγάρο, εκτός αν σας ένοιλλ... άλλ' όχι... βλέπω ότι καπνίζετε και σεις ή μάλλον ή μητέρα σας...

Κι' έδειξε το τσιγάρο που έκαιε πάνω στο τασάκι. Η Στέλλα γέλασε νευριασμένη, ένώ το πρόσωπό της έγινε κατακόκκινο. Ο Ρίτσαρντσον πήρε σοβαρό ύφος:

—Ίδου περί τίνος πρόκειται, μίς Μάρτιν, είπε. Μ' έπεφόρτισαν από την οικογένεια Χάρρις, ν' άνακαλύψω το μέρος όπου κρύβεται ο γυιός τους "Αρθουρ, που έξηφανίσθη από προγθές, χωρίς να δώση σημεία ζωής...

Η έξαφάνισις αυτή έχει βυθίσει τους γονείς του στην πιο μαύρη άπελπισία και ή καύμένη ή μητέρα του βάζει νίλια δυο με το νοι της...

Το γύπημα ήταν σκληρό. Η Στέλλα έγινε κατάνυχη.

—Και γιατί ήρθατε δώ; ψιθύρισε. Πώς θέλετε να ξέρω που βρίσκεται ο κ. "Αρθουρ Χάρρις;

—'Ηλθα να σας δώ, μίς Μάρτιν, γιατί γνωρίζω ότι συναντήσατε συχνά με τον κ. Χάρρις και ότι ίσως να έχετε και άλληλογνωσία μαζί του...

Υποθέτω να τον είδατε μετά την άνανώρησή του από την πατρική στέγη.

Η Στέλλα νόμισε ότι έπρεπε να θυμώσει.

—Πώς φαντάζεσθε τέτοιο πράγμα.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΚΟΤΩΜΕΝΗ

σπίτι της Στέλλας.

Τοι άνοιξε άμέσως ή ίδια και τοι ψιθύρισε μυστηριωδώς, γεμάτη συγκίνηση:

—'Εδώ είναι...

Κι' έφυγε άμέσως, για να έλθη σχεδόν άμέσως ο "Αρθουρ.

—Καλημέρα σας, κύριε Χάρρις, τοι είπε ο Ρίτσαρντσον, με γαυγελού... Με θυμάστε;... "Οχι... Είμαι ο αστυνομικός που σας ώδήγησα στο νεκροτομείο μπροστά στο πτώμα τοι μακαρίτου Κάτσπουλ.

—'Ερχεσθε να με συλλάβετε; ψιθύρισε.

—Πώς σας ήρθε ή ιδέα αυτή;... "Η συγκίσιε... "Ηλθα να σας βρώ, για να σας ώδηγήσω κοντά στους γονείς σας...

—Δεν θά σας ακολουθήσω!

—'Ω! κύριε Χάρρις... γιατί, λοιπόν, δεν θέλετε να έπιστρέψετε στο πατρικό σας σπίτι; Θά πάμε μαζί. Συμβουλευθήκε το ρολόγι του και προσέθεσε:

—Προηγούμενος, όμως, θά ήθελα να περάσουμε από το αστυνομικό τηήμα τοι Μάρουλεμπον, για να σας πάρουν μια κατάθεση...

Ο Χάρρις πήγε να λιποθυμήσει. Και με φωνή που μόλις άκούότανε:

—Πέθανε; ρώτησε.

—Μιλάτε για τον νεαρό ποδηλατιστή...

—Ναι, άλλ' ήταν άργά... Ο γέρος είχε φύγει... Το κατάστημα ήταν κλειστό... Έπείστρεψα, λοιπόν, στο σπίτι μου και τον περίμενα για να τοι έπιστρέψω το χρέος μου, όταν ξαφνικά μου άνήγγειλαν τη δική σας έπίσκεψη.

—Τότε γιατί μου είπατε ότι δεν τον γνωρίζατε τον Κάτσπουλ;

—'Ωραία έρώτησις!... Θέλατε να μάθη ο πατέρας μου ότι είχα δοσοληψίες με τοκογλύφους; Και τώρα, αν έλθω μαζί σας, μου δίνετε το λόγο σας ότι κανείς δεν θά μάθη το μέρος που κρυβόμουν;

—Σας τώ υπόσχομαι, είπε ο Ρίτσαρντσον. Μόνον ο προϊστάμενός μου θά τώ μάθη, αλλά φυσικά, μια τέτοια πληροφορία, θά θεωρηθώ ως έμπισ...

—Μιλάτε για τον νεαρό ποδηλατιστή...

—Ναι, άλλ' ήταν άργά... Ο γέρος είχε φύγει... Το κατάστημα ήταν κλειστό... Έπείστρεψα, λοιπόν, στο σπίτι μου και τον περίμενα για να τοι έπιστρέψω το χρέος μου, όταν ξαφνικά μου άνήγγειλαν τη δική σας έπίσκεψη.

—Τότε γιατί μου είπατε ότι δεν τον γνωρίζατε τον Κάτσπουλ;

—'Ωραία έρώτησις!... Θέλατε να μάθη ο πατέρας μου ότι είχα δοσοληψίες με τοκογλύφους; Και τώρα, αν έλθω μαζί σας, μου δίνετε το λόγο σας ότι κανείς δεν θά μάθη το μέρος που κρυβόμουν;

—Σας τώ υπόσχομαι, είπε ο Ρίτσαρντσον. Μόνον ο προϊστάμενός μου θά τώ μάθη, αλλά φυσικά, μια τέτοια πληροφορία, θά θεωρηθώ ως έμπισ...

—Μιλάτε για τον νεαρό ποδηλατιστή...

—Ναι, άλλ' ήταν άργά... Ο γέρος είχε φύγει... Το κατάστημα ήταν κλειστό... Έπείστρεψα, λοιπόν, στο σπίτι μου και τον περίμενα για να τοι έπιστρέψω το χρέος μου, όταν ξαφνικά μου άνήγγειλαν τη δική σας έπίσκεψη.

—Τότε γιατί μου είπατε ότι δεν τον γνωρίζατε τον Κάτσπουλ;

—'Ωραία έρώτησις!... Θέλατε να μάθη ο πατέρας μου ότι είχα δοσοληψίες με τοκογλύφους; Και τώρα, αν έλθω μαζί σας, μου δίνετε το λόγο σας ότι κανείς δεν θά μάθη το μέρος που κρυβόμουν;

—Σας τώ υπόσχομαι, είπε ο Ρίτσαρντσον. Μόνον ο προϊστάμενός μου θά τώ μάθη, αλλά φυσικά, μια τέτοια πληροφορία, θά θεωρηθώ ως έμπισ...

—Μιλάτε για τον νεαρό ποδηλατιστή...

—Ναι, άλλ' ήταν άργά... Ο γέρος είχε φύγει... Το κατάστημα ήταν κλειστό... Έπείστρεψα, λοιπόν, στο σπίτι μου και τον περίμενα για να τοι έπιστρέψω το χρέος μου, όταν ξαφνικά μου άνήγγειλαν τη δική σας έπίσκεψη.

—Τότε γιατί μου είπατε ότι δεν τον γνωρίζατε τον Κάτσπουλ;

—'Ωραία έρώτησις!... Θέλατε να μάθη ο πατέρας μου ότι είχα δοσοληψίες με τοκογλύφους; Και τώρα, αν έλθω μαζί σας, μου δίνετε το λόγο σας ότι κανείς δεν θά μάθη το μέρος που κρυβόμουν;

—Σας τώ υπόσχομαι, είπε ο Ρίτσαρντσον. Μόνον ο προϊστάμενός μου θά τώ μάθη, αλλά φυσικά, μια τέτοια πληροφορία, θά θεωρηθώ ως έμπισ...

—Μιλάτε για τον νεαρό ποδηλατιστή...

—Ναι, άλλ' ήταν άργά... Ο γέρος είχε φύγει... Το κατάστημα ήταν κλειστό... Έπείστρεψα, λοιπόν, στο σπίτι μου και τον περίμενα για να τοι έπιστρέψω το χρέος μου, όταν ξαφνικά μου άνήγγειλαν τη δική σας έπίσκεψη.

—Τότε γιατί μου είπατε ότι δεν τον γνωρίζατε τον Κάτσπουλ;

—'Ωραία έρώτησις!... Θέλατε να μάθη ο πατέρας μου ότι είχα δοσοληψίες με τοκογλύφους; Και τώρα, αν έλθω μαζί σας, μου δίνετε το λόγο σας ότι κανείς δεν θά μάθη το μέρος που κρυβόμουν;

—Σας τώ υπόσχομαι, είπε ο Ρίτσαρντσον. Μόνον ο προϊστάμενός μου θά τώ μάθη, αλλά φυσικά, μια τέτοια πληροφορία, θά θεωρηθώ ως έμπισ...

—Μιλάτε για τον νεαρό ποδηλατιστή...

—Ναι, άλλ' ήταν άργά... Ο γέρος είχε φύγει... Το κατάστημα ήταν κλειστό... Έπείστρεψα, λοιπόν, στο σπίτι μου και τον περίμενα για να τοι έπιστρέψω το χρέος μου, όταν ξαφνικά μου άνήγγειλαν τη δική σας έπίσκεψη.

—Τότε γιατί μου είπατε ότι δεν τον γνωρίζατε τον Κάτσπουλ;

—'Ωραία έρώτησις!... Θέλατε να μάθη ο πατέρας μου ότι είχα δοσοληψίες με τοκογλύφους; Και τώρα, αν έλθω μαζί σας, μου δίνετε το λόγο σας ότι κανείς δεν θά μάθη το μέρος που κρυβόμουν;

—Σας τώ υπόσχομαι, είπε ο Ρίτσαρντσον. Μόνον ο προϊστάμενός μου θά τώ μάθη, αλλά φυσικά, μια τέτοια πληροφορία, θά θεωρηθώ ως έμπισ...

—Μιλάτε για τον νεαρό ποδηλατιστή...

—Ναι, άλλ' ήταν άργά... Ο γέρος είχε φύγει... Το κατάστημα ήταν κλειστό... Έπείστρεψα, λοιπόν, στο σπίτι μου και τον περίμενα για να τοι έπιστρέψω το χρέος μου, όταν ξαφνικά μου άνήγγειλαν τη δική σας έπίσκεψη.

—Τότε γιατί μου είπατε ότι δεν τον γνωρίζατε τον Κάτσπουλ;

—'Ωραία έρώτησις!... Θέλατε να μάθη ο πατέρας μου ότι είχα δοσοληψίες με τοκογλύφους; Και τώρα, αν έλθω μαζί σας, μου δίνετε το λόγο σας ότι κανείς δεν θά μάθη το μέρος που κρυβόμουν;

—Σας τώ υπόσχομαι, είπε ο Ρίτσαρντσον. Μόνον ο προϊστάμενός μου θά τώ μάθη, αλλά φυσικά, μια τέτοια πληροφορία, θά θεωρηθώ ως έμπισ...

—Μιλάτε για τον νεαρό ποδηλατιστή...

—Ναι, άλλ' ήταν άργά... Ο γέρος είχε φύγει... Το κατάστημα ήταν κλειστό... Έπείστρεψα, λοιπόν, στο σπίτι μου και τον περίμενα για να τοι έπιστρέψω το χρέος μου, όταν ξαφνικά μου άνήγγειλαν τη δική σας έπίσκεψη.

—Τότε γιατί μου είπατε ότι δεν τον γνωρίζατε τον Κάτσπουλ;

—'Ωραία έρώτησις!... Θέλατε να μάθη ο πατέρας μου ότι είχα δοσοληψίες με τοκογλύφους; Και τώρα, αν έλθω μαζί σας, μου δίνετε το λόγο σας ότι κανείς δεν θά μάθη το μέρος που κρυβόμουν;

—Σας τώ υπόσχομαι, είπε ο Ρίτσαρντσον. Μόνον ο προϊστάμενός μου θά τώ μάθη, αλλά φυσικά, μια τέτοια πληροφορία, θά θεωρηθώ ως έμπισ...

—Μιλάτε για τον νεαρό ποδηλατιστή...

—Ναι, άλλ' ήταν άργά... Ο γέρος είχε φύγει... Το κατάστημα ήταν κλειστό... Έπείστρεψα, λοιπόν, στο σπίτι μου και τον περίμενα για να τοι έπιστρέψω το χρέος μου, όταν ξαφνικά μου άνήγγειλαν τη δική σας έπίσκεψη.

—Τότε γιατί μου είπατε ότι δεν τον γνωρίζατε τον Κάτσπουλ;

—'Ωραία έρώτησις!... Θέλατε να μάθη ο πατέρας μου ότι είχα δοσοληψίες με τοκογλύφους; Και τώρα, αν έλθω μαζί σας, μου δίνετε το λόγο σας ότι κανείς δεν θά μάθη το μέρος που κρυβόμουν;

—Σας τώ υπόσχομαι, είπε ο Ρίτσαρντσον. Μόνον ο προϊστάμενός μου θά τώ μάθη, αλλά φυσικά, μια τέτοια πληροφορία, θά θεωρηθώ ως έμπισ...

—Μιλάτε για τον νεαρό ποδηλατιστή...

—Ναι, άλλ' ήταν άργά... Ο γέρος είχε φύγει... Το κατάστημα ήταν κλειστό... Έπείστρεψα, λοιπόν, στο σπίτι μου και τον περίμενα για να τοι έπιστρέψω το χρέος μου, όταν ξαφνικά μου άνήγγειλαν τη δική σας έπίσκεψη.

—Τότε γιατί μου είπατε ότι δεν τον γνωρίζατε τον Κάτσπουλ;

—'Ωραία έρώτησις!... Θέλατε να μάθη ο πατέρας μου ότι είχα δοσοληψίες με τοκογλύφους; Και τώρα, αν έλθω μαζί σας, μου δίνετε το λόγο σας ότι κανείς δεν θά μάθη το μέρος που κρυβόμουν;

—Σας τώ υπόσχομαι, είπε ο Ρίτσαρντσον. Μόνον ο προϊστάμενός μου θά τώ μάθη, αλλά φυσικά, μια τέτοια πληροφορία, θά θεωρηθώ ως έμπισ...

—Μιλάτε για τον νεαρό ποδηλατιστή...

—Ναι, άλλ' ήταν άργά... Ο γέρος είχε φύγει... Το κατάστημα ήταν κλειστό... Έπείστρεψα, λοιπόν, στο σπίτι μου και τον περίμενα για να τοι έπιστρέψω το χρέος μου, όταν ξαφνικά μου άνήγγειλαν τη δική σας έπίσκεψη.

—Τότε γιατί μου είπατε ότι δεν τον γνωρίζατε τον Κάτσπουλ;

—'Ωραία έρώτησις!... Θέλατε να μάθη ο πατέρας μου ότι είχα δοσοληψίες με τοκογλύφους; Και τώρα, αν έλθω μαζί σας, μου δίνετε το λόγο σας ότι κανείς δεν θά μάθη το μέρος που κρυβόμουν;

—Σας τώ υπόσχομαι, είπε ο Ρίτσαρντσον. Μόνον ο προϊστάμενός μου θά τώ μάθη, αλλά φυσικά, μια τέτοια πληροφορία, θά θεωρηθώ ως έμπισ...

—Μιλάτε για τον νεαρό ποδηλατιστή...

—Ναι, άλλ' ήταν άργά... Ο γέρος είχε φύγει... Το κατάστημα ήταν κλειστό... Έπείστρεψα, λοιπόν, στο σπίτι μου και τον περίμενα για να τοι έπιστρέψω το χρέος μου, όταν ξαφνικά μου άνήγγειλαν τη δική σας έπίσκεψη.

—Τότε γιατί μου είπατε ότι δεν τον γνωρίζατε τον Κάτσπουλ;

—'Ωραία έρώτησις!... Θέλατε να μάθη ο πατέρας μου ότι είχα δοσοληψίες με τοκογλύφους; Και τώρα, αν έλθω μαζί σας, μου δίνετε το λόγο σας ότι κανείς δεν θά μάθη το μέρος που κρυβόμουν;

—Σας τώ υπόσχομαι, είπε ο Ρίτσαρντσον. Μόνον ο προϊστάμενός μου θά τώ μάθη, αλλά φυσικά, μια τέτοια πληροφορία, θά θεωρηθώ ως έμπισ...

—Μιλάτε για τον νεαρό ποδηλατιστή...

—Ναι, άλλ' ήταν άργά... Ο γέρος είχε φύγει... Το κατάστημα ήταν κλειστό... Έπείστρεψα, λοιπόν, στο σπίτι μου και τον περίμενα για να τοι έπιστρέψω το χρέος μου, όταν ξαφνικά μου άνήγγειλαν τη δική σας έπίσκεψη.

—Τότε γιατί μου είπατε ότι δεν τον γνωρίζατε τον Κάτσπουλ;

—'Ωραία έρώτησις!... Θέλατε να μάθη ο πατέρας μου ότι είχα δοσοληψίες με τοκογλύφους; Και τώρα, αν έλθω μαζί σας, μου δίνετε το λόγο σας ότι κανείς δεν θά μάθη το μέρος που κρυβόμουν;

—Σας τώ υπόσχομαι, είπε ο Ρίτσαρντσον. Μόνον ο προϊστάμενός μου θά τώ μάθη, αλλά φυσικά, μια τέτοια πληροφορία, θά θεωρηθώ ως έμπισ...

—Μιλάτε για τον νεαρό ποδηλατιστή...

—Ναι, άλλ' ήταν άργά... Ο γέρος είχε φύγει... Το κατάστημα ήταν κλειστό... Έπείστρεψα, λοιπόν, στο σπίτι μου και τον περίμενα για να τοι έπιστρέψω το χρέος μου, όταν ξαφνικά μου άνήγγειλαν τη δική σας έπίσκεψη.

—Τότε γιατί μου είπατε ότι δεν τον γνωρίζατε τον Κάτσπουλ;

—'Ωραία έρώτησις!... Θέλατε να μάθη ο πατέρας μου ότι είχα δοσοληψίες με τοκογλύφους; Και τώρα, αν έλθω μαζί σας, μου δίνετε το λόγο σας ότι κανείς δεν θά μάθη το μέρος που κρυβόμουν;

—Σας τώ υπόσχομαι, είπε ο Ρίτσαρντσον. Μόνον ο προϊστάμενός μου θά τώ μάθη, αλλά φυσικά, μια τέτοια πληροφορία, θά θεωρηθώ ως έμπισ...

—Μιλάτε για τον νεαρό ποδηλατιστή...

—Ναι, άλλ' ήταν άργά... Ο γέρος είχε φύγει... Το κατάστημα ήταν κλειστό... Έπείστρεψα, λοιπόν, στο σπίτι μου και τον περίμενα για να τοι έπιστρέψω το χρέος μου, όταν ξαφνικά μου άνήγγειλαν τη δική σας έπίσκεψη.

—Τότε γιατί μου είπατε ότι δεν τον γνωρίζατε τον Κάτσπουλ;

—'Ωραία έρώτησις!... Θέλατε να μάθη ο πατέρας μου ότι είχα δοσοληψίες με τοκογλύφους; Και τώρα, αν έλθω μαζί σας, μου δίνετε το λόγο σας ότι κανείς δεν θά μάθη το μέρος που κρυβόμουν;

—Σας τώ υπόσχομαι, είπε ο Ρίτσαρντσον. Μόνον ο προϊστάμενός μου θά τώ μάθη, αλλά φυσικά, μια τέτοια πληροφορία, θά θεωρηθώ ως έμπισ...

—Μιλάτε για τον νεαρό ποδηλατιστή...

—Ναι, άλλ' ήταν άργά... Ο γέρος είχε φύγει... Το κατάστημα ήταν κλειστό... Έπείστρεψα, λοιπόν, στο σπίτι μου και τον περίμενα για να τοι έπιστρέψω το χρέος μου, όταν ξαφνικά μου άνήγγειλαν τη δική σας έπίσκεψη.

—Τότε γιατί μου είπατε ότι δεν τον γνωρίζατε τον Κάτσπουλ;

—'Ωραία έρώτησις!... Θέλατε να μάθη ο πατέρας μου ότι είχα δοσοληψίες με τοκογλύφους; Και τώρα, αν έλθω μαζί σας, μου δίνετε το λόγο σας ότι κανείς δεν θά μάθη το μέρος που κρυβόμουν;

—Σας τώ υπόσχομαι, είπε ο Ρίτσαρντσον. Μόνον ο προϊστάμενός μου θά τώ μάθη, αλλά φυσικά, μια τέτοια πληροφορία, θά θεωρηθώ ως έμπισ...

—Μιλάτε για τον νεαρό ποδηλατιστή...

—Ναι, άλλ' ήταν άργά... Ο γέρος είχε φύγει... Το κατάστημα ήταν κλειστό... Έπείστρεψα, λοιπόν, στο σπίτι μου και τον περίμενα για να τοι έπιστρέψω το χρέος μου, όταν ξαφνικά μου άνήγγειλαν τη δική σας έπίσκεψη.

—Τότε γιατί μου είπατε ότι δεν τον γνωρίζατε τον Κάτσπουλ;

—'Ωραία έρώτησις!... Θέλατε να μάθη ο πατέρας μου ότι είχα δοσοληψίες με τοκογλύφους; Και τώρα, αν έλθω μαζί σας, μου δίνετε το λόγο σας ότι κανείς δεν θά μάθη το μέρος που κρυβόμουν;

—Σας τώ υπόσχομαι, είπε ο Ρίτσαρντσον. Μόνον ο προϊστάμενός μου θά τώ μάθη, αλλά φυσικά, μια τέτοια πληροφορία, θά θεωρηθώ ως έμπισ...

—Μιλάτε για τον νεαρό ποδηλατιστή...

—Ναι, άλλ' ήταν άργά... Ο γέρος είχε φύγει... Το κατάστημα ήταν κλειστό... Έπείστρεψα, λοιπόν, στο σπίτι μου και τον περίμενα για να τοι έπιστρέψω το χρέος μου, όταν ξαφνικά μου άνήγγειλαν τη δική σας έπίσκεψη.

—Τότε γιατί μου είπατε ότι δεν τον γνωρίζατε τον Κάτσπουλ;

—'Ωραία έρώτησις!... Θέλατε να μάθη ο πατέρας μου ότι είχα δοσοληψίες με τοκογλύφους; Και τώρα, αν έλθω μαζί σας, μου δίνετε το λόγο σας ότι κανείς δεν θά μάθη το μέρος που κρυβόμουν;

—Σας τώ υπόσχομαι, είπε ο Ρίτσαρντσον. Μόνον ο προϊστάμενός μου θά τώ μάθη, αλλά φυσικά, μια τέτοια πληροφορία, θά θεωρηθώ ως έμπισ...

—Μιλάτε για τον νεαρό ποδηλατιστή...

—Ναι, άλλ' ήταν άργά... Ο γέρος είχε φύγει... Το κατάστημα ήταν κλειστό... Έπείστρεψα, λοιπόν, στο σπίτι μου και τον περίμενα για να τοι έπιστρέψω το χρέος μου, όταν ξαφνικά μου άνήγγειλαν τη δική σας έπίσκεψη.

—

στευτική... Πάρτε το καπέλλο σας και πάμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9ον

Ο Ρίτσαρντσον προχωρεί...

—Καθήστε εκεί, είπε ο Ρίτσαρντσον στον Χάρρις, μόλις έφθασαν στο αστυνομικό τμήμα του Μάρουλεμπον. Κι' ενώ ο νέος έμεινε στον αντιθάλαμο, ο Ρίτσαρντσον μπήκε στο γραφείο του Φόστερ.

—Γύρισε κι' άλλες; τόν ρώτησε ο επιθεωρητής. Έχουμε τίποτε νέα; Ο Ρίτσαρντσον απάντησε:

—Μάλιστα... σας έφερα τον "Αρθουρ Χάρρις".

—Αλήθεια; Και πού τον βρήκες; ρώτησε ο Φόστερ κατάπληκτος.

—Στο σπίτι της φίλης του, στο "Αμπυ Βούντ".

—Ήλθε πρόθυμα ή έδυστρόφησε;

—Θα σας πω... Μου ξήτησε ότι η εξαφάνισή του ώφειλετο στο αυτοκινητικό δυστύχημα του Γκύλφορντ. Ένόμισε ότι είχε σκοτώσει τον ποδηλατιστή που ανέτρεψε.

—Μπράβο, Ρίτσαρντσον... μέχρι τώρα τα πώς περίφημα... ή θεωρία σου περί την αίτιαν της εξαφάνισής του "Αρθουρ Χάρρις" ξεριζώθηκε. Φέρε μέσα αυτόν τον τρελλόν νέον... και στάσου πλάι μου, ώστε αν τυγόν μου τα λέγει διαφορετικά, να τον διορθώσω...

—Αλλ' ο Χάρρις δεν έπεσε σε καμιά αντίφαση και ο τόνος της φωνής του έφάνηκε στον Φόστερ απόλυτως ειλικρινής. Απαντούσε σ' άλλες τις ερωτήσεις αδίστακτα.

—Υπογράψατε κανένα γραμμάτιο εις διαταγήν του Κάτσπουλ έναντι του χρέους σας; τόν ρώτησε ο Φόστερ.

—Μάλιστα.

—Το γραμμάτιο αυτό το ξαναείδατε;

—Ποτέ...

—Πολύ καλά, κύριε Χάρρις... υπολείπεται να επιστρέψετε στο σπίτι σας... θα σας συνοδεύσει ο κ. Ρίτσαρντσον, εις τον όποιον είχε ανατεθεί η ανεύρεσή σας, κατόπιν σκετικής παρακλήσεως του πατρός σας.

—Ο "Αρθουρ" έκασοφύλαξε.

—Πώς θα παρουσιασθώ στο σπίτι μου, συνοδευόμενος από έναν αστυνομικό;... Τι "ούτρα είχε ο πατέρας μου όταν ήλθε στην αστυνομία;

—Εγώ δεν τον είδα, είπε ο Φόστερ... μου είπαν, όμως, ότι δεν ήταν καθόλου θυμωμένος μαζί σας...

—Ο Ρίτσαρντσον σηκώθηκε κι' ο "Αρθουρ" τον έμμηθη. Ο Φόστερ είπε:

—Θα πάω στο κεντρικό γραφείο μ' αυτή την κατάθεση. Μόλις τελειώσω με τον κ. Χάρρις, έλα, Ρίτσαρντσον, να με βρήξ.

—ΕΕ—

Μόλις ο Φόστερ έφθασε στο γραφείο του Μπέκκετ, του άνηγγειλ βριαμβευτικά:

—Βρήκαμε τον "Αρθουρ Χάρρις".

—Συγχαρητήρια! Ποιος τον βρήκε;

—Ο Ρίτσαρντσον της τροχαίας... Πρώτες τάξεις επιτυχία. Νά η κατάθεση του νέου.

—Ο Μπέκκετ την εδιάβασε και είπε:

—Μου φαίνεται ότι κατόπιν των εξαγγελιών αυτών, ο Χάρρις απαλλάσσεται πάσης ύποψης.

—Δεν είμαι απόλυτως βέβαιος...

Το πρώτο μέρος της καταθέσεως είναι, ασφαλώς, ειλικρινές και στέκεται... Το δεύτερο, όμως, μέρος... Ο Χάρρις βρήκε την πόρτα του καταστήματος κλειστή, κατέβηκε γρήγορα προς την Μπαϊκκετ Στρήτ και είμαι βέβαιος ότι προσπάθησε να βρή τον Κάτσπουλ, για να τον έμποδισή να πάη στον πατέρα του... Δεν αποκλείεται, λοιπόν, να βρήκε το γέρο στο δρόμο, να του απέσπασε το γραμμάτιο και να τώβαλε στα πόδια... Έτσι, ξηνηγείται και η κατάθεση της διαβήτηδος που άκουσε τον γέρο τοκογλύφο να λέγει: «Πολύ καλά, θα τα πω σ' έναν αστυφύλακα!»

Οι αστυνομικοί είναι άνθρωποι πεισματάρηδες. Τόσον ο Φόστερ, όσον και ο Μπέκκετ, υποστηρίζαν με πείσμα την άποψή τους... Και ο Μπέκκετ δεν απέκρυπτε τη γνώμη του, ότι η κυρία Κάτσπουλ έστραγγαλίσθη από τον άνδρα της...

—Εσείς οι σκωτσέζοι, είπε στον Φόστερ, είστε ξεροκέφαλοι. Όταν σας καρφωθή μια ιδέα στο μυαλό, δεν μπορείτε να τη βγάλετε... Και αν ακόμα έχετε δίκιο στην άποψή σας, πάλι δεν έχετε καμιά απόδειξη κατά το "Αρθουρ Χάρρις, παρ' όλα όσα σας είπε ο μέθυσος επιδιορθωτής των ζωγραφικών πινάκων... δεν φαντάζομαι σε μια τόσο σοβαρή υπόθεση, να στηριχθώ στη μαρτυρία ενός ατόμου σαν τον γέρο - Κρόνιν...

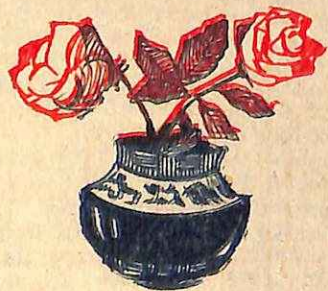
—Ο Κρόνιν δεν είδε, βέβαια, τον αουτοργό του εγκλήματος, πάντως, όμως, είναι το μόνο πρόσωπο που βρέθηκε κοντά στη σκηνή της δολοφονίας...

—Αυτό είναι ακριβές... Μέχρι της στιγμής, όμως, δεν μου φέρετε κανένα στοιχείο που ν' ανατρέψη την έκδοσή μου... Μόνον ο Κάτσπουλ φαίνεται ως έναν λόγου να δολοφονήση τη γυναίκα του... Πρέπει να δοίμε τον κ. Μόρντεν.

—Ανοίξε την πόρτα που επικοινωνούσε με το γραφείο του «νομικού συμβούλου» και ανέφερε στον Μόρντεν τα τελευταία γεγονότα.

—Βλέπω ότι υποστηρίζετε τη γνώμη σας είπε ο Μόρντεν αποτεινόμενος προς τον Φόστερ και ότι επιμένετε να πιστεύετε ότι ο Χάρρις είναι αναιμιγμένος στην υπόθεση... Η έκδοσή σας περί της βιαίας αποσπάσεως του γραμμάτιου από τα χέρια του Κάτσπουλ στέκεται και την παραδέχομαι αμέσως, αφού το γραμμάτιο αυτό λείπει από το συρτάρι του τοκογλύφου και αφού κανείς άλλος εκτός από τον Χάρρις δεν είχε συμφέρον να το εξαφανίση... Έν τούτοις, δεν μπορώ να παύσω πιστεύων ότι το έγκλημα διεπράχθη μετά τας έξ... Την ώρα, όμως αυτή, ο Χάρρις ήταν μαζί με τον Ρίτσαρντσον...

—Ο καθένας έχει τη γνώμη του, κύριε, είπε ο Φόστερ, χαμογελών.

τας. Θα δούμε ποιος έχει δίκιο...

—Είδα τον συμβολαιογράφο του Κάτσπουλ... Μου είπε ότι αν οι δυο σύζυγοι ήλθαν στα χέρια, νικητής θα έβγαινε η γυναίκα... ο συμβολαιογράφος μου είπεν επίσης ότι ο άνεσιός της κυρίας Κάτσπουλ, ανθυποπλοίαρχος Σάρπ, δεν είναι δυνατόν να γελιέται όταν ισχυρίζεται ότι είδε τη θεία του στο δρόμο, μετά τας έξ... Νομίζω ότι η έκδοσή της δολοφονίας της γυναίκας αυτής από τον άνδρα της έορίθη στη μέση από τον άλλον άνεσιό, τον Χέρμπερτ Ρής...

—Την ίδια γνώμη με τον Ρής, την έχει και η υπηρέτρια του Κάτσπουλ...

—Πρέπει να προσανατολισουμε τας έρευνάς μας, κύριε Φόστερ, προς τας μαρτυρίας που τείνουν ν' αποδείξουν ότι η κυρία Κάτσπουλ ξεθάθη μετά τας έξ... "Αν η γυναίκα αυτή ζούσε μετά τας έξ, πως μίηκε κατόπιν στο παλαιοπωλείο, αφού δεν είχε κλειδί... μήπως κάποιος άλλος, που είχε δεύτερο κλειδί, την παρέσυρε μέχρι του καταστήματος και τη σκότωσε;

—Πάλι αυτό το μυστηριώδες κλειδί...

—Μπορούμε επίσης να υποθέσουμε ότι το κλειδί που είχε ο Κάτσπουλ, το έπρεπε από την τσέπη στον τόπο του δυστυχήματος και το περιουλέξε κάποιος διαβάτης... Πολλές φορές, όποιος βόισκε στο δρόμο ένα κλειδί, το παραδίδει στο γειτονικό κατάστημα ή στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα... Δεν νομίζετε ότι θα έπρεπε να γίνει μια σκετική έρευνα στα καταστήματα που βρίσκονται κοντά στον τόπο όπου σκοτώθηκε ο γέρον τοκογλύφος;

—Ο Φόστερ έμεινε συλλογισμένος.

—Και αν ακόμα δεν βρεθούν ίχνη κλειδιού είπε λίγο, πάντως θα συγκεντρώσουμε διάφορες πληροφορίες, νοήσιμες ίσως... Πηγαίνω να διατάξω τον Ρίτσαρντσον...

—ΕΕ—

—Ο Ρίτσαρντσον είχε επιστρέψει από το σπίτι του Χάρρις και περίμενε στον αντιθάλαμο. Ο Φόστερ του ξήτησε τι έπρεπε να κάνει και ο νεαρός αστυνομικός άνεχώρησε αμέσως.

Πρώτα πήγε σ' ένα ζαναροπλάστείο και σ' ένα κουρείο που βρισκότανε στη διασταύωση της Μπαϊκκετ Στρήτ και της Κράουφορντ Στρήτ. "Αλλ' οι δυο αυτές επισκέψεις του απέβησαν άκαρποι. Κατόπιν μίηκε σ' ένα μικρό κατάστημα ψιλικών. Η πωλήτρια που ήταν νέα και τσαγπίνα, μόλις άκουσε τι ήθελε ο Ρίτσαρντσον, φώναξε μια γεροντοκόρη που βρισκότανε στο βάθος του καταστήματος και της είπε:

—Τι σου λέγα, Βέρθα; Νά ένας κύριος που έρχεται για το δυστύχημα της περασμένης Τρίτης... Ήλθε να μάθη μήπως μάς έφεραν κανένα κλειδί, που βρέθηκε στο δρόμο... σίγουρα τα όνομάς μας θα περαιοστούν στις εφημερίδες!

Η Βέρθα, πιδ σοβαρή, δήλωσε:

—"Οχι, δεν μάς έφεραν κανένα κλειδί... Έν τούτοις, ήλθε κάποιος και μάς μίησε σκετικώς με το αυτοκινητικό δυστύχημα, που έγινε εις βάρος του παλαιοπώλου.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Τὰ περίεργα τῆς ἐπιστήμης

"Ένα νέον παιδαγωγικόν σύστημα

Τό γραμμόφωνο πού διδάσκει

Δ* παρουσιάσουμε σήμερα στους αναγνώστας μας ένα παράδοξο μηχανήμα, στηριζόμενον εις ένα αξίωμα έντελώς νέον, πού καλείται να επιφέρει θαυμαστά αποτελέσματα στο σύστημα της άτομικής μορφώσεως.

Χάρις στο καταπληκτικό αυτό μηχανήμα, θα μπορή κανείς έντελώς μόνος του, χωρίς τη βοήθεια διδασκάλου και έπιστημονικών βιβλίων, να μαθαίνη όποια γλώσσα του κόσμου θέλει, να πλουτίζη τις ιστορικές του γνώσεις, να μαθαίνη γεωγραφία και μαθηματικά, να γίνεται τέλος πάνσοφος και να έχη πάντοτε πρόχειρη όποιαδήποτε γνώσι πού θέλει.

Τό μηχανήμα αυτό τό έλέετε στην παρατιθέμενη φωτογραφία. Είνε ένα γραμμόφωνο, του όποιου οι δίσκοι, αντί να δίνουν τραγουδάκια και καντσονέτες δίνουν διάφορα μαθήματα.

—ΕΕ—

Είνε γνωστόν ότι ο άνθρωπος, χωρίς να καταβάλη καμιά προσπάθεια, μαθαίνει διάφορα ρεφραίν τραγουδιών, τά όποια άκούει κατά κόρον. Κάτι παρόμοιον συμβαίνει και με τό μορφωτικό αυτό γραμμόφωνο, πού ο κατασκευαστής του τό όνόμασε «Μνημοσύνην» προς τιμήν της θυγατρής του Ουρανού Μνημοσύνης, μητέρας των έννάς Μουσών και θεάς της μνήμης.

Ο πατήρ του έν λόγω γραμμόφω-νου, καθηγητής Ρουτέν, ένας έκ των μεγαλύτερων σοφών της Γαλλίας, πού κατηνάλωσε χρόνια δλόκληρα στη μελέτη των διαφόρων παιδαγωγικών συστημάτων, έσκέφθηκε ότι τά άμελή παιδιά και έν γένει οι όκνηροι μαθητά και φοιτητα, θα μπορούσαν να μάθουν τά μαθήματά τους άκόπως, χωρίς να σκύδουν ώρες δλόκληρες πάνω από τά βιβλία, άλλ' άκούοντας, έαπλωμένοι άνέτως στην πολυθρόνα τους, τους δίσκους της Μνημοσύνης.

Πώς μαθαίνουν τά ρεφραίν των τραγουδιών άνθρωποι πού δεν πηγαίνουν ποτέ τό θέατρο και δεν άσχολούνται καθόλου με τη μουσική; Άπλουστατα, χωρίς να τό θέλουν, με τό ν' άκούνε συνεχώς τά διάφορα γραμμόφωνα, πού συναντά κανείς σε κάθε του όθμα. Πώς θα μά-

θουν οι μαθητά ένα δύσκολο θεώρημα; Κατά τον ίδιο τρόπο. Κλειδώνστε τους μέσα σ' ένα δωμάτιο και θάλτε εις ένέργειαν τό γραμμόφωνο μ' ένα δίσκο πού να έξηγή τό έν λόγω θεώρημα. Όταν ο ξεροκέφαλος αυτός νέος άκούση άναγκαστικώς τό θεώρημά του σαράντα και πενήντα φορές συνεχώς, άσφαλώς θα τό μάθη θέλοντας και μή!

—ΕΕ—
"Αλλ' ή Μνημοσύνη δεν είνε μόνον για τους άμελείς μαθη-

τρόπον αξιοθαύμαστον.

Γίνεται δηλαδή με τό νέον αυτό σύστημα ένα είδος τονώσεως της μνήμης, εις την όποιαν χαράσσονται οι διάφορες γνώσεις κατά τρόπον άνεξίτηλον.

—ΕΕ—

Η Μνημοσύνη έπεδείχθη κατά την ιερυσινήν Διεθνή Έκθεση των Παρισίων, λαβούσα και τό πρώτο θραύειον μεταξύ των διαφόρων άλλων σχολικών όργάνων.

Ο κατασκευαστής της καθηγητής Ρουτέν παρουσίασε μια σειρά από 500 δίσκους, εις τους όποιους περιελαμβάνοντο όλα τά θέματα των διαφόρων γνώσεων.

Ένας δίσκος, αίφνης, έπαναλαμβάνει κατά κόρον τον πυθαγόρειον πίνακα, ένας άλλος τό «Πιστεύω», και ούτω καθεξής.

Γεννάται όμως τό έξής πρόβλημα: Οι δίσκοι αυτοί στοιχίζουν ακριβά, και δεν μπορεί να τους άποκτήση ο καθένας. "Αν πρόκειται να διαθέση κανείς 20 φράγκα για κάθε δίσκο, θα μπορούσε με τό ίδιο ποσόν να άγοράση ένα βιβλίο!

Έτσι ή έφεύρεσις του δόκτορος Ρουτέν είνε μόνον για τά όκνηρά και άμελή παιδιά των πλουσίων κι' όχι για τη φτώχολογία.

—ΕΕ—

Παράλληλα προς τη Μνημοσύνη, κατασκευάσθη κι' ένα άλλο μορφωτικό γραμμόφωνο, πού όνομάζεται «Έπαναληπτικόν αυτόματον».

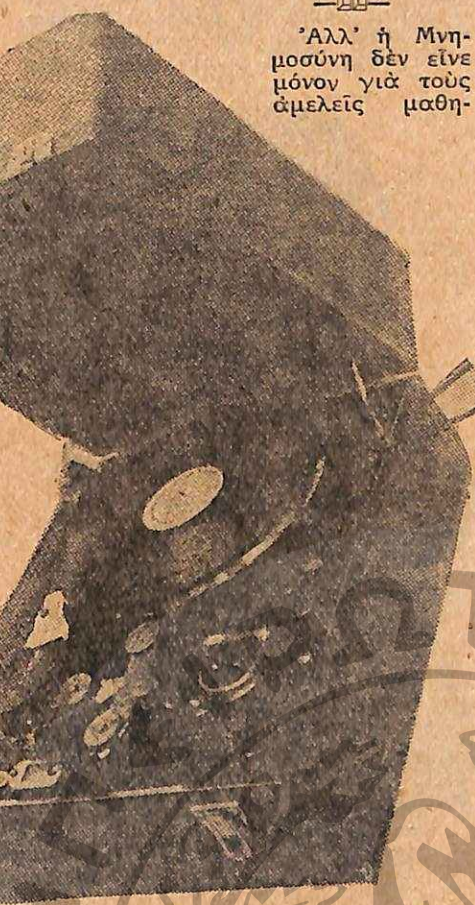
Μη νομίζετε ότι πρόκειται περί κανός μπράουινγκ με μορφήν γραμμόφωνου! Άπλουστατα, οι δίσκοι του γραμμόφωνου αυτού έπαναλαμβάνουν πλειστάκις ένα θεώρημα ή ένα πρόβλημα, κατά τρόπον όμως άμερικανικόν.

Άκούτε, έξαφνα, τό ρεφραίν ενός τραγουδιού της μόδας και άμέσως κατόπιν τό θεώρημα. "Υστερα, πάλι, τό ρεφραίν και ούτω καθεξής, ώστε θέλοντας και μή, μαζί με τό τραγούδι, να μαθαίνετε και τό μαθήμα σας.

Τόσον ή Μνημοσύνη όσον και τό Έπαναληπτικόν Αυτόματον καλούνται να καθέξουν στην παιδαγωγική μια μεγάλη θέση, λόγω της άποτελεσματικότητος του σκοπού των.

Στό Παρίσι οι τρόφιμοι ενός όρφανοτροφείου διδάσκονται κατ' αυτόν τον τρόπον, χωρίς στη φιλανθρωπική δωρεά ενός πλουσίου, ο όποιος προσέφερε μια Μνημοσύνη μ' ένα μεγάλων και με 2000 δίσκους, άναφερομένους εις όλας τάς ανθρωπίνους γνώσεις.

ΖΩΡΖ ΛΑΡΜΥ

Η... Μνημοσύνη του δοκτορ Ρουτέν.

τάς. Είνε έξ ίσου χρήσιμη και για όλους όσοι θέλουν να μορφωθούν, και όδυνατούν, λόγω της βιοπάλης, να φοιτούν εις τό πανεπιστήμιο ή ν. να αγοράζουν ακριβά βιβλία. Με μια άγοράσουν της Μνημοσύνης έχουν σειρά δίσκων της άποστήθισουν δι-πρόχειρη σε κάθε στιγμή την ιστο-ρική, την φυσική και την άριθμητική, την φυσική και όποιο άλλο μάθημα θέλουν.

Έξαιρετική είνε ή ύπηρεσία πού προσφέρει ή Μνημοσύνη στους φοιτητάς της χημείας πού σπάζουν τό κεφάλι τους για ν' άποστηθίσουν δι-αφόρους πολυπλόκους άλγεβρικούς τύπους.

Με τους δίσκους της Μνημοσύνης πού έπαναλαμβάνουν κάθε τύπον κα-τά κόρον, ή άποστήθισις καθίσταται εύχερης και οι φιλομαθείς φοιτητα μαθαίνουν εκείνο πού θέλουν κατά

55 και 20

«Το χθεσινό ταχυδρομείο μου βρήκα και το γραμματάκι αυτό με την υπογραφή «Μικρούλα»:

«Είμαι 20 χρόνων, όμορφη, έτσι μου λένε τουλάχιστον. Δυστυχώς δεν είμαι καθόλου πλούσια. Οι γονείς μου δεν μπορούν να μου δώσουν καμιά προίκα εκτός από τα «ρούχα» μου και πρέπει να σάς όμολογήσω ότι κάθε άλλο παρά πολλά είναι αυτά...»

Τώρα τελευταίως με ζητεί εις γάμον ένας άνδρας 55 χρόνων, πλουσιώτατος. Τό σκέπτομαι πολύ και διστάζω ν' αποφασίσω ακόμη. Οι γονείς μου με αφήνουν ελεύθερη να πάρω την απόφασή μου και δεν θέλουν να επηρεάσουν την γνώμη μου ούτε «υπέρ» ούτε «κατά». Οι γνωστοί μου με παροτρύνουν να παντρευθώ, γιατί έτσι θ' αποκτήσω χρήματα, άνεση, θα μπορώ να ταξιδέψω κ.λπ. Δεν ξέρω όμως σε ποιόν ν' αποταθώ να με συμβουλευθώ. Άγαπημένη μου Λόρα, εσύ ποτέ είσαι τόσο καλή, θάθελες να μου δώσεις την γνώμη σου; Τί πρέπει να κάνω για την ευτυχία μου;»

Σ' ευχαριστώ, μικρή μου φίλη, για την εμπιστοσύνη που μου δείχνεις. Νομίζω όμως ότι οι γονείς σου είναι τα πιο ένδεδικυμένα πρόσωπα για να σε συμβουλευθούν σ' ένα τόσο λεπτό ζήτημα, από το οποίο θα εξαρτηθεί ολόκληρη η ζωή σου.

Νομίζω ακόμη ότι αν ήμουν 20 χρόνων θα δίσταζα να ενόσω την ζωή μου μ' έναν άνδρα που θα με περνούσε 35 χρόνια. Σκέψου, ότι την εποχή που θα είσαι εσύ 30 χρόνων εκείνος θα είναι 65 και χωρίς να θέλω να κατηγορήσω τους εξηντάρηδες δεν μπορώ να δεβαιώσω φυσικά ότι είναι οι ιδεώδεις σύντροφοι για μια γυναίκα 30 χρόνων σε όλη την άνθηση της νεότητος και της όμορφιάς της. Σκέψου ότι κινδυνεύεις να κάνης την νοσοκόμο τόν περισσότερο καιρό της ζωής σου...

Νομίζω ότι αν ήμουν στην θέση σου θα προτιμούσα ν' αντιμετώπισω μια πεντημενη ζωή, χωρίς πλούτη, μ' έναν άνδρα της ηλικίας μου που θα μπορούσε να μοιράζεται τις ιδέες μου τα γούστα μου με τόν όποιον θα ήμουν πραγματικά νέα και θα μπορούσα να κάνω εκδρομές, σπόρ κ.λπ.

Φαντάζεστε βέβαια ότι ένας άνδρας 65 χρόνων δεν θα μπορέσει να σάς συνοδεύει παρά στο θέατρο και στόν κινηματογράφο. Θά'χει ζήσει πιά τή ζωή του και θα έχει ανάγκη να ξεκουρασθή, όσο ευγενικός κι' αν είναι, όση καλή θέληση κι' αν έχει.

Όσα λεφτά κι' αν έχετε, όταν δεν έχετε, τις δυνατότητες να ζήσετε τη ζωή που ταιριάζει σε μια νέα και γερή γυναίκα, θα είσθε αν όχι δυστυχισμένη, πάντως χωρίς χαρά, χωρίς κέφι.

Ένα ζευγος για να ζήσει ευτυχισμένο πρέπει να είναι «ταυριασμένο» στην ηλικία και να μπορέσει να μοιράζεται, επανалаυβάνω τις ίδιες διασκεδάσεις, τις ίδιες χορές, τούς ίδιους περιπάτους, τούς ίδιους κόπους.

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Τα νέα καπέλλα

Ο Μαρτιάτινος ήλιος που άρχισε ήδη να σκορπά την θαλπωρή του παντού μάς προσκαλεί να εγκαταστήσουμε κι' εμείς ελαφρότερα καπέλλα για ανοιξιάτικα: γκρό-γκραίν, ψάθα, και φέτρ, φυσικά μια που το φέτρ φοριέται σε όλες

Το ΚΑΡΝΕ

τις εποχές. Τα ανοιξιάτικα φέτρ όμως έχουν συνήθως φωτεινά ή ζωηρά χρώματα για να διαφέρουν από τα χειμωνιάτικα.

Γενικώς τα νέα καπέλλα συναγωνίζονται σε ωραίους χρωματισμούς και εγκαταλείπουν το αστεγρό μαύρο χρώμα για τις «άμυγνιές» περιπτώσεις.

Ένα καπέλλο είναι μια σημαντική λεπτομέρεια, ή σημαντικότερη ίσως στο σύνολο της τουαλέτας, μοταταύτα παραμένει μια λεπτομέρεια που αλλάζει εύκολα. Γι' αυτό δεν πρέπει να ξεδουτέ υπερβολικά για ένα χρωματιστό καπέλλο εκτός αν είναι από φέτρ καλής

παραξένα μόδρ που φαίνονταν σάν...επιληπτικά!

Ξαναήλθαμε τώρα στα κλός που φορούσαμε προ τοιών ετών και στα «ανοτιέ» που φοριούνταν προ πενήντα ετών. Τό κανονιέ θα είναι τό ευνοούμενο καπέλλο της ανοιξέως. Οι καριζιάνικοι οίκο έχουν λανσάρι άπειρα μοντελλάνια.

Άλλα είναι από φυσικό παγιασόν με σχετικα ύψηλή καλόττα. Άλλα είναι από άσημένα ψάθα άνάμικτη με λίγο φέτρ και άλλα από ψάθα μαύρη.

Τα κλός σιαζούν ελαφρά τό πρόσωπο. Η καλόττα τους, κανονικη, θά περνούσε άπαρατήρητη αν δεν την άνεδείκνυναν οι γαρνιτούρες που δίνουν έναν χαροπό τόνο στα πολλή σοβαρά αυτά καπέλλα. Και οι γαρνιτούρες αυτές είναι ένα θαύμα νεότητος και δροσιάς: πολύχρωμα λουλούδια, όμορφες κορδέλλες, φτερά, κουτώ, κορντελιέρ...

Διότα στα κανονιέ και στα κλός, έχουμε και τις τόκες που είναι πάντοτε τό ευνοούμενο καπέλλο πολλών κομψών γυναικών είτε από βελούδο, είτε από ψάθα, είτε από φέτρ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΣΑΣ

Χρήσιμες συμβουλές

Μην άνυπομονείτε ποτέ.

«Ούφ! Άρκετά περίμενα!» λές συχνά και όροντάτε την πόρτα πίσω σας. Και όμως έχετε άδικο. Αυτό που περιμένει κανείς έρχεται σχεδόν πάντοτε. Πρέπει μόνο να περιμένετε άκόμη περισσότερο. Συχνά, πολύ συχνά, ή ζωή είναι μια άπέραντη άναμονή. Άντι να κατηγορήτε την μοίρα, θά ήταν προτιμότερο να μεμψιμοιρήτε γιά τόν κάθε τι!

«Τί έλεινός καιρός! Τί άπαίσιος που είναι ό κόσμος! κ.λπ. κ.λπ.» Δεν κερδίζετε τίποτα με τό να έκνευρίζεστε, ούτε πρόκειται ν' αλλάξη ή κατάσταση με τόν θυμό σας. Δεχθήτε λοιπόν τα πράγματα όπως παρουσιάζονται. Ένα χαμόγελο είναι τό καλύτερο φάρμακο που μπορείτε ν' άντιτάξετε.

Μην άπελπίζεσθε ποτέ.

Η ζωή έχει πολλά «γυρίσματα». Θά σάς βοηθήσει περισσότερο αν της έχετε εμπιστοσύνη, άκόμη και στις κρίσιμες στιγμές. Υπάρχουν ίδιες πιθανότητες τύχης και άτυχίας. Μή θεωρείτε ποτέ τόν έαυτό σας καταδικασμένο από την μοίρα. Προσπαθήτε να διατηρήσετε τό θάρρος σας άμείωτο. Η συνείδησις της δυνάμεώς σας θά σάς δώση την βεβαιότητα της νίκης.

Μή προσποιείσθε ότι ξέρετε κάτι που άγνοείτε.

«Ναι, ξέρω, ξέρω...». Άν προσποιή-

Ένα κομψό «ρελεδέ», γαρνιρισμένο με κορδέλλα κρέπ ντε σίν σε δυό τόνους.

ποιότητος, όποτε βάφεται πάντοτε πολύ καλά. Έπίσης μια ψάθα μαύρη από πικό, μπακού, ή παναμά μετατρέπεται εύκολάτα κι' έχετε πάντα ένα νέο καπέλλο όταν της αλλάξετε φόρμα.

Άφήστε λοιπόν τα χρώματα και τη φανταζι στα χονδρά παγιασόν που ξανάρθαν στη μόδα, πλενιμένα σάν γαλόνια και τα όποια κολλοκούν πολύ σε ζωηρούς τόνους. Έπίσης στα γκρό-γκραίν ή στις λαίρες που διπλώνουν και πτυλώνονται εύκολάτα. Και τέλος όλες οι μεταξωτές ή χάρτινες ψάθες που στοιχίζουν φθηνά και δεν διατηρούνται πολύ.

Τό κυριότερο χαρακτηριστικό των νέων καπέλλων είναι ότι άρχισαν να είναι «φρονιμότερα» από αυτά που φορούσαμε τόν χειμώνα. Και ήταν καιρός πράγματι να «φρονιμέψω» λίγο ή μόδα γιατί είχαμε φθάσει πιά σε γελοιούς έξωφρενισμούς που προκαλούσαν την ειρωνεία! Κατηγγήθησαν πιά οι καλόττες που έμοιαζαν με σύρανοξύτες και τα

ΤΗΝ ΠΥΝΑΙΩΣ

σθε ότι έχετε τό πόν, άργά ή γρήγορα, θ' άποκαλυφθήτε. Είναι προτιμότερο, άπεναντίας, να δείξετε σε κάθε περίπτωση την επιθυμία σας να μάθετε κάτι, να μορφωθήτε. Έχετε να κερδίσετε άπ' αυτό. Όταν όμολογήτε με άπλότητα ότι άγνοείτε κάτι, αυτό σημαίνει ότι άσφαλώς γνωρίζετε πολλά άλλα πράγματα.

Μην είσθε άπαισιόδοξοι.

«Αύριο θά γίνη πόλεμος! Ποιός ό λόγος να κοπιάζουμε άδικα;». Γιατί να τό βλέπετε όλα μαύρα; Τίποτα δεν είναι πιά άνώφελο. Ο ήλιος λάμπει κάθε πρωί. Εκείνοι που σάς περιβάλλουν και σάς άγαπούν έχουν ανάγκη της ευθυμίας σας. Μια τούτε θλίβετε με την άγωνία γενομένων που δεν θά συμβούν ίσως ποτέ.

Νεωτερισμοί

ΛΕΥΚΟ

Λευκό πικέ ή τουάτ γκλασε λευκό γανιόνουν τα φρέματα από λαϊνάξ μαύρο ή μαρόν είτε σε μπορντούρα, είτε σε γιακά, είτε σε μοτίφ. Τα μπλε φορέματα έχουν συχνά ντεκούπ υπογραμμισμένες μ' ένα λεπτό λευκό και ό μικρός άνεστος γιακάς τους γαρνίρεται πάντα με λίγο άσπρο. Ένα φόρεμα από κρέπ μαρίν, έχει τσέπες κεντημένες με λευκό κι' ένα μικρό ίσιο γιακά από λευκό μεταξωτό.

ΓΚΡΟ ΓΚΡΑΙΝ

Τό γκρό-γκραίν συνήθίζεται πολύ στα φορέματα από λεπτό λαϊνάξ αλλά σε φόρμα πολύ άπλη. Γαρνίρει συνήθως τόν γύρο ενός ντεκολτέ στρογγυλού και συ-

Δύο ωραιότατα κανονιέ ψάθινα, γαρνιρισμένα με λουλούδια.

νεγίζεται έμπρός έως την ζώνη. Τό ξαναβρίσκουμε να γαρνίρη τις δύο τσέπες που τοποθετούνται στούς γοφούς.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Σαρακοστιανό γλύκισμα

Τα Σκαλτσούνια.— Πάιρνουμε 200 δράμια άμύγδαλα, 300 δράμια ζάχαρι, 150 δράμια πατάτες, άνάλογη μαργαδά, καρύδια, σταφίδες και κόνιτα. Έκτελεις.— Βράζουμε τις πατάτες και τις ξεφλουδίζουμε. Κατόπιν έχουμε σε ένα γουδι φιλοκαπανισμένα τά άμύγδαλα και τη ζάχαρι και τά βάζουμε σε μια λεκάνη προσθέτοντας και τις πατάτες, άφου προηγουμένως τις κοπανίσουμε στο γουδι. Όλα αυτά τα ζυμώνουμε καλά και άνοίγουμε τη ζύμη με τό παστόξυλο. Κόβουμε τη ζύμη με στρογγυλές φόρμες (όσον ή περιφέρεια ενός ποτηριού τού νερού), παίρνουμε τότε τη μαρμελάδα άνακατεμένη με τα καρύδια, τις σταφίδες και τό κόνιτα, και με τη νύμισι αυτή και τη ζύμη κάνουμε ένα είδος μπουρεκάκια σε σχήμα μισοσέγγαρου. Τά βάζουμε σε κατάρηλη λαμαρίνα και τά ψήνουμε σε μέτριο φούρο ένα τέταρτο της ώρας. Μετά τό ψήσιμο τά ραντίζουμε με άνθό-νερο καλά, τά κομίζουμε με ψιλή ζάχαρι και τά σεβρίζουμε.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Τριχόπτωσης

Στό προηγούμενο φύλλο σάς έγραφα τρεις τρόπους της με ταδόσεως των πιδ κοινών νόσων τού

τριχωτού της κεφαλής οι όποιοι και άποκαλούν τις δευτεροπαθείς τριχοπτώσεις. Ός προς τόν τρόπο της θεραπείας τών δευτεροπαθών αυτών τριχοπτώσεων θά έγνοήσατε καλά τό μέχρι τούδε έκτεθέντα, ότι δεν χρειάζεται μόνο τοπική θεραπεία άλλ' ιδίως γενική και άνάλογη με τά αίτια που την προκαλούν (μικροσκόπου ή γενικώς τού οργανισμού νόσου), έναντίον και τών όποιων πρέπει κυρίως να στραφη ή προσοχή μας. Η μικροβιολογική πάντως εξέταση κι' ή λεπτομερής έπισκόπηση της παθήσεως συντελούν στην εξακριβωση της πραγματικής αίτίας. Συνεπώς γι' αυτούς άκριβώς τούς λόγους σάς ένόμισα στα προηγούμενα άρθρα, ότι όταν παρατηρήται μίαν ραγδαία κι' έπιμονη τριχόπτωση να μη την παραμελήτε, αλλά να έπισκέπτεσθε τόν δερματολόγο γιατρό σας, ό όποιος άφου λεπτομερώς θά σάς εξέταση, θά σάς κατοποσή απολύτως κι' έπωφελώς γιά την ένδεικνυόμενη θεραπεία της παθήσεως σας. Ίσως δέ από την εξέταση αυτή να σάς δοθή ή εύκαιρία όπως συμβαίνει συχνά να πληροφορηθήτε, από τόν γιατρό σας μια σπουδαιότερα πάθηση, που εάν παρέμεινε άθεράπευτος, επικινδύνως θά έπιδρούσε στην γενική κατάσταση.

Και τώρα πιά θά σάς γράψω γιά την τακτική που πρέπει ν' ακολουθήτε όσον άφορά την ύγιεινή περιποίηση των μαλλιών σας κι' ιδίως γιά τά μέτρα που πρέπει να παίρνετε γιά την πρόληψη της τριχοπτώσεως. Λοιπόν ν' άποφύγετε πρώτα-πρώτα τά διάφορα τεχνικά μέσα, χημικά φάρμακα ή καλλυντικά είδη από τά χρησιμοποιούμενα γιά καλλωπιστικούς σκοπούς τά όποια προκαλούν καταστροφή της ζωτικότητας των τριχών. Έπιβλαβή τεχνικά μέσα κυρίως είναι τά φριζάρισμα των τριχών με πυρκατωμένο ψαλλίδι καθώς και ή περμανάντ, και μάλιστα όταν γίνεται από άδαή τεχνική και με άτελή μηχανήματα. Η με κάθε μέσο υπερβολική και διαρκής θερμοάνση των τριχών, συντελει στην καταστροφή της ζωτικότητας των τριχών έπιφέρει συγχρόνως και την άλλοίωση της χρωστικής ουσίας των τριχών (λευκανσις). Η χρήση πυρκατωμένου ψαλλιδιού γιά τό φριζάρισμα, ή θερμοάνση τού όποιου είναι μεγαλειότερη από εκείνη που άνέχονται οι τρίχες, τας κάνουν εύθραυστες και τις καταστρέφει. Η περμανάντ είναι έπίσης και αυτή μια διαρκής και παρατεταμένη υπερθερμάνση, έξ ίσου καταστρεπτική γιά τις τρίχες και μάλιστα όταν γιά την μεγαλειότεραν της διάρκειαν, άναπτύσσεται ύψηλή θερμοκρασία. Περισοτέρα δέ άκόμη καταστροφή παθαίνουν οι όξυεναρισμένες τρίχες, ή οι χρωματισμένες με τριχοδάφες. Τούτο όφείλεται στην έπίδραση των τριχοδαφών με τις όποιες οι τρίχες γίνονται πολύ εύθραυστες. Γενικώς από την κακή ή σκληρή χρήση των μέσων αυτών, άνοίγει δαθιαίως αύξανόμενη μια ξηρότης τού τριχωτού δερματος της κεφαλής μετ' άπονειρώσεως της ζωτικότητας των τριχών με άπώτελμα την εμφάνιση σε λίγο μιας ραγδαίας τριχοπτώσεως.

Στό έπόμενο ή συνέχεια.

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Ν. ΛΑΛΑΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΑ Δ.Ο.Δ.Ο.

Και... έχασε το στοίχημα

Ένας ήσυχος του Εθνικού Θεάτρου της Μοράκσκα-Όστράβα, στην Τσεχοσλοβακία, είχε στοιχηματίσει ότι στο τελευταίο μπάτς, για το εθνικό ποδόσφαιρο μεταξύ των ποδοσφαιριστών ομάδων Σπάρτα και Σλάβια-

Όστράβα, η Σπάρτα θα νικούσε την δεύτερη.

— Άν, είπε, η Σπάρτα νικήρη, υπόσχομαι να διασχίσω πεζή όλη την πόλη, κρατώντας μια μεγάλη αναμμένη λαμπάδα στο χέρι και φορώντας τερσάτιες παντούφλες από τσίγκα!

Ο αγών έγινε και η Σπάρτα νικήρη! Πιστός στο λόγο του ο Τσεχοσλοβάκος καλλιτέχνης, πήρε μια μεγάλη αμπαλάδα, φόρεσε κι ένα ζευγος παντούφλες που βάταν μεγάλες και γι' αυτόν τον γίγαντα Πόμο Καντέρα, και περιέφερε... την άτυχία του σ' όλη την πόλη, ανάμεσα στην γενική θυμωδιά και τα χειροκροτήματα του κόσμου!

Ένας που τον έπρόλαβε

Αναγράφεται στον τύπο ότι ο γνωστός μοναχικός ποδοσφαιριστής έπαινασθε ο Άλλαν Ζερμπά, που ταξιδεύει, μόνος του πάνω σ' ένα μικρό πλοίο, πρόκειται να επιχειρήσει σε λίγες μέρες τον γύρο του κόσμου με το κατεστραμένο του, από ανατολών προς δύση.

Με την ευκαιρία αυτή μια γαλλική εφημερίδα γράφει ότι ο Ζερμπά δεν είναι ο πρώτος που επιχειρήσει τον παράτολμο

αυτό θάλο, να ταξιδεύει ολομόναχος πάνω σ' ένα μικρό ιστιοφόρο.

Τον πρόλαβε ο Άμερικανός πλοίαρχος Τζωβίας Σλόκιν, ο οποίος στις 24 Απριλίου του 1895 έφυγε από την Βοστώνη των Ηνωμ. Πολιτειών για να κάνει τον γύρο του κόσμου μόνος πάνω σε μια βάρκα 13 μέτρων που την είχε κατασκευάσει μόνος του και την βάφτισε «Αλπούν».

Ο κλίμακον Σλόκιν έζησε 29 μέρες

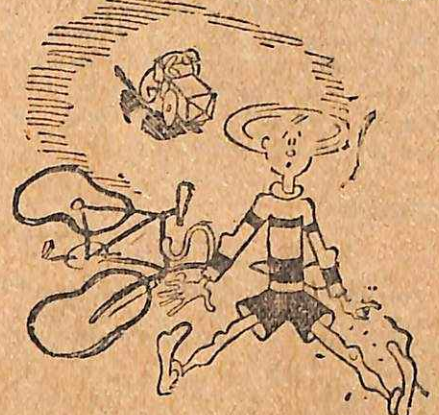
για να φθάσει στο Γιβραλτάρ, απ' όπου ξεκίνησε ύστερ' από ολιγοήμερη ανάπαυση για να κάνει τον γύρο της Νοτίου Αμερικής δια της Γης του Περά. Μπήκε στον Ειρηνικό Ωκεανό, έφθασε στις νήσους Σαμόα, κατόπι στην Αυστραλία, από εκεί στο Ακρωτήριο της Καλής Ελπίδος και τέλος, στις 27 Ιουνίου 1898, δηλ. ύστερ' από τρία χρόνια, και δυο μήνες, έπεσε στο σημείο απ' όπου είχε ξεκινήσει.

Και όμως, ο καταπληκτικός αυτός άθλος του, πέρασε την εποχή εκείνη, σχεδόν άπρακτη...

Ποδηλατεί..

μέ ψεύτικο γόνατο!

Από τους πιο πρωιότυπους αγώνες που γίνονται κάθε χρόνο στο Παρίσι, είναι και οι αγώνες δρόμου τριτοβάθμιας κατηγορίας, που γίνονται μεταξύ των υπαλλήλων παντοπωλείων και άλλων καταστημάτων τροφίμων. Σας εί-

ναι γνωστά τα τρίτοχα αυτά καροτσάκια με τα οποία παραδίδονται από νεαρούς τα ψώνια στα σπίτια.

Λοιπόν, ο φετινός νικήτης του αγώνος είναι κάποιος Λουσιέν Λεγκράν, ο οποίος έκαλυψε την απόσταση (39 γιλιόμετρα) ανωμάλου δρόμου (όλογο από το Παρίσι) με τον καταπληκτικό χρόνο της 1 ώρας 11 λεπτών και 44 δευτερολέπτων, έχοντας μαζί του και βάρος 30 γιλιοντάμων. Δηλ. έκανε 32 χλμ. 620 την ώρα!

Το καταπληκτικότερο όμως δεν είναι αυτό αλλά το γεγονός ότι ο Λεγκράν έχει... ψεύτικο το ένα γόνατο δηλ. είχε σπάσει κάποτε την επιγονατίδα και του έβγαλαν στη θέση της μια ψεύτικη!

Υπό τις συνθήκες αυτές, ο άθλος γίνεται ακόμη σπουδαιότερος.

Τηλεόρασις και ποδόσφαιρο

Υα πρώτη φορά η Τηλεόρασις ετέθη εις διάθεσιν του ποδοσφαίρου! Στο Καϊντάιν έλαβε χώρα μια συνάντησις της οποίας ο διαιτητής βρισκόταν 100 μίλλια μακριά, σε μια άλλη πόλη. Τον αγώνα τον διηύθυνε με ένα τηλεοπτικό μηχανήμα, εν συνδυασμώ με ασύρματο τηλέφωνο.

Πρόδοος, αϊ...

Κονταρομαχίες μεταξύ πεζών

Κοντάνια έχουν ως γνωστόν, μόνον οι Ισπαίς και κονταρομαχίες γίνονται συνήθως μεταξύ αυτών. Στον αγγλικό στρατό όμως, άρχισαν τώρα οι κονταρομαχίες και μεταξύ πεζών. Το αγγλικό επίτελο εισήγαγε το «παιχνίδι»

αυτό ως πρώτης τάξεως σωματικήν άσκησην για τους στρατιώτες.

Οι αντίπαλοι τοποθετούνται δύο με δύο αντιμέτωποι. Ο καθένας των, τοποθετεί κάτω απ τις μασχάλες του—δεξιά και αριστερά—κοντούς τους όποιους σπείγγουν καλά.

Κατόπι, οι δυο προσπαθούν να μετακινήσουν και να ρίξουν κάτω τους δυο άλλους, σπρώχνοντας τους κοντούς. Δεν επιτρέπονται όμως οι άποτομες κινήσεις. Αυτές πρέπει να είναι δυνατές αλλά εύγενικές.

Άποτυχία πειράματος

Διερωτηθήκατε ποτέ σε τί υφός φθάνει η μάλλα του ποδοσφαιριστή κατά την διάρκειά ενός αγώνος; Ο Άργεντινός Τζιουρίνο είχε την περιέργεια αυτή, και για τούτο, εν συνεννοήσει με τους άρχηγους δυο ομάδων, τοποθέτησε κατά την διάρκεια μιας συναντήσεως, μέσα στη σφαίρα ένα βαρογράφο συνοδευόμενο από μηχανήμα καταγραφής. Το «μπατς» έγινε αλλά κατάπληκτος ο Άργεντινός σοφός είδε ότι ο

βαρογράφος του, μόλις έσημείωσε ύψος...60 εκατοστών! Και εν τούτοις, οι παίκτες του Μπουένος Άϊρες φημίζονται για την άδυναμία τους να στέλνουν την σφαίρα ψηλά. Τι είχε συμβή;

Από... λατα, ο βαρογράφος, από τις κλωτσιές που είχε φάγει, έχασε από την αρχή του παιχνιδιού. Περίγρα που έπρεπε να το είχε προβλέψει ο Άργεντινός σοφός.

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

του Μιρζέ

Μασέμ

Άριστοτεχνική μετάφρασις

του Έμ. Ραϊόη

608

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Σί σαρακοστιανοί έρωτες

Εσπέραν τινά της σαρακοστής ο Ροδόλφος είχαν επιστρέψει ένωρίς με την άποψαν να εργασθ. Άλλ' άμα εκάθισε πρό της τραπέζης του και έδούσισε το κονδύλι εις το μελανοδοχείον, άπησχόλησαν την άκουήν του ακούσματα παράδεξα. Κινούμενος υπό περιεργείας εκόλλησε το αὐτίον εις τον λεπτότατον τοίχον, τον χωρίζοντα αυτόν από το γειτονικόν δωμάτιον, και ήκροάσθη εύκρινέστατα διάλογον διακοπτόμενον διά ήχηρών φιλημάτων.

— Διάβλε, είπε παρατηρών το ώρολόγιον, δεν είνε ακόμη άργά. Ή δέ γειτονισά μου είνε ή Ίουλίς, ή όποία συνερίζε με φιλοξενή των Ρωμαίους της πολλήν ώραν μετά το άσμα του κορυθαλού. Όσην λοιπόν και άν έχω διάθεσιν, άδύνατον θά μού είνε να εργασθώ άπόψε.

Ταύτα ειπών έλαθε τον πύλον του και έξήλθε.

Καταθέτων το κλειδίον εις του θυρωρού, εύρε την γυναίκα τούτου έχουσαν ζώνην τον θραχίονα έραστού. Ή δυστυχής γυνή τοσοδτον έταράχθη, ώστε επί πέντε όλα λεπτά δεν ήδυνήθη ν' άνοιξη την έξώθυραν.

— Διατί όχι, είπε καθ' έαυτόν ο Ροδόλφος. Μήπως δεν είνε και αι θυρωροί γυναίκες;

Έξελθών συνήτησεν εις την γωνίαν της όδοσ πυροσβέστην και μαγειρίσαν εν άδειά, οι όποιοι έβάδιζαν κρατούμενοι εκ της χειρός και έρωτολογούντες.

— Οι αϊρετικοί αυτοί, είπε, λησμονούν ως φαίνεται ότι έχομεν σαρακοστήν!

Ταύτα λέγων διηυθύνετο προς την οίκίαν του φίλου του Μαρκέλου, κατοικούντος εκεί πλησίον, με τον σκοπόν να περάση μετ' αυτού την έσπέραν κακολογών τον Κολίνον, άν δεν εύσκακε άλλο διασκεδαστικώτερον θέμα όμιλίας. Ότε όμως έκρουσε την θύραν, αντί ν' άνοιχθ ή ως άλλοτε όλόκληρος, ήνοιχθη μόνον το ήμισυ αυτής ύπ' αυτού του Μαρκέλου, φέροντος μόνον ένδυμα εν υποκάμισον και διοπτρον εις τον όφθαλμόν.

— Άδύνατον είνε να σε δεχθώ, είπεν εις τον Ροδόφον.

— Διά ποίον λόγον; ήρώτησεν ούτος.

— Ίδού ο λόγος, είπεν ο Μαρκέλος δεικνύνων γυναικείαν κεφαλήν,

προκυπτούσαν όπισθεν παραπετάσματός.

— Δεν είνε εύλογος, άπήντησεν ο Ροδόλφος άποχωρών. Άλλά τί να κάμω τώρα; Άς υπάγω εις του Κολίνου να κακολογήσωμεν τον Μαρκέλον.

Διαβαίνων όμως την όδον Δύσεως, την συνήθως έρημον και σκοτεινήν, διέκρινε σκίαν περιπατούνσαν και άπαγγέλλουσαν φράσεις όμοιοκαταλήκτους.

— Τίς να είνε ο περιπλανώμενος ούτος ύμνος; Μήπως είσαι σύ, Κολίνε;

— Σὺ είσαι, Ροδόλφε; Που πηγαίνεις;

— Είς το σπίτι μου.

— Δεν θά μ' εύρης εκεί.

— Άλλά τί κάμνεις έδώ;

— Περιμένω.

— Τί περιμένεις;

— Έρωτάς; άπεκρίθη ο Κολίνος, μετά κωμικής εκφράσεως. Τί δύναται τις να περιμένη όταν είνε είκοσι σκετής, όταν λάμπουν οι άστéρες και ψιθυρίζ η αύρα.

— Όμιλήσε, παρακαλώ, πεζά.

— Περιμένω μίαν κυρίαν.

— Καλή νύκτα τότε, άπήντησεν ο Ροδόλφος, έξακολουθών τον δρόμον του και τον μονόλογόν του. Μήπως είνε σήμερον της Άγίας Κυθηρείας και δεν ήμπορώ να κάμω όθια χωρίς να πατήσω σφάρα έρωτευμένων;

Τούτο καταντ' άνήθικον και σκανδαλώδες. Τί κάμνει η άστυνομία;

Εύρων άκούη άνοικτών τον κήπον του Λουξεμβούργου, είσήλθεν εις αυτόν δια να συντομεύση τον δρόμον του. Αι δενδροστοίαι έφαινοντο κατου. Αι δενδροστοίαι έφαινοντο κατου. Αι δενδροστοίαι έφαινοντο κατου.

— Δώσε μου καπνόν, είπεν ο Άλέξανδρος.

— Φαντάσου ότι από δύο ώρας, έξηκολούθησεν ο Ροδόλφος, άφού έδωκε τον καπνόν, δεν άπαντ' παρά έρωτευμένα ζευγάρια. Ήθέλησα να είσέλθω εις τον κήπον του Λουξεμβούργου κ' έκει μ' έπολιόρκησαν παντός είδους φαντάσματα, τα όποια μ' έκαναν άνω-κάτω...

— Η ψυχή μου είνε ταμείον είδυλλιακής ποιήσεως. Μετεμορφώθη κατά το ήμισυ εις άρνίον και κατά το ήμισυ εις τρυγόνα. Βελάζω συγχρόνως και γουργουρίζ. Παρατήρησε, παρακαλώ, την ράχιν μου, φοβούμαι μήπως μού έφύτρωσε μαλλί η πτερά.

— Φοβούμαι πως είσαι πιωμένος, η πως θέλεις να διασκεδάσης μαζί μου, είπεν ο Σωνάρ.

— Σε θεοσιώ ότι είμαι εις τά λογικά μου, άπεκρίθη ο Ροδόλφος, άλλ' αίσθανομαι την ανάγκην να φιλήσω κάτι, ότι και άν είνε. Βλέπεις, φίλε μου, ο άνθρωπος δεν έπλάσθη διά να ζή μόνος. Με άλλας λέξεις, πρέπει να με βοηθήσης να εύρω άπόψε γυναίκα. Άς κάμωμεν ένα γύρον εις τον χορόν και την πρώτην νύμφην.

— Ίδού και ο Ζεύς σπεύδων εις τάς άγκάλας της Λήδας. Φοβούμαι μη τούς συλλάβη ο άπόμαχος επ' αυτοφώρω.

Τα μυθολογικά ταύτα όνειράτα του διέκοψεν ο φύλαξ του κήπου δι' ελαφρόν κτυπήματος επί του ώμου και προσκλήσεως να έξέλθω.

— Καλά έκαμε να με διώξη, είπεν ο Ροδόλφος, άν έμενα έδώ άκόμη πέντε λεπτά, θά έφύτρωναν εις την καρδίαν μου περισσότερα λευκάναθε μα παρ' όσα στολίζουν τάς όχθας του Ρήνου και τά μυθιστορήματα του Άλφόνσου Κάρ.

Και έξήλθε τρέχων και τονίζων ήδυπαθές τί άσμα, είδος Μασσαλιώτιδος του έρωτος.

Μετά μισήν ώραν εύρίσκετο, χωρίς να ήξευρη πώς, εις τον χορόν του Πράδου, συγκαθήμενος μεταξύ φλογόδουλον πόντας μετά μεγαλοσύμμου τινός νέου, τον όποιον διέκρινε άξιοθέατος μύτη, έχουσα το πλεονέκτημα να φαίνεται άτέλειος έλεπομένη κατά κρόταφον και σιμή κατά μέτωπον. Άλλ' είτε άτέλειος, είτε πλακωτή, η μύτη εκείνη ήρεσκεν εις τάς γυναικάς, ώστε ο κάτοχος αυτής ήτο καταλληλότατος σύμβουλος περί πάν των σχετικών προς το εύμορφον φύλον.

— Ωστε είσαι και πάλιν έρωτευμένος; έλεγεν ο μυταράς, όστις ήτο ο παλαιός φίλος μας, ο Άλέξανδρος Σωνάρ.

— Ναί, άγαπητέ μου, με κατέλαβεν ο έρως πρό όλίγου ως δυνατός πονόδοντος της καρδιάς.

— Δώσε μου καπνόν, είπεν ο Άλέξανδρος.

— Φαντάσου ότι από δύο ώρας, έξηκολούθησεν ο Ροδόλφος, άφού έδωκε τον καπνόν, δεν άπαντ' παρά έρωτευμένα ζευγάρια. Ήθέλησα να είσέλθω εις τον κήπον του Λουξεμβούργου κ' έκει μ' έπολιόρκησαν παντός είδους φαντάσματα, τα όποια μ' έκαναν άνω-κάτω...

— Η ψυχή μου είνε ταμείον είδυλλιακής ποιήσεως. Μετεμορφώθη κατά το ήμισυ εις άρνίον και κατά το ήμισυ εις τρυγόνα. Βελάζω συγχρόνως και γουργουρίζ. Παρατήρησε, παρακαλώ, την ράχιν μου, φοβούμαι μήπως μού έφύτρωσε μαλλί η πτερά.

— Φοβούμαι πως είσαι πιωμένος, η πως θέλεις να διασκεδάσης μαζί μου, είπεν ο Σωνάρ.

— Σε θεοσιώ ότι είμαι εις τά λογικά μου, άπεκρίθη ο Ροδόλφος, άλλ' αίσθανομαι την ανάγκην να φιλήσω κάτι, ότι και άν είνε. Βλέπεις, φίλε μου, ο άνθρωπος δεν έπλάσθη διά να ζή μόνος. Με άλλας λέξεις, πρέπει να με βοηθήσης να εύρω άπόψε γυναίκα. Άς κάμωμεν ένα γύρον εις τον χορόν και την πρώτην νύμφην.

Μαροί

όπου θα σου δείξω θα της είπης ότι την αγαπώ.

— Διατί δεν πηγαίνεις να της το είπης ο ίδιος; ήρωήσεν ο 'Αλέξανδρος Σωνάρ διά της ήχηρας του έρρινου φωνής.

— Διότι φοβοῦμαι ότι ἐλθσμένησα πῶς λέγονται αὐτὰ τὰ πράγματα. Οἱ φίλοι μου εὐηρεστήθησαν νὰ γράψωσι τοὺς προλόγους καὶ ἐνόητε τοὺς ἐπιλόγους ὅλων μου τῶν μυθιστορημάτων. Ἐγὼ δὲν ἤξεύρω νὰ ἀρχίζω.

— Ἀρκεῖ νὰ ἤξεύρης νὰ τελειώης. Πρὸ ὀλίγου εἶδα μίαν νέαν, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ καὶ ἐνδέχεται ν' ἀγαπήσῃ καὶ σέ.

— Ἐπεθύμουν, εἶπεν ὁ Ροδόλφος, νὰ ἔχῃ γαλανὰ μάτια καὶ ἄσπρα χεῖρόκτια.

— Γαλανὰ μάτια ὅσα θέλεις, τὰ ἄσπρα ὅμως χεῖρόκτια δὲν ἀφθονοῦν ἐδῶ. Ἄς ὑπάγωμεν νὰ ἰδῶμεν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἀριστοκρατίας.

— Παρατήρησε ἐκεῖ, εἶπεν ὁ Ροδόλφος, εἰσερχόμενος μετὰ τοῦ φίλου του εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου συνέρχονται αἱ κομψότεραι χορευτρίαι, βλέπω μίαν ποὺ δὲν μοῦ κακοφαίνεται, καὶ ἐδεῖκνε νέαν εὐκρεπῶς στολισμένην, ἡ ὁποία ἐκάθητο μόνη.

— Ἄς εἶνε, ἀπεκρίθη ὁ 'Αλέξανδρος. Ἀφῆσέ με μίαν στιγμὴν, θὰ τῆς κολλήσω ἐν πυρπολικὸν καὶ ἄμα ἀνάψῃ σὲ φωνάζω.

Ὁ 'Αλέξανδρος ἔμεινεν ἐπὶ 10 περίπου λεπτά συνομιλῶν μετὰ τὴν νέαν, ἡ ὁποία τὸν διέκοπτε ἐκ διαλειμάτων δι' ἡχηρὸν γέλωτος καὶ ἐπὶ τέλους ἔρριπεν εἰς τὸν Ροδόλφον βλέμμα δυνάμενον νὰ ἐρμηνευθῇ: ὁ δικηγόρος σου ἐκέρδισε τὴν δίκην.

— Πήγαινε σιμά της, εἶπεν ὁ 'Αλέξανδρος εἰς τὸν φίλον του: δὲν νομίζω νὰ φανῇ σκληρὰ, ἀλλὰ καλλιτέρα εἶνε νὰ ὑποκριθῇ τὸν σεμνὸν κατ' ἀρχάς.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ συστήσης.

— Τότε πήγαινε καὶ ἄφησέ μου τὸν καπνὸν σου.

— Θεέ μου! πόσον ἀστείος εἶνε ὁ φίλος σας, εἶπεν ἡ νέα κόρη πρὸς τὸν Ροδόλφον, καθίσαντα πλησίον της ἡ φωνὴ τοῦ ὁμοιάζει σάλπιγγα κυνηγετικῇν.

— Τοῦτο δὲν εἶνε παράξενον, ἀφοῦ εἶνε μουσικός.

Δύο ὥρας ἔπειτα ὁ Ροδόλφος καὶ ἡ σύντροφός του εὐρίσκοντο πρὸ οἰκίας τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου.

— Ἐδῶ κατοικῶ, εἶπεν ἡ νεάνις.

— Δὲν μοῦ εἶπες ἀκόμη, ἀγαπητὴ Λουίζα, πότε καὶ ποῦ θὰ σέ ξαναῖδῶ...

— Εἰς τὸ σπίτι σου αὐριον εἰς τὰς ὀκτώ.

— Δὲν με γελᾷς;

— Λάβε ἀρραβῶνα, ἀπεκρίθη ἡ Λουίζα, τείνουσα εἰς τὸν Ροδόλφον παρειάν, ἥτις ἐφάνη εἰς αὐτὸν ἔχουσα τὸ ἄρωμα καὶ τὴν γλυκύτητα ὠρίμου ροδακίνου.

Ἀφοῦ τὴν ἐφίλησεν, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ὡς τρελλός.

— Ἀδύνατον εἶνε ἀπόψε νὰ κοιμηθῶ. Πρέπει νὰ κάμω στίχους.

Τὴν ἐπιοῦσαν τὰ πρωτὰ καθαρίζων

ὁ θυρωρὸς τὸ δωμάτιον, ἐσύλλεξεν ἐδῶ κι' ἐκεῖ περὶ τὰ 30 φύλλα χάρτου, ἐπὶ ἐκάστου τῶν ὁποίων ἀνεγινώσκετο εἰς καὶ μονάκριβος στίχος. Τὴν πρωΐαν ἐκείνην εἶχεν ἐξυπνήσει ὁ Ροδόλφος ἐνωρίτατα καὶ παρὰ τὴν συνήθειάν του ἐσηκώθη ἀμέσως.

— Σήμερον εἶνε, εἶπε, ἡ μεγάλη ἡμέρα. Ἀλλὰ πρέπει νὰ περιμένω ἀκόμη δώδεκα ὥρας, δώδεκα δηλαδὴ αἰωνιότητες. Τί νὰ τὰς κάμω;

Τὸ βλέμμα του ἔπεσεν εἰς τὸ γραφεῖον του, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ἀποκρινόμενον εἰς αὐτόν: Νὰ ἐργασθῇ.

— Νὰ ἐργασθῶ, ἐπιθύρησεν ὁ Ροδόλφος, τοῦτο μοῦ εἶνε ἀδύνατον. Οὔτε κἀν νὰ μείνω ἐδῶ ἡμπορῶ. Αἱ ἀναθυμιάσεις τοῦ μελανοδοχείου μοῦ φέρουν ναυτίαν.

Ἐξελθὼν ἐπῆγε νὰ καθίσῃ εἰς καφενεῖον τι, ὅπου ἦτο βέβαιος ὅτι δὲν θὰ εὐρίσκητο κανεὶς ἐκ τῶν φίλων του, τοὺς ὁποίους ἀπέφευγε μὴ μαθήσῃ τὸ ἰδανικόν του.

Καταβροχθίσας ἐν θίᾳ πρόγευμα λιτώτατον, ἔτρεξε εἰς τὸν σιδηρόδρομον καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν πρώτην τυχούσαν ἀμαξίαν. Αὐτὴ τὸν ἀπεδέξατο μετ' ὀλίγον εἰς τὰ δάση τῆς Βιλαβράνης, ὅπου ἐπλανήθη ὅλην τὴν ἡμέραν ὡς ἔλαφος ὑπὸ τὰ φυλλώματα. Ἐπιστρέψας τὸ ἑσπέρας εἰς Παρισίους, ἔσπευσε νὰ στολίσῃ τὸν ναόν, ὅπου ἀνέμενε τὴν ἔλευσιν τῆς θεᾶς καὶ ἔπειτα νὰ στολισθῇ ὁ ἴδιος λυπούμενος ὅτι δὲν εἶχε νὰ φορέσῃ παρθενικὴν ὀλόλευκην ἐνδυμασίαν.

Ἀπὸ τὰς ἐπτά μέχρι τῶν ὀκτῶ κατείχετο ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ τῆς ἀνυπομονῆς, τοῦ ὁποίου ἡ ὀξύτης ἀνέκαλεσεν εἰς τὴν μνήμην του τὰ βασάνια καὶ τὰς ἀπολαύσεις ἀρχαίων ἡμερῶν. Ἐπειτα ἤρχισε κατὰ τὴν καλὴν του συνήθειαν νὰ διανοεῖται μεγάλα πράγματα, ἔρωτά δωδεκάτομον, λυρικὸν ποίημα μετὰ συνευξέως ὑπὸ φυλλώρας, μετὰ θείας στεναγμοῦ καὶ ψυχοδόρον ζηλοτυπίαν, μετὰ δύσεις ἡλίου, μαρμαρυγὰς σελήνης καὶ τὰ παρεπόμενα. Τὸ ὄνειρον τοῦτο ἔβλεπε στερεοτύπως, ὁσάκις συνέβαινε νὰ ὑπερβῇ γυνὴ τὴν θύραν τοῦ δωματίου του, καὶ οὐδεμία ἐξῆλθεν ἐξ αὐτοῦ χωρὶς νὰ περιβάλῃ τὸ μέτωπόν της μετὰ στέφανον ἀκτινοβόλον καὶ τὸν λαϊμόν της μετὰ περιδέριον δακρύων, οὐδολῶς πειθόμενος εἰς τοὺς λόγους τῶν φίλων του, ζητούντων νὰ τὸν πείσωσιν ὅτι τὸ αἰθέριον ἐκεῖνο πλάσμα θὰ ἐπρότιμα ἐν καλὸν γεῦμα καὶ ἐν ζεῦγος ὑποδημάτων.

Ἀλλ' ὁ Ροδόλφος, καίτοι πολλὰ παθὼν, ἐπέμενε νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ εὐρίσκει γυναῖκα στέργουσαν νὰ λατρευθῇ ὡς εἰδωλόν, ἀγγελοῦν τινα ὑπὸ μεταξίνην ἐσθήτα, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἔγραφον ὕμνους ἐπὶ φύλλων ἰτέας.

Ἐπὶ τέλους ἐσήμανεν ἡ μακαρία ὥρα καὶ ὀλίγον μετ' αὐτὴν ἀντήχησαν δύο ἐλαφροὶ κτύποι ἐπὶ τῆς θύρας.

— Ἐκράτησα τὸν λόγον μου, εἶπεν εἰσερχομένη ἡ Λουίζα.

Ὁ Ροδόλφος ἔσπευσε νὰ κλείσῃ τὰ παραπετάσματα καὶ ν' ἀνάψῃ ἀ-

νέπαφον κηρίον, ἐνῶ ἡ νεάνις ἀπέθετε τὸν πλὸν καὶ τὸ μικρὸν σάβι ἐπὶ τῆς κλίνης. Ἡ ἀπαστρέπτουσα λευκότης τῆς σινδόνης τὴν ἔκαμε νὰ μειδιάσῃ καὶ κατὰ τι νὰ ἐρυθρίασῃ.

Ἡ Λουίζα ἦτο πολὺ μάλλον χαρῖεσσα παρὰ ὥραϊα. Τὸ μέγιστον ἐλγυητρον ἦτο μῖγμα τι ἀπλοϊκότητος καὶ πονηρίας. Ὁμοιάζε ποιμενίσαν, ζωγραφηθεῖσαν οὐχὶ ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ Γρεῦζε, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ εἰρῆνος Γαθαρνῆ. Τὰ φορέματά της ἦσαν μὲν ἀπλούστατα, ἀλλὰ καὶ ἐμαρτύρουν τὴν ἐμψυκτικὴν φιλαρέσκειαν, τὴν διακρίνουσαν τὴν ἐνδυμασίαν γυναικῶν τιμῶν ἀπὸ τῆς νηπιακῆς μέχρι τῆς νυμφικῆς. Ἡ κόρη ἐκείνη ἐφαίνετο πλην τούτου κάτοχος τῆς τέχνης νὰ κινῆται, ν' ἀκίνητη, νὰ περιπατῇ καὶ νὰ κάθεται μετὰ χάριτος μεγάλης. Οἱ πόδες της ἦσαν ἱκανῶς λεπτοί, ὥστε νὰ εὐχαριστήσῃσι ρωμαντικὸν ποιητὴν φυλομετροῦντα εἰκόνας τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἀνδαλουσίας καὶ ἡ λευκότης τῶν χειρῶν της ἀπεδείκνυε τελείαν ἀποχὴν ἀπὸ πάσαν ταπεινὴν ἐργασίαν. Ἡ Λουίζα, ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἀνῆκεν εἰς τὴν τάξιν τῶν διαβατικῶν ἐκείνων πτηνῶν, τὰ ὁποία δέχονται νὰ στρώσουν τὴν φωλεάν των διὰ μίαν νύκτα εἰς τὰ δωμάτια τῶν φοιτητῶν, συγκατανεύοντα πολλὰκις νὰ παραμείνουν καὶ μερικὰς ἡμέρας ὅν ἡξεύρη ὁ οἰκοδεσπότης νὰ τὰ διασκεδάξῃ ἢ ἂν ἔχῃ τὰ μέσα νὰ προσφέρῃ πιλιδία καὶ ταινίας.

Ἀφοῦ ὠμίλησαν ἐπὶ τινα ὥραν ὁ Ροδόλφος ἔδειξε εἰς τὴν σύντροφόν του ὡς καλὸν παράδειγμα πρὸς μίμησιν τὸ κοσμοῦν τὸ ὥρολόγιον σὺμ πλεγμα τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ψυχῆς.

— Εἶνε ὁ Παῦλος καὶ ἡ Βιργινία; ἠρώτησεν αὐτή.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Ροδόλφος, μὴ θέλων νὰ τὴν λυπήσῃ δι' ἀντιρρήσεως.

— Ἡ μίμησις εἶνε καλὴ, ἐπρόσθεσεν ἡ Λουίζα.

— Ἀλλοίμονον, ἐσκέφθη ὁ Ροδόλφος, αἱ φιλολογικαὶ γνώσεις της καλῆς ταύτης κόρης φαίνονται περιωρισμέναι. Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι δὲν γνωρίζει ἄλλην ὀρθογραφίαν πλην τῆς τοῦ αἰσθηματος. Θὰ τῆς ἀγοράσω αὐριον μίαν ἐπιτομον γραμματικῇν.

Ἡ Λουίζα ἤρχισε νὰ παραπονῆται ὅτι τὴν ἐστενοχώρουν τὰ υποδήματά της καὶ ὁ Ροδόλφος τὴν ἐβόηθει μετὰ πολλῆς προθυμίας νὰ τὰ ἐξεθλῶσῃ, ὅτε ἐπῆλθεν αἴφνης θαυδὸ σκότος.

— Ποῖος ἐσθύσε τὸ κερί;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν του ταύτην ἀπεκρίθη ἐκρηγνὺς ἡχηρὸ γέλωτος.

— — —

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὸ σβύσιμον τοῦ κηρίου ὁ Ροδόλφος συνήντησε καθ' ὁδὸν ἕνα τῶν καλῶν του φίλων.

— Τί κάμνεις; τὸν ἠρώτησεν οὗτος, δὲν φαίνεσαι πλέον.

— Καταγινομαι εἰς τὴν οικιακήν ποιήσιν, ἀπεκρίθη ὁ Ροδόλφος.

Καὶ ὁ δυστυχὴς ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, ἐπέμενε δηλαδὴ νὰ ζητῇ ἀπὸ τὴν Λουίζαν περισσότερα τῶν ὧων ἡδύνατο νὰ τοῦ δώσῃ, τὸ αὐτὸ περίπου ὡς ἂν ἀπῆτει ἀντήχησιν σάλπιγγος ἀπὸ φλογέραν. Ἡ εὐθυμὸς κόρη ἐγνώριζε μόνον τὴν πεζὴν γλῶσσαν τοῦ ἔρωτος, ὁ δὲ Ροδόλφος τὴν διθυραμβικὴν. Ἀδύνατον λοιπὸν ἦτο νὰ συνεννοηθῶσιν.

Ὁκτὼ ἡμέρας μετὰ τὴν συνάντη-

σίν της μετὰ τὸν καλλιτέχνην μας συνήντησεν ἡ Λουίζα εἰς τὸν αὐτὸν χορὸν δευτεροετῆ φοιτητῇν, ἀριστὸν ἐρωτικὸν πεζολόγον, μετὰ ξανθὸν μύστακα καὶ χρήματα εἰς τὸ θυλάκιον, μετὰ τὸν ὁποῖον ἐχόρευσε τετράκις καὶ ἔπειτα συνώδευσεν αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀφοῦ ἔγραψε τὸ κατωτέρω ἐπιστόλιον:

«Ρωδῶλφε μὴ με περιμένεις, σὲ ἀσπάζωμεν διὰ τηλεφῶν φωνῶν. Ἰγίενε.—Λουίζα».

Ἐνῶ ὁ Ροδόλφος ἐπιστρέψας τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ δωμάτιόν του ἀνεγίνωσκε τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολήν, ἐξέλιπεν ἀπροσδοκῆτως τὸ φῶς.

— Τὸ κηρίον τοῦτο, ἐσκέφθη, εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἦνα τὴν ἑσπέραν ὅπου πρωτοῆλθεν ἡ Λουίζα καὶ ἐτελειώσε μαζί μετὰ τὸν ἔρωτά μας. Ἄν τὸ ἡξεύρα θὰ τὸ ἐδιάλεγα ὀλίγον μακρύτερον, ἐπρόσθεσε μετὰ τινος μελαγχολίας, ρίπτων τὴν ἐπιστολήν εἰς συρτάρι, τὸ ὁποῖον ἀνόμαζε κατακόμην τῶν ἐρώτων του.

Μετὰ τινα καιρὸν εὐρίσκόμενος εἰς τοῦ Μαρκέλου ἔλαβε τεμάχιον χαρτίου, κείμενον κατὰ γῆς, διὰ ν' ἀνάψῃ τὴν πίπαν του καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀνεγνώρισε τὸ γράψιμον καὶ τὴν ἰδιόρρυθμον ὀρθογραφίαν τῆς Λουίζας.

— Ἐγώ, εἶπεν εἰς τὸν φίλον του, αὐτόγραφον τῆς αὐτῆς χειρός. Εἰς τὸ ἰδικόν μου ὅμως ὑπάρχουν ἀκόμη περισσότερα ἀνορθογραφία. Τοῦτο εἶνε ἴσως ἀπόδειξις, ὅτι μετὰ ἡγάπα περισσότερον ἀπὸ σέ.

— Ἡ παρατήρησίς σου εἶνε ἀποδείξις ὅτι εἶσαι εὐθής, ἀπεκρίθη ὁ Μαρκέλος, ἀφοῦ ἀγνοεῖς ἀκόμη ὅτι οὐδὲν ὑπάρχει κοινὸν μεταξὺ ἐρωμένης καὶ γραμματικῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Τὸ νόμισμα τοῦ Καρλομάγνου

Περὶ τὰ τέλη τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους διενεμήθησαν ταχυδρομικῶς εἰς τὴν λατινικὴν συνοικίαν ἑκατὸν προσκλητήρια, τῶν ὁποίων παραδέτομεν κατωτέρω αὐτολεξεῖ τὸ κείμενον:

«Κύριε, «Οἱ κ. κ. Ροδόλφος καὶ Μαρκέλος οἱς παρακαλοῦσι νὰ κάμετε εἰς αὐτοὺς τὴν τιμὴν νὰ διέλθετε εἰς τὸν οἶκον των τὴν ἑσπέραν τοῦ προσεχούτος Σαββάτου, παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων».

Εἰς ἑκάστον τῶν προσκλητηρίων περιεῖχτο καὶ τὸ ἐξῆς πρόγραμμα τῆς ἐσπερίδος:

«Αἱ αἰθουσαι τῆς ὑποδοχῆς θ' ἀνοίξουν εἰς τὰς ἑπτὰ.

«Εἰς τὰς 8 θὰ παρουσιασθῶν καὶ θὰ διαδράμουν τὰς αἰθούσας οἱ ποιηταὶ τοῦ «ᾠδινοντος ἔρους», ἐμμέτρου κωμωδίας, ἀπορριφθείσης ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τοῦ θεάτρου Ὁδείου.

«Εἰς τὰς 8½ ὁ ἐπιφανὴς μουσικὸς κ. Ἄλ. Σωνάρ θέλει κρούσει ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου τὴν μιμητικὴν συμφωνίαν του: «Ἡ ἐπίδρασις τοῦ κυανοῦ αἰθέρος ἐπὶ τὰς τέχνας».

Εἰς τὰς 9 θ' ἀναγνώσῃ ὑπόμνημα περὶ τῆς καταργήσεως τῆς ποιητῆς τῆς τραγωδίας.

«Εἰς τὰς 9½ ὁ κ. Γουσταῦος Κολίνος, φιλόσοφος υπερβατικὸς καὶ ὁ κ. Σωνάρ καλλιτέχνης, θὰ συζητήσωσι πρὸς ἀλλήλους περὶ συγκριτικῆς φιλοσοφίας καὶ υπερουσιῶ πολιτικῆς. Πρὸς πρόληψιν πάσης χρήσεως τῶν γρόνων ὡς ἐπιχειρημάτων, οἱ δύο ἀντίπαλοι θὰ εἶνε δεμένοι.

«Εἰς τὰς 10 ὁ κ. Μελαγχολίτης, ἐλαφρὸς φιλόλογος, θὰ διηγηθῇ τὴν

ἱστορίαν τοῦ πρώτου αὐτοῦ ἔρωτος, προσπαίζοντος τὸ κλειδοκύμβαλον τοῦ κ. Σωνάρ.

«Εἰς τὰς 11 Ἀφρικανὸς πρίγκηψ, παρρησιόμων εἰς ἱαρισμούς, θὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς θήρας τῶν στρουθοκαμήλων.

Μέρος Β'.

«Τὸ μεσονύκτιον ὁ ζωγράφος κ. Μαρκέλος θὰ παρακαλέσῃ τὸν βουλόμενον νὰ δέσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ μανδηλίου καὶ ἔπειτα θὰ ζωγραφίσῃ διὰ κρητίδος ἐπὶ τοῦ μαυροπίνாகος τὴν συνέντευσιν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος καὶ τοῦ Βολταίρου εἰς τὰς Ἡλυσίας Πεδίαι, ὁ δὲ κ. Ροδόλφος θὰ αὐτοσχεδιάσῃ παράλληλον ἐκτίμησιν τῶν αὐτουργῶν τῆς τραγωδίας «Ζαΐρας» καὶ τῆς μάχης τοῦ Μαργέγγου.

«Εἰς τὴν ἡμίσειαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὁ κ. Γουσταῦος Κολίνος, ἐν στολῇ ἀρχαίου ἀθλητοῦ, θέλει μιμῆσθαι τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας τῆς Ἑ' Ὀλυμπιάδος.

«Εἰς τὴν 1 τῆς πρωίας, τρίτη ἀνάγνωσις τοῦ ὑπομνήματος περὶ καταργήσεως τῆς ποιητῆς τῆς τραγωδίας, καὶ περιφορὰ δίσκου ὑπὲρ τῶν καταδικαζομένων εἰς ἀργίαν τραγικῶν ποιητῶν.

«Εἰς τὰς 2 ἑναρξίς χορευτικῶν ἀσκήσεων, αἵτινες θέλουσι διαρκέσει μέχρι τῆς πρωίας.

«Εἰς τὰς 6, ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου καὶ τελικὸς ὕμνος ψαλλόμενος ἐν χορῷ ὑπὸ τῶν μὴ κοιμημένων.

«Πᾶς ὁ ἀποπειρώμενος ν' ἀπαγγεῖλῃ ἢ ν' ἀναγνώσῃ ἐκ τῆς αἰθούσης καὶ πασῶς ἐξέσθῃ ἐκ τῆς αἰθούσης καὶ παραδοθῇ εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἐπὶ διαταρᾷ τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης».

Τὴν ἐπιόσαν τῆς διανομῆς, τὸ ἀνωτέρω πρόγραμμα ἦτο τὸ μόνον ἀντικείμενον ὁμιλίας εἰς τὰ κατώγεια τῆς καλλιτεχνίας καὶ τῆς φιλολογίας. Πολλοὶ ὅμως ἦσαν οἱ διστάζοντες περὶ τῆς πραγματικότητος τῶν ἀναγγελλομένων.

— Δὲν ἔχω πολλὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Ροδόλφον, ἔλεγε εἰς ἐκ τῶν συγγενῶν. Ἐτυχεν ἄλλοτε νὰ ὑπὸντο τὴν τιμὴν νὰ διέλθετε εἰς τὸν οἶκον των τὴν ἑσπέραν τοῦ προσεχούτος Σαββάτου, παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων».

Εἰς ἑκάστον τῶν προσκλητηρίων περιεῖχτο καὶ τὸ ἐξῆς πρόγραμμα τῆς ἐσπερίδος:

«Αἱ αἰθουσαι τῆς ὑποδοχῆς θ' ἀνοίξουν εἰς τὰς ἑπτὰ.

«Εἰς τὰς 8 θὰ παρουσιασθῶν καὶ θὰ διαδράμουν τὰς αἰθούσας οἱ ποιηταὶ τοῦ «ᾠδινοντος ἔρους», ἐμμέτρου κωμωδίας, ἀπορριφθείσης ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τοῦ θεάτρου Ὁδείου.

«Εἰς τὰς 8½ ὁ ἐπιφανὴς μουσικὸς κ. Ἄλ. Σωνάρ θέλει κρούσει ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου τὴν μιμητικὴν συμφωνίαν του: «Ἡ ἐπίδρασις τοῦ κυανοῦ αἰθέρος ἐπὶ τὰς τέχνας».

Εἰς τὰς 9 θ' ἀναγνώσῃ ὑπόμνημα περὶ τῆς καταργήσεως τῆς ποιητῆς τῆς τραγωδίας.

«Εἰς τὰς 9½ ὁ κ. Γουσταῦος Κολίνος, φιλόσοφος υπερβατικὸς καὶ ὁ κ. Σωνάρ καλλιτέχνης, θὰ συζητήσωσι πρὸς ἀλλήλους περὶ συγκριτικῆς φιλοσοφίας καὶ υπερουσιῶ πολιτικῆς. Πρὸς πρόληψιν πάσης χρήσεως τῶν γρόνων ὡς ἐπιχειρημάτων, οἱ δύο ἀντίπαλοι θὰ εἶνε δεμένοι.

«Εἰς τὰς 10 ὁ κ. Μελαγχολίτης, ἐλαφρὸς φιλόλογος, θὰ διηγηθῇ τὴν

εἰδους ραγισμένα ποτήρια καὶ φλυτζάνια.

— Αὐτὴν ὅμως τὴν φορᾶν, εἶπεν ἄλλος τις, τὰ πράγματα θὰ γείνουν καλὰ. Ὁ Μαρκέλος μοῦ ἐδειξε τὴν ὑπ' αὐτοῦ σχεδιασθεῖσαν ἀποψὴν τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ, ἥτις εἶνε μεγαλοπρεπέστατη.

— Θὰ ἔχῃ γυναῖκας;

— Μάλιστα ἡ Εὐφημία θὰ εἶνε βασίλισσα τοῦ χοροῦ καὶ ἡ Σωνάρ ὑπεσέχῃ νὰ φέρῃ καὶ κυρίας τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς.

Πρὸς κατανόησιν τῆς τοιαύτης περιεργίας, πρέπει νὰ εἰπωμεν ὅτι τὴν ἐσπερίδα ταύτην εἶχον ἀναγγελεῖ ὁ Μαρκέλος καὶ ὁ Ροδόλφος πρὸς ἑνὸς ἡδὴ ἔτους διὰ τὸ προσεχὲς Σάββατον, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο Σάββατον αὕτη εἶχεν ἀναβληθῇ ἐκ λόγων ἐνωτέρως θίας ἐπὶ ὅλας 52 ἑβδομάδας.

(Ἀκολουθεῖ)

Εὐδυμοί στίχοι

Τὰ ὠδεῖα μας

Μιά πρωτότυπη έρευνα του κ. Σ. Πετρά (Πιμπρινέτ)

Καί ἔωρα κάτι πού δέν πρέπει νά περάσῃ ἀπαράτηρητο ἀπὸ τὴν κίνησιν τοῦ Ἑθνικοῦ μας Ὁδείου: Ἡ Δραματική Σχολή, ὅπως λέγεται.

Τῇ Σχολῇ αὕτη εἶχε τὴν πρωτοβουλία νά ἰδρῦσῃ στὰ 1933 ὁ κ. Σωκράτης Καραντινὸς μετὰ τὴ συνεργασία μιᾶς ομάδος ἀπὸ καλλιτέχνες καὶ ἐπιστήμονας, πού ἔτυχε νά ἔχουν τίς ἴδιες ὁλοὶ ἀπόψεις γιὰ τὴν τέχνη καὶ νά ζητήσουν μὲ μιὰ καινούργια προσπάθεια ὅλοι νά ἰδρῦσουν ἕνα νέο θέατρο.

Ἡ Σχολή λοιπὸν ἰδρύθηκε μετὰ τὸν κ. Σ. Καραντινὸν, τὸν κ. Μανώλην Καλομοῖρη, τὸν ἀκούραστον διευθυντὴ τοῦ Ἑθνικοῦ Ὁδείου μας, τὸν λαμπρό μας καλλιτέχνη τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου κ. Νίκο Παράσκευα, τὸν κ. Α. Γιαννίδην τοῦ θιάσου Κοτοπούλη, τὸν κ. Δ. Πικιώνη καθηγητὴν τοῦ Πολυτεχνείου καὶ τὸν κ. Βασιλείου ζωγράφον καὶ σκηνογράφον.

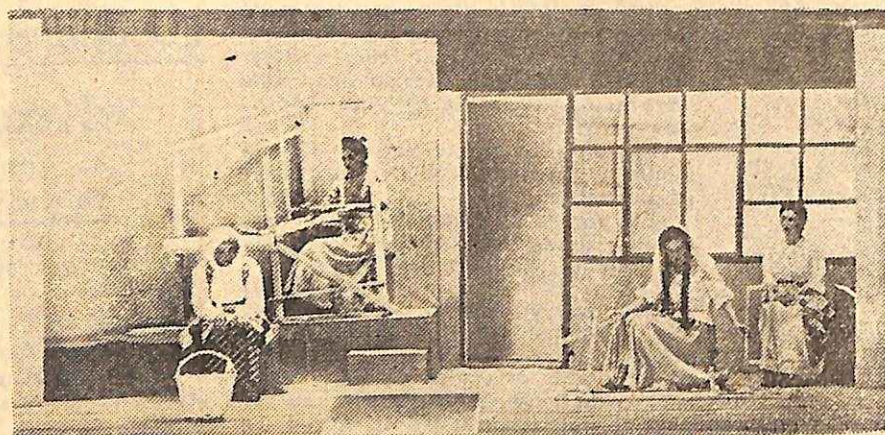
Ἐκτός τῶν ἰδρυτῶν ἡ Σχολή προσέλαβε τακτικούς καθηγητὰς τοὺς κ. κ. Στρατὴν Λουκᾶν, λογοτέχνην, τὴν κ. Φοερσταῖν (καθηγήτριαν χοροῦ), τὸν κ. Ι. Παπαδόπουλον, μουσικόν, τὸν γνωστὸν συγγραφέα καὶ λογοτέχνην κ. Γιάννην Σιδέρην, τοὺς κ. κ. Α. Πολίτην καὶ Καλλιγιάδην, τὴν κ. Σ. Καρούζου, τοὺς κ. κ. Χατζηκυριάκον καὶ Γκίκαν, τὸν κ. Γερ. Σπαταλᾶν, τὸν κ. Τέλον Ἀργυρᾶν καὶ ἄλλους.

— Ὁ κύριος σκοπὸς τῆς Νέας Δραματικῆς Σχολῆς εἶναι νά μορφώσῃ ἐπαγγελματίαν ἡθοποιούς καὶ νά ὑπορέσῃ μιὰ μέρα νά ἰδρῶσιν ἕνα νέο θέατρο, ἕνα θεατρικὸ ὄργανισμὸν αὐτοτελὲς καὶ πάγιον πού ἐργαζόμενος καὶ ἐξελλισσόμενος νά ἀποκτήσῃ μιὰ δική του παράδοση, ξεκινώντας ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴ ζωὴ καὶ κλείνοντας ὅσο εἶναι δυνατόν μέσα του τὴν ψυχὴ τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ γιὰ νά ὑπορέσῃ νά τὴν ἐρμηνεύσῃ «τέλεια».

Αὐτὰ μᾶς λέει ὁ κ. Σωκρ. Καραντινὸς ὁ δημιουργὸς τῆς Σχολῆς, πού εἶχε τὴν καλωσύνη νά μὲ δεχθῇ στὸ γραφεῖο του γιὰ νά μοῦ δώσῃ λίγες πληροφορίες γιὰ τὴν δράσιν τῆς Σχολῆς τοῦ καὶ γιὰ τὸ σκοπὸ τῆς ἰδρύσεώς της.

— Τὸ ζήτημα πού ἀπασχολεῖ τοὺς δασκάλους τῆς Νέας Δραματικῆς Σχολῆς — συνεχίζει ὁ κ. Καραντινὸς, ἦσαν νά θρεθῇ ἕνας τρόπος νά μὴν εἶνε δάσκαλοι! Δέν θελή-

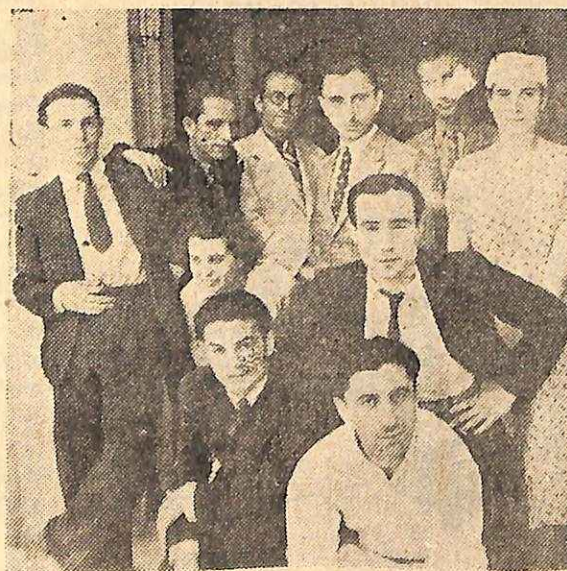
σαμε μὲ κανένα τρόπο νά πιστέψουμε, πὼς τὸ ὕψος τῆς δασκαλίας τῆς καθέδρας, πού ζητάει ἀπὸ τὸ μαθητὴ νά κάμῃ ἐτόυτο ἢ ἐκεῖνο, ἔτσι ἢ ἄλλιως, μόνον καὶ μόνον γιὰ τὴν αὐτὴν τὴν νοιώθει, θὰ ἦσαν ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ νά μᾶς δώσῃ τεχνίτας τοῦ θεάτρου. Οὐτε σκεφτήκαμε νά θάλομε τοὺς ἑαυτοὺς μας «ὕποδείματα», ὅπως ἔχει καθιερωθῇ καὶ δυστυχῶς γίνεται πάντα... Γιατί κι' ἂν παραδεχτοῦμε, πὼς τὰ «ὕποδείματα» θὰ ἦσαν τὰ πιὸ τέλεια, κάτι τέτοιο θὰ νέκρωνε κάθε δημιουργικὴ δυναμικότητα τοῦ νέου.

Μιά σκηνή ἀπὸ τὴν παράστασιν τῆς «Ἀγίας Βαρβάρας» τοῦ Σκίτη στὰ Ὁλύμπια.

Μιά ἀπὸ τίς κύριες φροντίδες μας ἦταν νά μάθουμε τοὺς νέους νά σκέπτονται τώρα πᾶν ὅτι σπουδῇ τους γιὰ νά ὑποφέρουν αὐριο νά σκέπτονται πᾶν ὅτι τέχνη τους. Ὁ κάθε μαθητὴς μονάχος του μὲ ξεκάθαρο πνεῦμα χαράζει ἐντὶ τῆς σχολῆς μας τὸ δρόμὸ τῆς σπουδῆς του...

— Πόσους μαθητὰς ἔχετε ἐν τῇ σχολῇ σας;

Οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς φωτογραφούμενοι ὕστερα ἀπὸ τὴν πρόβαν.

— Διπλωματούχους καὶ ἤδη μαθητευομένους ἔχομε ἀρκετούς. Ἀπ' αὐτοὺς θὰ οἶς ἀναφέρω τὰς δίδας Μάχη Σανταμούρη, Λουκία Χέβα, Στέλλα Μετρητικά, Μαρ. Παπαδοπούλου, Ἑλπίδα Κοκκίνη, Ὀμηρον καὶ Στάθη Χατζηκανλή, Σπυρ. Μεράνι, Σ. Γενεράλη, Κλ. Κυρίστη, Τάκ. Μαυρίδη, Κ. Μπόζενμπεργκ, Σ. Φωτιάδην, Γ. Πάρην, Ἀνδρέαν Μιμέλην, Θ. Κριεζήν, Γ. Χειμωνίδην, Κ. Τσιανήν καὶ ἄλλους. Ἀπ' αὐτοὺς μερικοὶ εἶνε τώρα ἐπαγγελματίαι καλλιτέχναι ἐργαζόμενοι εἰς τοὺς πολλοὺς θιάσους τῆς πρωτεύουσας, καὶ περιοδεύοντες, χωρὶς θέβαια νά χάνουν τὴν ἐλπίδα πρὸς τὸ πνευματικὸν τοῦς κέντρο, τὴν ἐργασία τῆς Σχολῆς.

Μέχρι σήμερον, ἡ Νέα Δραματικὴ Σχολή ἔκαμε κατὰ καιροὺς ἀρκετὰς ἐμφανίσεις, πρῶτα σὲ περιορισμένο κύκλῳ θαυμαστῶν του καὶ ὕστερα δημόσιες. Ἐπαιεῖ μὲ τοὺς μαθητὰς της, πού οἱ ἴδιοι ἐφτιαξαν τίς μακέτες, τὰ σκηνικά, τὰ κοστῦμα καὶ οἱ ἴδιοι ἐφρόντισαν γιὰ τὸ μηχανικὸ μέρος τῆς κάθε παραστάσεως, ὅπως γίνεται πάντα. Τὰ ἔργα «Ὁ δρόμος», «Τὸ τραῖνον», «Τὸ καφενεῖο», ἡ «Ταβέρνα τοῦ κύρ Ἀντώνη», σκηνικά αὐτοσχεδιασμένα ἀπὸ τὰ πρῶτα πού μελέτησαν καθὼς καὶ κομμάτια ἀπὸ ἄλλες σπουδῆς τους. Μέσα στίς δημόσιες ἐμφανίσεις, πού ἔκανε ἡ Νέα Δραματικὴ Σχολή καὶ ἐθαυμάσθη ἐξαιρετικὰ ἡ προσπάθειά της καὶ ἡ τελειότης τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐργασίας της εἶνε «Ὁ θρίαμβος τοῦ ἔρωτος», τοῦ Τζιακόζα, «Ὁ γάμος μὲ τὸ στανί», «Ὁ κληρονόμος τῆς Τσάτσας», «Ἡ κόμησης τοῦ Ἑσκαρπανιάς», «Ὁ κατὰ φαντασίαν ἀσθενής», «Ἡ θυσιὰ τοῦ Ἀθράμ», «Ἡ τύχη τῆς Μαρούλας».

Ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχία ἐσημείωσε ἡ Νέα Δραματικὴ Σχολή ἐν τῇ ἐμφάνισιν πού ἔκαμε εἰς τὰ «Ὁλύμπια», ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν γιὰ τὰ 35 χρόνια τοῦ ποιητοῦ καὶ συγγραφέως κ. Σωτήρη Σκίτη, παίζοντας τὸ ἀριστοῦργημά του «Ἀγία Βαρβάρα».

Ἐπίσης ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσεν ἡ Δραματικὴ Σχολή καὶ στίς περιοδείας της ἀνὰ τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν Κρήτην. Ἀπ' ὅπου καὶ ἂν πῆγε ἀφῆσε τίς καλλίτερες ἐντυπώσεις, ὑποστηρίχθη δὲ ἰκανοποιητικὰ, γιὰ τὴν παρουσίασε μιὰ πρωτότυπη καὶ ἐπιμελημένη

Ἡ Νέα Δραματική Σχολή τοῦ Ἑθν. Ὁδείου

Ὁ σκοπὸς τῆς καὶ ἡ δράσις της

νὴ ἐργασία, ἀμειπτή καὶ διοργανωμένη.

Ἰδιαίτερος στὴν Κρήτη ἐθρίαμβευσεν.

Μετὰ τὰς ἐδῶ ἐπιδείξεις τῆς ἡ Νέας Δραματικῆς Σχολῆς θὰ ἐπιχειρήσῃ μὲ τὸν ρεπερτόριον καὶ πλούσιον σκηνικὸ ὕλικὸ νέες τουρνέ, οἱ ὁποῖες ἀσφαλῶς ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπιτυχίαν τῶν πρώτων τῆς περιοδείων, θὰ ἐπιτύχουν καὶ αὐτὴς τῆς δώσουν τὴ δύναμιν ἀ ἐργασθῇ καὶ στὸ μέλλον οἰκονομικῶς ἐνισχυομένη καὶ νά προσθέσῃ στὸ ἐνεργητικὸν τῆς νέας ἐπιτυχίας.

— ΠΙ —

Ἡ νέα Δραματικὴ Σχολή ἐτοιμάζει τέσσαρες νέες ἐπιδείξεις πού θὰ γίνον στὴν αἴθουσα τῆς Στέγης τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν, τὴν ὁποίαν παρεχώρησε ἡ Ἐφορευτικὴ τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἡ αἴθουσα τῆς Στέγης τῶν Γραμμάτων, θὰ διασκευασθῇ μὲ μεγάλη ἐπιμέλεια. Ὁ χώρος τῆς προτιμήθηκε ὡς ἔχων πρὸς τὸ θεατρικὸν περιβάλλον γιὰ μικρὸν θέατρο τέχνης.

Τὰ ἔργα πού θὰ παρουσιάσῃ ἡ Σχολή εἶνε: «Ὁ ἔμπορος τῆς Βενετίας», τοῦ Σαίξπηρ, μετὰ σκηνοθεσίαν σκηνογραφίαν καὶ κοστῦμα τοῦ κ. Σωκ. Καραντινοῦ. «Ὁ ὑπρέτης δύο ἀφεντάδων», τοῦ Γκολντόν, μετὰ σκηνογραφίαν καὶ κοστῦμα τοῦ κ. Σπ. Βασιλείου. «Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος», τοῦ Μαίτερλιγκ, μετὰ σκηνογραφίαν καὶ κοστῦμα τοῦ κ. Γ. Τογγουπούλου. «Ὁ ξηλιάρης», μετὰ σκηνογραφίαν καὶ κοστῦμα τοῦ κ. Ν. Χατζηκυριάκου-Γκίκα.

Γιὰ τὴν σειρά τῶν παραστάσεων τῆς Σχολῆς θὰ γίνον ἐγγραφῆς συνδρομητῶν γιὰ νά ὑπορέσῃ νά διευκολυνθῇ ἡ πολυδάπανη πραγματοποίησίν τους.

Οἱ φίλοι τοῦ πραγματικοῦ θεάτρου θὰ ἐκτιμῶσιν ἀσφαλῶς τὸ δῶ σκολοῦ ἔργου τῆς Σχολῆς αὐτῆς καὶ θὰ ἐνδιαφερθῶν νά δώσουν τὴν ἡθική καὶ τὴν ὀλική τους ὑποστήριξιν σὲ μιὰ τέτοια ἀξιόλογη προσπάθεια.

Ἡ Νέα Δραματικὴ Σχολή, χωρὶς κανένα ἀπολύτως πόρον, μὲ ὅλη τὴν εὐγενική διάθεσιν τῶν συνεργατῶν της πού ἐργάζονται ὅλοι ἀνιδιοτελῶς πρὸς τὸ παρὸν ἀγωνίζονται νά ὑπορέσῃ νά ὁδηγῇ στὰ τόσα ἐξοδα πού ἀπαιτεῖ ἡ καλὴ ἐμφάνισις τῶν ἔργων πού παρουσιάζει. Περιμένει λοιπὸν ἀπὸ τὸ κοινόν, τὸ κοινὸν πού ἔχει νὰ ἐκτιμᾷ καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ κάθε καθαρὴ καλλιτεχνικὴ δουλειά...

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

ΣΤ' ἈΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Αἱ τάξεις πᾶν — κ. Χαρ. Καλομοῖρη — κ. Ὁριγόνη κτλ.

«Ἐπὶ διγαμία»

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 7)

ὄχι δι' ἄλλον λόγον ἀλλὰ διότι θλάξεναι πᾶς ἄνθρωπος ὅστις μὴ συντελόμενος ἀπὸ τὸν πρῶτον γάμον συνάπτει καὶ δεύτερον. Πολὺ περισσότερον ὁ πελάτης μου ὁ ὁποῖος κατωρθώσῃ νά νυμφευθῇ διὰ γυναῖκα ἀνεκταίως ὑφισταμένης. Δὲν ὑπὸνόμενος δὲ ὡς ἐπέσθητε δόλος τὸ ἀδίκημά του. Ἡ ἀφελεία του καὶ αἱ σοφαὶ συμβουλαὶ δοκισσόμεναι τὸν ὑπεκίνησαν εἰς τὴν πράξιν.

Θαυμάσιος τὸν ἐνόηκον. Δυσφορία τοῦ εἰσαγγελέως. Θυμὸς τοῦ ἀρχαγοῦ. Συνέχεια:

— Ἦδη ἡ πρώτη σύζυγος δὲν ἔχει παράπονα, ἐπανελθούσα εἰς τοὺς κόλπους τοῦ συζύγου ὡς ὁ ἄσπιτος υἱὸς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρός. Ἡ δεύτερα σύζυγος δὲν ἔχει καὶ αὕτη παράπονα ἀφοῦ χάρις εἰς τὴν περιπέτειαν αὐτὴν κατῆλθε ἀπὸ τὸ μοιραῖον γάμον ὅπου τοποθετοῦνται αἱ ἀτυχούσαι κόραι καὶ ἀντὶ τοῦ καταθλιπτικοῦ τίτλου τῆς γεροντοκόρης φέρει σημεῖον τὸν ἐλευστικὸν τίτλον τῆς ζωντοήρας, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀξία ὡς γνωρίζετε κύριοι ἐνορκιοὶ, δὲν πίπτει ποτὲ εἰς τὸ χρηματιστήριον τῆς τύχης τῶν θηλέων.

Ἡρώτης κατόπιν τούτου ὁ πρόεδρος τοὺς ἐνόηκους:

— Εἶναι ἐνοχος ὁ κατηγορούμενος;

— Ὁχι, ἀπάντησε μὲ ἕνα στόμα ἡ δεκάς τῶν ἐνόηκων.

Καὶ τότε ὁ συνήγορος ἐνέειρε εἰς τὸν ἀναπνεύσαντα πελάτη του:

— Ὑπαγε ἐν εὐρίᾳ φίλε μου καὶ μηκέτι ἀμύχανε. Ἄν ὅμως κάνης τὴν δολαφίαν καὶ παντρευθῇς γιὰ τρίτην φοράν τότε φρόντισε νά θῇς ἄλλον δικηγόρον.

MIM ΨΑΘ.

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ

Ἡ Κα Νεοπλουτίδου ἀγοράζει γραμμόφωνον.

Ὁ ὁπάλληλος. — Ἐδῶ ἔχω ἕνα γραμμόφωνον παλαιόν... Λειτουργεῖ μὲ ἡλεκτρισμό...

Ἡ Κα Νεοπλουτίδου. — Δὲν μπορεῖ νά λειτουργήσῃ μὲ αἲριο; Δὲν βάλανε, ἔχετε, ἀκούη ἡλεκτρικόν...

Σκέψεις γιὰ τὸν ἔρωτα

Τί εἶναι ὁ ἔρως;... Ἐρως εἶναι ἕνας... ἄνθρωπος! Εἶναι δηλαδὴ ἐπιπόλαιος, ἀσταθής, μὲ ἀδύνατη τῆς ψυχῆς του τὴ φωτιά, ἡ ὁποία τρεμοσβύει στίς πρώτες ἀκούα στιγμῆς τῆς ἀναλαμπῆς της καὶ ἡ ὁποία περιμένει ἕνα γυναικεῖο βλέμμα, ἕνα χαμόγελο, γιὰ νά ξαναζωηρέσῃ.

— Οἱ ἔρωςται μοιάζουν μὲ δύο ἀντιπάλους πολεμιστὰς, οἱ ὁποῖοι ἀρπάζονται ἀπὸ τὸ λαμπρὸ καὶ φαντάζεται ὁ καθένας ὅτι κρατεῖ τὸν ἄλλον αἰχμάλωτον.

— Ἐνας μονάχος τρόπος ὑπάρχει νά ἐγκαταλείπῃ ἕνας ἄνθρωπος μιὰ γυναῖκα. Ὅταν ἡ γυναῖκα τὸν ἐγκαταλείπει.

— Ἡ μεγαλύτερη ἀπόδειξις, τὴν ὁποία μπορεῖ νά δώσῃ ἕνας ἄνθρωπος γιὰ τὴν ἐλκρινείαν τοῦ ἔρωτός του, εἶναι νά τὸν κρατᾷ μυστικόν.

— Ἡ σύζυγος, πού ξέρει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει καρδιά, δὲν πρέπει νά ξεχνᾷ ὅτι ἔχει καὶ στομάχι. Ὅταν λοιπὸν φροντίζει νά περιποιηθῇ τὸ στομάχι του, θὰ μπόρῃ ἀσφαλῶς νά κατακτήσῃ καὶ τὴν καρδίαν του.

Ὁ προστάτης

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 6)

τοῦ τῇ φίλῃ του καὶ νά φροντίξῃ νά μὴ τῆς λείπῃ τίποτε.

Καὶ πράγματι, ἀπὸ τὴν ἄλλη κιόλας μέρα ὁ Ἀλμπέρ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα τοῦ προστάτου. Μὰ ὁ Ρισὸ εἶχε πᾶρει στὰ πόδια τὸ ρόλο του. Μάλιστα ἡ Ἀνισὴ προσπάθισε νά τὸν ξεγελάσῃ, νά τὸν φέρῃ στὰ νερά της, νά τὸν κάμῃ ὡς ἀθετήσῃ τὴν ὑπόσχεσιν πού εἶχε δώσει στὸ φίλον του. Ὁ Ἀλμπέρ δὲν ἐνόησεν νά ὑποχωρήσῃ. Παρακολοῦθούσε τὴ ζωὴ της, τῆς εἶχε ἀπαγορεύσει νά μιλήσῃ μὲ τὰ φίλους της, δὲν τὴν ἄφηνε νά πάῃ πούθεν μόνη της καὶ τὴ νύχτα τὴν κλείδωνε ἐντὶ τὴν κάμαρά της.

— Αὐτὸς ὁ καταραμένος ὁ Ἀλμπέρ, φώναζε στεναγνώντας ἡ Ἀνισὴ εἶναι ἕνας ἀκαταίτητος δεσποδιστὴς!

Μὰ σιγά, σιγά ἀρχίζε νά τὸν θαυμάζῃ γιὰ τὴ δύναμιν τῆς θέλησός του καὶ τοῦ χαρακτήρος του. Καὶ μιὰ μέρα κατὰλαβε ὅτι αὐτὸς ὁ πραγματικὸς ἄνθρωπος ἦταν ἄλλος τῆς ἀγάπης της καὶ τὸν ἐρωτεύθηκε πρῶτῃ.

Ἐστὸς καὶ ὁ Σπρίγυρος πλούσιος ἀπὸ τὸ Ἀλγέρι.

Ἐκείνη ὅμως τοῦ δήλωσε ὅταν ἐκείνος ἐστῆσε χαρῶμενος ὡς ἀνέστη τίς σκέψεις τοῦ σπριγίου:

— Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θὰ ζήσω μὲ τὸν Ἀλμπέρ. Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος ἄνθρωπος πού ἀγάπησα. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει τί ζωὴ θὰ κάμω καὶ ἐγώ. Μοῦ εἶναι ἀρκετὸν ὅτι τὸν ἀγαπᾷ κι' ἐγώ καὶ ἐκείνος μὲ λατρεύει.

Κι' ὁ Ἀρθεῦρος Σπρίγυρος ἀναγκάσθηκε νά ἀναρρίξῃ κατὰ τὴν κακὴ συνήθειά του νά κληρονομήσῃ τὸν ἄνθρωπον, νά τὴν πειράξῃ καὶ νά τοῦς κλείνῃ τὸ μάτι.

POMPEE NTIENTONE

«Ήσουν ωραία»

Συμπόσιο στο περίφημο μεγάλο της φημισμένης εταιρείας 'Ανθηδός. Πλεγμένα ρόδα με έρυθρες ταινίες στολίζουν τους κίονες του δωματίου όπου έχει συναθροισθεί το άθος της 'Αθηναϊκής κοινωνίας για να διασκεδάσει, ενώ το δάπεδο σκεπάζουν πολύτιμοι περσικοί τάπητες. Τ' ανάκλιτρα σχηματίζουν κύκλο στο κέντρο του οποίου κι' επάνω σε μία δορά τίγρης που σκεπάζει τ' όλόχρυσο δικό της ανάκλιτρο, βρίσκεται ξαπλωμένη η υπερήφανη 'Ανθή.

Αί όρχηστρίδες θάζοντας όλην την τέχνη τους κρούουν με τὰ λεπτά δάκτυλά τους τις χορδές των λυρών, ενώ οι αὐλιτρίδες παίζουν απαλά τους αὐλούς των. Οἱ δούλοι πηγαινοέρχονται διασπασμένοι με τούς ἀμφορείς στα χέρια, γιὰ νὰ γεμίζουν τὰ χρυσὰ κύπελλα τῶν καλεσμένων με τὸ ξανθὸ κρασί τῆς σταφυλῆς.

Ἐκεῖ εἶναι κι' ὁ περίφημος παλαιστής Νικίας, ἐκεῖ εἶναι κι' ὁ ἀσχημος κυνικός φιλόσοφος Φίλων ὁ Μιλήσιος, ἐκεῖ ὅλοι, εὐρωστοὶ νέοι, γέροι, ὠραῖοι καὶ ἀσχημοί. Κι' ἐνῶ οἱ ὄρες κυλοῦν ἀργά, ἀργά, κι' οἱ καλεσμένοι τῆς ἀρχίζον νὰ ὀργιάζουν ἡ 'Ανθὴς ἤρεμη, χαμογελαῖ εὐχαριστημένη γιατί κατῴρωσε νὰ ξετρελλάνη τὸν πλούσιο Καλλίνικο.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ πανδαμόνιο ἐμφανίστηκε χλωμή, ἡ γρήνη μητέρα τοῦ Λυσίμαχου, τοῦ πτωχοῦ ὠραίου νέου πού ἀγαπᾷ τὴν 'Ανθὴν. Μὴ βλέποντας ὁ πελπισμένος της εἶπε: "ὦ! 'Ανθὴς, ὁ μονάκριβός μου θὰ πεθάνῃ ἂν δὲν τοῦ πῆς αὐριο νάρθη ξανὰ κοντά σου, ἂν δὲν τοῦ πῆς ὅτι τὸν ἀγαπᾷς ἀκόμη."

Οἱ δούλοι τὴν πέταξαν ἔξω, κι' ὁ Λυσίμαχος σκοτώθηκε τὴν αὐγὴ, ἀφοῦ ἡ ἀγαπημένη του τοῦ ἀνῆλθηκε τὸν ἔρωτά της...

Κι' ἡ τιμωρία τῶν Θεῶν σ' ἐκτύπησε σκληρὰ ὁ 'Ανθὴς. Μὴ βλέποντας πᾶς τὸ πρόσωπό σου στὸν μεταλλικὸ καθρέφτη σου, γιατί τὰ ἐρυθρὰ στίγματα σου ἀφῆσαν αἰώνια σημάδια. Μὴ παρακαλᾷς ἄδικα τὸν 'Ασκληπιὸ καὶ μὴ κάνης ἄδικα σπονδὲς χύνοντας πύρινα δάκρυα γιὰ τὴν καλλονή σου.

Ήσουν ὠραία, ὦ 'Ανθὴς, μετὸ τριανταφυλλένιο δέμα, μετὰ πρᾶσινα μάτια σου καὶ τὰ πυρρὰ μαλλιά σου, πού ὅταν τὰ ἔλυνες ἐπεφταν σὰν χεῖμαρροι καλύπτοντας ὁλόκληρη τὴν θεία γυμνότητα τοῦ ἀλαβάστρινου κορμιού σου, ἀλλὰ ἡ καρδιά σου ἦταν σκληρότερη καὶ ἀπὸ τὸ μάρμαρο... Ήσουν ὠραία ὦ 'Ανθὴς κι' αὐτὴ τώρα εἶναι ἡ τιμωρία τῶν Θεῶν...

Ο. Α. Σ.

Ἀφήστε με μονάχον...

Στὸν πόνο μου δὲν θέλω κανενὸ τὸν πόνο. Ἀφήστε με μονάχον. Προσπεράστε. Κι' ἂν σὰς φανῇ παράξενο, κοῦτό νὰ γιὰ μιὰν ἀγάπη, νὰ θρηνῶ, γελᾷστε.

Δὲν θέλω στὸν καὶ μὸ μου ψεύτικη συμπεριφορά (πὸν) ψευτιά τὰ λόγια σας, ψευτιά τὰ δάκρυα κι' ἡ ἀγάπη εἰρωνεία, καταφρόνια. Περᾶστε, ἀφήστε με στὴν ἄκρη.

Θέλω μονάχος μου κάθε καὶ μὸ καὶ πόθο νὰ τὸν ρουφᾷ ἀνάργεια—ἀνάργεια τώρα δὲ θέλω τὴ συμπίνα σας, τὸ (νοιώθω) δὲ σβύνουνε τῆς μοῖρας μου τ' ἀχνάρια.

Στὸν πόνο μου δὲ θέλω κανενὸ συμπίνα ὑποκρισία ὅλα σας. Περᾶστε ψευτιά τὰ λόγια σας, ἡ ἀγάπη καταφρόνια.

Ἀφήστε με κι' ἂν θέλετε, γελᾷστε...

ΚΩΣΤΑΣ ΤΡΙΚΚΑΙΟΣ

Δειλινὰ δάκρυα

Στὰ κρῶα ἐκεῖνα δειλινὰ, τοῦ φθινοπώρου, ὁ νοῦς γυρνᾷ, μέσα στῶν χρυσανθέμων τῇ χλωμῇ κορμίστῃ (νίχα...

Καὶ ἡ ψυχὴ μου ξαναζῇ, στιγμὲς πού εἰσαι καὶ σὺ, Μαρία Λιλή, Λουίζα...

Ἄνθη δροσάτα τῆς βραγιάς, πού στὴ (σκοτάδι μιὰς βραδυᾶς) ἤρθατε καὶ μ' ἀφήσατε καὶ πάλι... Τώρα στὸ θάμπος μιᾶς αὐγῆς, μπρὸς στὴν (ἀλήθεια τῆς ζωῆς), θάχετε σκύψει μαρμαμένα τὸ κεφάλι...

Θᾶναι ἡ μορφή σας πᾶς νεκρή, καὶ στὴ (ματιὰ σας τὴν πικρὴ) τοῦ κόπου ὅζν' τ' ἀχνάρια χαραγμένα, καὶ τὰ ὄνειρά σας τὰ τρελλὰ, καρᾶδια (ποῦπαθαν πολλὰ, θᾶν' τὸ λιμάνι πλέον τῆς λήθης ἀραγμένα.

Σὰν διακρίνω ἀχνὰ-ἀχνὰ τὰ πρόσωπά (σας τὰ ἀχνὰ) ἐκεῖ στοῦ πάρκου τῇ γνωστῇ μας ἄκρῃ... ..Μέσ' στὸ σταχτὸ τὸ δειλινὸ τοῦ Σεπτεμβρίου ἐνῶ γυρνῶ νοιώθω τὰ μάτια μου γεμάτα δάκρυα...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Θλιμμένα πάλι...

Κι' ἐχτὲς τὸ βράδυ τράδηξα ξανὰ γιὰ τὸ (δρομάκι) τῆς γειτονιάς σου τὸ θλιμμένο Μήπως καὶ σ' ἔδλεπα νὰ θγῆς στὸ ἔρ- (μὸ μπαλκονάκι) στὸ παραθύρι τὸ βουδὸ.

Μήπως καὶ σ' ἔδλεπα νὰ θγῆς σὰν πρῶ- (τα νὰ ποτίσης) τίς γλάστρες τὸ βασιλικὸ καὶ τὸ γλυκὸ τραγοῦδι σου καὶ πάλι νὰ (χαρίσης) σὲ μένα τὸν περαστικό.

Μὰ τίποτα, ἀλλοίμονο! Κι' ἐχτὲς πάλι (θλιμμένα) τὰ εἶδα νᾶναι καὶ μουγγὰ, καὶ μόνο ἡ ἐνθὺμησή θαθεῖα στὰ πονεμένα τὰ στήθη μου πικρὰ βογγᾷ...

ΧΡΗΣΤΟΣ Π. ΠΑΡΙΣΗΣ

Γελευταίον γράμμα...

"Ὅσο πολὺτιμη εἶναι ἡ ἐλευθερία γιὰ τὸ πούλι πού φτεροκοπᾷε στὰ συμάτινα δεσμά τῆς φυλακῆς σου, ὅσο πολὺτιμη εἶναι τὰ βιβλία στὸ σοφὸ, στὸν ἐρευνητὴ ἡ γνώση καὶ ἡ ἀντοχή στὸν ὁδοιπόρο, καὶ ὅσο πολὺτιμη εἶναι γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τὸ δῶρο τῆς ἐλπίδας, ἄλλο τόσο πολὺτιμη μοῦ εἶσαι καὶ σὺ, ἀγαπημένη...

Καὶ ὅμως... Σ' ἔχασα... Ἐδῶ καὶ τόσες μέρες, πόσες οὔτε καὶ γὼ θυμᾶμαι πᾶς, ἀκολοῦθησα μετὰ ὅλο ἀπ' τὰ δάκρυα θλέμμα κάποιο τραῖνο πού πῆρε φεύγοντας μαζὺ του ἐσένα—τὴ μο- ναδικὴ κρυφὴ χαρὰ τοῦ εἶναι μου καὶ πάει...

Ἐτσι, ἀπὸ σένα, δὲν μοῦ ἔμειναν πᾶς παρὰ τὰ ξεθωριασμένα ἀπ' τὸν χρόνον πα- λιά σου γράμματα πού μοῦ θυμίζουν γιὰ κάποιες λιγοστὲς στιγμὲς τίς παλῆς κα- λές ἡμέρες τῆς συντροφιάς μας πού ἡ μοῖ- ρα δὲν θέλησε νὰ συνεχίζοταν...

Τὸ τελευταῖον τοῦτο γράμμα μου εἶναι τὸ πὺ φλογερὸ καὶ τὸ πὺ πονεμένο ἀπ' ὅ- λα, μ' ὅλο πού εἶναι τόσο ἀπλό μὰ καὶ τόσο ἄσκοπο ἀφοῦ, μιλάει γιὰ κάτι πού χάθηκε γιὰ πάντα...

Κι' ἀλήθεια. Τώρα πού ἔφθασα στὸ τέ- λος σκέπτομαι γιατί τάχα νὰ τὸ γράψω ἀφοῦ δὲν θὰ τὸ διαβάσης ποτέ... γιατί; Γιατί;... Μὰ μήπως ὅταν κάνουμε κάτι, ξέρουμε πάντα γιατί τὸ κάνουμε;...

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΜΥΡΛΗΣ

ΚΙ' Η ΦΑΝΗ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ

Διήγημα τοῦ κ. ΣΥΛΒΙΟΥ ΜΙΡΑΝΤΗ

Ἀπέναντι εἶναι ἕνας τοῖχος σχεδὸν λευ- κός. Δεῶ ἀσχεδὸν γιατί ἔχουν χρόνια νὰ τὸν θάψουνε. Ἀπὸ τότε πού ἦταν ὁ Γι- ὠργος στὸ Γυμνάσιο καὶ φοροῦσε κοντὰ παντελόνια κι' εἶχε ἕνα στρατὸ μετὰ κατὰ ὁμορφους γαλιζοὺς στρατιῶτες. Κό- τω στὸ πεζοδρόμιο μερικοὶ πιτσιρίκοι προ- πονοῦνται ἐλεύθερα στὴν ἐλευθερία πάλι.

Δὲ βαρύνει! Κανένα πρίζιμο στὸ μά- τι, λίγοι λεκέδες στὸ κοστούμι καὶ ἴσως — πολλὴ ἴσως — κανένα γάργαρο στὸ χέρι. Ὑστερὰ θάχουν τὰ ἔπαθλα τῆς αἰ- νας τους, πού ἂς σηματοῦθῃ δὲν εἶναι κα- θόλου φιλαθλῆ. Κάτι ὁμορφα ἔπαθλα πού λές με ἀγριοφωνάρες καὶ με ξύλο—λίγο ἢ πολὺ ἀναλόγως.

Ἄς εἶναι καλὰ ὁ Τζιμ Λόντος. Κάποτε νὰ βρέχῃ. Ἐτσι ραγδαῖα νὰ βρέχῃ ὅπως συμβαίνει συχνὰ σὲ κάτι γι- νοποριάντικα θλιβερά σούρουπα, πού εἶναι τὰ σύννεφα ἄβρονα καὶ γκριζὰ καὶ ταξι- δεύουν στὸν οὐρανὸ. Κάτι τέτοιες μέρες πού βρέχει καὶ ἡ Φανὴ δὲν ἔχει μᾶθημα τὴν ἄλλη μέρα, τῆς ἄρεσι νὰ σκέφτεται πολὺ. Ἢ μᾶλλον νὰ μὴν σκέφτεται τίποτα.

Ἐτσι ν' ἀφαιρῆται. Κολάει πού λές τὴ μύτη τῆς — μιὰ ἔξυπνη μυστικὴ μινὸν— σὰν τὴ μύτη τῆς γάτας τῆς τῆς Φραγκε- λίνας, στὸ τζάμι κι' ἀφαιρεῖται.

Ἀκούει τὸ ὁμορφο τραγοῦδι πού τονί- ζει πένιμα ἡ βροχὴ — αὐτὸ τὸ κάπως μονότονα λυπητερὸ τραγοῦδι πού μοιάζει μοιρολόι ἀνατολίτικο. Βλέπει μετὰ με- γάλᾳ τῆς χρυσὰ μάτια — π' ὅλο κι' ἀλ- λάζουν ἀπορροσῆς — τοὺς διαβάτες πού περνᾶνε διασπασμένοι, τὰ παιδάκια πού παί- ζουν οὐρλιάζοντας, τὰ δὺ κυπαρίσσια στὸ σπῆτι τοῦ Γιῶργου, καὶ τὴν πιπεριά μετὰ τίς γαζίες στὸν ἀντικρινὸ κήπο.

Καὶ κάτι τέτοιες στιγμὲς ἡ Φανὴ τα- ξιδεύει — ξέρεῖ νὰ ταξιδεύῃ ἀπὸ μικρὴ μετὰ τὴ φαντασία τῆς! Σινηθῆς πηγαίνει στὴν Ἑλβετία — τῆς εἶναι τόσο γνῶριμη καὶ τόσο ἀγαπημένη ἡ Ἑλβετία.

Ἡ Ἑλβετία εἶναι μιὰ μεγάλη πο- λιτισμένη χώρα μετὰ καλοὺς ἀνθρώπους — μετὰ χωρίς φυλακὲς κι' εἶναι πολιτισμένη χώρα, — ὅλο χιόνια εἶναι ἡ Ἑλβετία καὶ θέλει πάντα πνεῦμα δασεῖα! Αὐτὸ τὸ ξέ- ρει καλὰ ἡ Φανὴ κι' αὐτὸ δὲν τῆς τὸ ἔ- μαθε ἡ δασκάλᾳ τῆς — ὅχι καλὴ εἰκοὴν ἡ γεροντοκόρη μετὰ τὰ μεγάλα παπούτσια καὶ τὰ μεγάλα γυαλιὰ πού εἶναι συνήθως νευρισμένη — μὰ τὸ εἶδε ἡ Φανὴ, τὸ διάβασε μοναχὴ τῆς, δὺ-τρεῖς φορές καὶ πάντα μετὰ δασεῖα. Πάντα. Ἡ Ἑλβετία — ὡς εἶπαμε — εἶναι μιὰ μεγάλη χώρα — στρωμένη μετὰ χιόνια καὶ πᾶνε πολλοὶ φι- λαθλοὶ καὶ κάνουν σπόρ — συνήθως σκί — πού τῆς ἄρεσι τόσο.

Ἀκόμα πᾶνε κι' οἱ ἄρρωστοι γιὰ νὰ γιατροῦνται τὰ πλεονία τους. Τὸ ξέρεῖ καλὰ. Κι' ὁ Γιῶργος πού ἦταν ὁ παιδικὸς τῆς φίλος — καὶ κάποτε παρὰ τόσο ν' ἀπαχθῶνε — ἦταν ἄρρωστος ἐκεῖ βαρεῖα. Ἡ Φανὴ θυμᾶται τώρα πού δοῖται κι'

εἶναι μόνη τῆς, τὸν Γιῶργο. Ἦταν ψη- λὸς καὶ δυνατὸς καὶ εὐθυμὸς καὶ μικρὸς ἦταν «ζωηρὸς καὶ ἀνόητος καίτοι λίαν ἐπιμελής», ὅπως ἔλεγε ὁ κ. καθηγητῆς στὴ μαμά του, τὴν κυρία Ὀλγα.

Καὶ κάποτε, νὰ εἰκοὶν τὸ χειμωνιάτι- κο ἀπόγευμα μετὰ τὸ Χριστουγεννιάτικο δένδρο τῆς εἶχε σπᾶσει ὁ Γιῶργος τὸ ἀριστερὸ — ὅχι τὸ δεξιὸ χέρι — τῆς κούκλας τῆς. Καὶ μιὰ ἄλλη μέρα τῆς εἶ- χε ἀδειάσει ὁλόκληρο τὸ μελανοδοχεῖο στὸ τετράδιό τῆς τὸ ἀκαθάρτ τῶν συν- θέσεων. Κι' ἡ Φανίτσα βάλθηκε νὰ κλαίῃ — νὰ κλαίῃ πολὺ — ἴσαμε τὴ στιγμὴ πού τὸν μάλλωσε ἡ μαμά του κι' ἐκεῖνος τότε τῆς εἶπε: «συγγνώμην, Φανὴ μου, κι' ἀγαπήσανε.

Κι' ὅλα τ' ἀπογέματα τὰ βροχερὰ τὰ τρομερὰ πού λύνει ὁ ἄνεμος τίς κορφές τῶν κυπαρίσσιων καὶ τινάζει στὸ κρῶο στυλινὸ πεζοδρόμιο τὰ φύλλα τῆς φτω- χῆς πιπεριάς ὁ Γιῶργος τῆς ἔλεγε ἕνα παρηγοῖο.

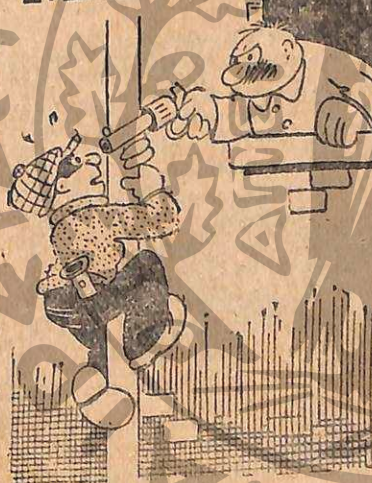
Ἦταν ἕνα μεγάλο παρηγοῖο μετὰ δα- κρύων καὶ μετὰ βασιλοπούλες, μετὰ ἀθάνατο νερὸ καὶ μετὰ νεράιδες, μετὰ κοκκινισκουφί- τες καὶ μετὰ λύκους.

Ἐνα παρηγοῖο πού κράτησε 10 ὁλό- κληρα χρόνια, μετὰ χωρίς τελεσιμὸ. Ὁ φίλος τῆς τὴ γέλυσε. Τῆς κολλοῦσε πολλὰ παρηγοῖα αὐτὴ — αὐτὸ τὸ κα- ταλάβαινε ἡ Φανίτσα — ὅμως δὲν ἔλε- γε τίποτα γιατί ὁ Γιῶργος διηγάταν τό- σο ὁμορφα.

Κι' ἀκόμα θυμᾶται κάποιο βράδυ πού μεγαλῶσανε πολὺ καὶ τοῦδεῖς τὸ πρῶ- το γράμμα τῆς τὸ ἐρωτικὸ πού πῆρε. Ἡ Φανὴ ἦταν πᾶς μιὰ ὁμορφὴ δεσποινί- στα μετὰ μαῦρα μαλλιά καὶ μαύρη ποδι- δούλα καὶ πῆγαινε στὴν Δ' Γυμνασίον — τσα καὶ πῆγαινε στὴν Δ' Γυμνασίον — παρακλῶ — κι' ἦταν πολὺ χαριτωμένη.

Κι' ἐκεῖνος ἕνας ψηλὸς νεαρὸς — ἦ- σαιμε τὴν πιπεριά! — κι' ἦταν πρωτο- σαιμε τὴν πιπεριά!

ΔΥΣΚΟΛΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

— Πάνω τὰ χέρια, παληογκάγκιστος καὶ σοὺ τὴν ἀναψα!...

τῆς στὰ Νομικά—κι' ἤξερε νᾶναι κομ- φός.

Μ' ἀντίς ὁ Γιῶργος νὰ γελᾷση — συν νέφιασε ἀπότομα τὴν καληνύχτης κι' ἔ- φως. Κι' ἀπὸ τότε οὔτε ξαναφάνηκε στὸ σπῆτι τῆς. Οὔτε βέβαια καὶ τῆς τελεῖωσε τὸ παρηγοῖο πού τῆς ἄρχισε πρὸ δεκαε- τίας.

Ὅμως κάποτε πού συναντήθηκαν τυ- χαίως στὸ δρόμο κι' ἔβρεχε κι' ἀναγκά- σθηκαν νὰ καθίσουν σ' ἕνα κέντρο γὰ περιμένουν νὰ καλωσυνέψῃ — καὶ τὸν ρώτησε γιατί δὲν ἐρχόταν σπῆτι τῆς ἔ- κεινος δὲν τῆς μίλησε μόνο πού τῆς ἔρ- ριξε μιὰ ματιά... Ναι τὴν σκλάβωσε μέ- σα στὰ γερά ἐφηδικὰ του μπράτσα καὶ τὴ φίλησε μετὰ πάθος ἀκριβῶς στὸ στόμα καὶ τῆς εἶπε πῶς τὴν ἀγαπᾷ.

Καὶ τὸ γαλιζοῦ φορέμα — τὸ δῶρο τῆς μαμᾶς του — τσαλακώθηκε πολὺ. Κι' ἡ Φανίτσα, θέλεις τὸν πόνεσε, θέλεις πού χάλασε τὸ καινούργιο θαλασσὶ φου- στάνι, θέλεις πού τὸν ἀγαποῦσε, ἔκλαψε... Ὅμως τὸ βράδυ—μετὰ τὰ πόδια γυμνὰ στὸ κρῶο μάρμαρο — ἀφοῦ κοιμήθηκαν ὅλοι ἔψαξε τὸ ἄλμπουμ τῆς μαμᾶς τῆς καὶ βόη- ξε μιὰ φωτογραφία τοῦ Γιῶργου καὶ τὴν ἔκρυψε. Κι' ἀπὸ τότε... πόσες φορές — ἀξέχαστες φορές—δὲν εἶχαν φιληθῇ.

Μὰ τώρα ὁ Γιῶργος εἶναι ἄρρωστος πο- λὺ στὴν Ἑλβετία καὶ τὸ παρηγοῖο τῆς βασιλοπούλες ἀτελείωτο. Κι' ὅσες φορές τῆς νὰ ρωτήσῃ τὴ θεῖα τῆς τὴν Ὀλ- γα — κι' αὐτὸ «κατὰ τὴν γίνεταί κά- θε μέρα—ἐκεῖνη ἐτοιμάζεται νὰ κλάψῃ...

Κι' αὐτὰ τὰ αὐτοκίνητα εἶναι καὶ γλυ- στροῦνε μετὰ ταχύτητα στὴν ἄσφαλτο — μοιάζουν τῇ σκέψῃ τῆς Φανῆς πού τρέ- χει στὸ ἐλβετικὸ κρεββάτι — τὸ τόσο ἀλήθεια ἀλαργινὸ — πού τῆς κρατᾷ δε- σμωτῇ — ἴσως παντοτεινὸ — τὴν πρώτη τῆς παιδείας τῆς ὅμως — ἀληθινὴ ἀ- γάπη.

Καὶ τὰ χρυσὰ ποτάμια — π' ἀφῆνε: τὸ θαμπὸ φῶς τῶν νυσταγμένων ἡλεκτρι- κῶν λαμπριῶν — νὰ ξεχυθῶν νὰ πλα- νηθοῦν στὸ νοτισμένο δρόμο, μοιάζουν τῇ ζεστῇ λάμπῃ πού εἶχε τὸ θεομὸ νεανικὸ βλέμμα τοῦ Γιῶργου τοῦ παιδικοῦ τῆς φί- λου — ἐκεῖνο τὸ ἀλλοτινὸ καὶ ἀλησμό- νητο χειμωνιάτικο σούρουπο πού — ὁ- μοιὰ σὰν κι' ἀπὸψε τόνιζε ἡ βροχὴ — τὸ θρηνητικὸ τῆς μοιρολόι — καὶ πού τὴ φί- λησε ὁ ἀγαπημένος τῆς στὸ στόμα...

Τὰ μάτια τῆς Φανῆς τώρα μοιάζουν ὅρρα — εἶναι φαίνεται νᾶναι καὶ ἡ Ἑλ- βετία...

Κι' ἔβρεχε κι' ἡ Φανὴ κατὰ τέτοια πλη- κτικὰ σούρουπα σχεδὸν ἀδεῖα τῆς συνή- θιζε ν' ἀφαιρῆται καὶ νὰ κλαίῃ κάπου — κά- που σὰν τύχαινε νὰ θυμῶθῃ τὸ «ζωηρὸ παιδὶ» πού τῆς χαλοῦσε τὰ παιγνίδια τῆς καὶ πού τὸν ἀγάπησε φλογερὰ καὶ πού ἦταν ἄρρωστος πολὺ στὴν Ἑλβετία...

ΣΥΛΒΙΟΣ ΜΙΡΑΝΤΗΣ

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΔΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας δια ζήτηματτα ύγιεινης και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδάς ο οποίος δέχεται τους αποτεινόμενους εις την «Εβδομάδα» αναγνώστας και αναγνώστριάς, απόλυτως δωρεάν, εις το Ιατρείον του Σόλωνος 40, 11 — 1 και 5—7 πλνν των Κυριακών. Δι' ιδιαιτέρας (απ' ευθείας) απαντήσεις καταβάλλεται εις τόν κ. Λαδάν δικαίωμα δρχ. 50.

Φ. Τ. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχομε γράψει ἐπανειλημένως πάνω σ' αὐτό τό θέμα. Ὁ κ. Λαδάς κατόπιν τῶν ἀπειρῶν ἐπιστολῶν πού λαμβάνει σχετικῶς μέ τό ζήτημα τῆς τριχοπτώσεως ἔχει ἀρρίξει στήν ἐιδική στήλη του μιᾶ σειρά ἀρθρῶν γιά τό ζήτημα αὐτό. Ὡστε νά μοῦ ξαναγράψετε ἄν τό τριχωτό δέρμα τῆς κεφαλῆς σας εἶναι λιπαρό ἤ στεγνό, ἄν μεταχειρίζεσθε μπιριγιαντίνες καί πόσων ἐτῶν εἴσθε. Τότε μόνον μπορῶ νά σᾶς ἀπαντήσω θετικά καί ἀποτελεσματικά.

Κ α ί τ η Λ α μ. Τό δέρμα σας εἶναι πολὺ κουρασμένο ἀπό τὰ διάφορα θλαθερά καλλυντικά. Ἐπὶ 45 μέρες νά εφαρμόσετε τήν ἐξῆς δίαιτα καί μετὰ μοῦ ξαναγράψετε ὑπενθυμίζοντας τήν περίπτωσή σας. Λοιπόν θά πλένεσθε μέ χλιαρό νερό. Ν' ἀποφεύγετε τό κρύο καθῶς καί τό σάπουνι. Πρὸ τῆς πούδρας καί τό πρωτὶ μετὰ τὰ πλύσιμο τῆς ἐξῆς κόλντ-κρέμ :

Huile d' amandes douces	50 gr.
Cire blanche de melisse	12,50 »
Parafine molle	12,50 »
Borax	1 »

Eau de roses 25 »
Huile de roses q. s. pour aromatiser.

Ὅταν πρόκειται νά θάλετε πούδρα νά τήν σκουπίζετε προηγουμένως μέ θαμβάκι. Δις τῆς ἐβδομάδος νά ἀλείψετε μέ χτυπημένο ἀσπράδι αὐγοῦ. Μετὰ ἕνα τέταρτο νά τὸ ἀφαιρήτε μέ θαμβάκι καί χλιαρό νερό, ἔστω καί μέ ἄφθονο χλιαρό νερό. Ἐξαιρετικῶς δέ κάθε 15 μέρες νά κάνετε ἕνα ἀτμόλουτρο. Δηλ. θρᾶστε μέχρις κοχλασμοῦ 2 ὀκ. νερό καί κατόπιν τραβῶντας τήν κατασφάλα ἀπ' τῆς φωτιᾶς ρίξτε μέσα μισό κουταλάκι τοῦ καφέ βενζόη. Βάλτε ἐπάνω στοὺς ὕδατους τὸ πρόσωπο 5—10 λεπτά καί κατόπιν σκουπισθῆτε μέ θαμβάκι. Φτιάξτε δέ ἀμέσως τήν ἐξῆς μάσκα. Χτυπάτε καλὰ 1 κροκό αὐγοῦ μέ μιᾶ κουταλιά Huile d' amandes douces καί 10 σταγόνες λεμόνι. Μὲ τὸ μίγμα αὐτὸ ἀλείψετε ὅλο τὸ πρόσωπο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἄνω καί κάτω βλέφαρο καί τὸ ἄνω χεῖλος. Ἡ μάσκα αὕτη θά μείνῃ ἐπὶ 3)4 καί κατόπιν τήν θγάξετε μέ θαμβάκι καί ξεστὸ νερό.

Γ ι ο ὄ λ ι κ α ν Α. Δ. Τ. Ἀφοῦ ἔχετε μεταχειρισθῇ ντεπιλατωτὴρ σὲ πρόσωπο, πρᾶγμα χειρότερο θέβαια κι' ἀπὸ ξυράφι, γιὰτὶ μέ τό ξυράφι τοιγάκιςτον δέν ἐρεθίζεται καί δέν σκληραίνει τό δέρμα ὅσο μέ τήν χρήση τῶν ντεπιλατωτῶν θά ἐπενεργήσῃ πολὺ δύσκολα καί ἀργὰ θεβαίως ἡ πομάδα θραδείας ἐνεργείας. Ἀλλὰ πάντως θά ἐπενεργήσῃ δηλ. μετὰ 6—8 μῆνες καί μέ τακτική χρήση. Γιά τήν κοκκινάδα τῶν χειρῶν ἀσφαλῶς κάποιος ἄλλος θά σᾶς εἴπῃ ὅτι ὁ κ. Λαδάς συνιστοῦσε σ' ἄρθρα του νά πλένετε τὰ χεῖρα μέ πράσινο σαποῦνι γιά νάναί ὠραία, καί δέν ὅτι τὸ ἔχετε ἀσφαλῶς διαβάσει ἡ ἴδια. Ὁ κ. Λαδάς ἔγραφε τὸ ἐναντίον. Ὅτι τὸ κοκκίνισμα τῶν χειρῶν τὸ προκαλοῦν τὰ κακὰ σαποῦνια κι' ἰδίως

τὸ πράσινο, καί ὅτι ἂν θέλετε νάχετε ὠραίο χεῖρ ν' ἀποφεύγετε τὰ σαποῦνια καί πρὸ πάντων τὸ πράσινο καθῶς καί τὰ κρύα νερά. Ν' ἀλείψετε τὰ χεῖρα σας μέ λιπαρὴ κρέμα Χαρέμ καί ν' ἀποφεύγετε αὐτὰ πού σᾶς γράφω παραπάνω. Γιά τήν ἐρυθρότητα τοῦ προσώπου ν' ἀφήσετε τὸ σῶμα σας ἐλεύθερο δηλ. νά μὴ φορῆτε τίποτα σφικτὸ ἐπάνω σας. Μὴ θάξετε πούδρα. Δίαιτα χορτοφαγίας καί ἐλάχιστο κρέας. Κάθε δέ πρωτὶ μ' ἕνα θαμβάκι δουτηγμένο στήν κάτωθι διάλυση νά τρίβετε ἐλαφρῶς τὰ μάγουλα καί τὰ χεῖλη. Ἡ διάλυσις: Σ' ἕνα ποτήρι κρύο νερό νά ρίχνετε ἕνα κουταλάκι τοῦ καφέ ἀλάτι ψιλὸ καί νά τὸ ἀνακατεύετε καλὰ ἕως ὅτου λυώσῃ. Μετὰ 45 μέρες μοῦ ξαναγράφετε.

Μ α ρ ο Γ α ρ ὡ φ α λ λ ο. Σᾶς ἀπῆντησα ἰδιαιτέρως γιά τὰ ζήτηματά σας καί λεπτομερῶς.

Ν ι ν ὀ ν Ἐ ν τ α ὕ θ α. Πολὺ εὐχαρίσως. Ἡ παράκλησή σας γίνεται ἀποδεκτή. Νά πᾶτε στὸν κ. Λαδάν (Σόλωνος 40) 11—1 καί 5)1)2—8 λέγοντάς τὸ ψευδώνυμόν σας καί ἐκεῖνος θά σᾶς ἐξετάσῃ δωρεάν καί θά σᾶς κατατοπίσῃ λεπτομερῶς ἐφ' ὅλων τῶν ζητημάτων σας.

Ν α π ο λ ι τ ᾶ ν α ν. Ἡ δίαιτα πρέπει νά σᾶς ἀπασχολῇ περισσότερο. Δηλ. ν' ἀποφεύγετε τὰ ἀλμυρά, τίς κονσερβες, τὰ χοιρινὰ γενικῶς καί τὰ οἶνοπνευματοῦχα. Ἐσωτερικῶς σιρόπι Ἰοντοτανί, μιᾶ κουταλιά τῆς σούπας τὸ μεσημέρι κι' ἄλλη μιᾶ τὸ βράδυ ὀλίγον πρὸ τοῦ φαγητοῦ. Ἡ μέραν δέ παρ' ἡμέραν ἀπαραιτήτως πρέπει, νηστικῶς σιρόπι Ἰοντοτανί, νά παίρνετε ἕνα κουταλάκι τοῦ καφέ ἀλάτι Κάρλσμπαν διαλελυμένο μέσα σ' ἕνα ποτήρι χλιαρό νερό. Τοπικῶς δέ νά κάνετε κάθε ἐβδομάδα ἕνα ἀτμόλουτρο ὡς ἐξῆς: Νά θράξετε μέχρις κοχλασμοῦ 2 ὀκάδες νερό, κατόπιν δέ τραβῶντας τήν κατασφάλα

Ἰα μαλλιά σας λάμπουν μέ τό "Σεβεκλά"!

● Μόνον τὰ μαλλιά πού θά ξεπλυθοῦν ἐπειτα ἀπὸ τὸ λούσιμο μέ τό "Σεβεκλά", θ' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὰ ἀλκαλικά ἄλατα. Διότι αὐτὰ δημιουργοῦν τήν πιτυρίδα καί καταστρέφουν, μέ μιᾶ λέξι, τὰ μαλλιά. Τὸ "Σεβεκλά", ἐπαναφέρει τήν ὡμορφιά, τήν ὑγεία καί προσδίδει μιᾶ ἐξαιρετικὴ λάμψι σ' αὐτά. Κάθε φάκελλος τοῦ Σαμπούαν Τέτ-Νουάρ περιέχει καί τὸ ἀνάλογον "Σεβεκλά".

Ζητήστε ἀπὸ τοὺς κούρεῖς νά λούσουν τὰ μαλλιά σας μέ τό "ΟΝΑΛΚΑΛ", τοῦ Τέτ-Νουάρ. Ταχύτης, ὑγεία καί ὡμορφιά.

● Γιά τὰ ξανθὰ μαλλιά μεταχειρίζεσθε τὸ Σαμποντόρ καί γιά τὰ σκούρα τὸ Σαμποζάν. Ὑπάρχει καί ὑγρὸ Σαμποῦαν συνδυασμένο μέ τό "Σεβεκλά", γιά σκούρα καί γιά ξανθὰ μαλλιά. Ὑγιεινὴ καί οἰκονομικὴ περιποίησις τῶν μαλλίων. - Δραχμὰς 80 καί 50.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤÊTE-NOIRE
avec cheveclat
ΔΡΧ. 12.50

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ· ΝΙΚΗΣ 10· ΤΗΛ. 25-739

ἀπ' τῆς φωτιᾶς νά ρίχνετε μέσα μισό κουταλάκι τοῦ καφέ θάμμα βενζόης. Τοποθετεῖτε τότε τὸ πρόσωπό σας ἐπάνω στοὺς ὑδατμούς, ρίχνοντας σὲ κεφάλι σας μιᾶ πετσέτα. Πέντε ἕως δέκα λεπτά ἀρκοῦν. Ὑστερα σκουπίζετε καλὰ τὸ πρόσωπό σας μέ μεγάλα κομμάτια στεγνὸ θαμβάκι. Μετὰ παρασκευάζετε ἀμέσως τήν ἐξῆς μάσκα, μέ τὸ μίγμα τῆς ὁποίας ἀλείψετε ὅλο σας τὸ πρόσωπον ἐκτὸς τοῦ ἄνω χείλους καί τοῦ ἄνω καί κάτω βλέφαρου. Αὐτὴν τήν μάσκαν τήν ἀφήνετε σὲ πρόσωπο, μένοντας ἡσυχῇ καί ἐκπλωμένη ἐπὶ 3)4 τῆς ὥρας. Μετὰ τήν ἀφαιρεῖτε μέ θαμβάκι καί ἄφθονο χλιαρό νερό. Κτυπάτε γιά τήν παρασκευὴ τῆς : 2 κρόκους αὐγῶν, μιᾶ κουταλιά τῆς σούπας Huile d' amandes douces καί 10 σταγόνες λεμονιοῦ. Μετὰ 45 ἡμέρες ξαναγράφετε μοῦ.

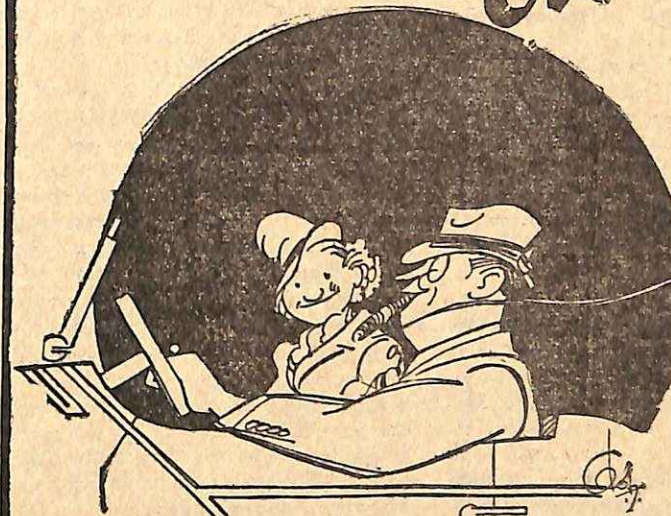
Δ ε κ α π ε ν τ α ε ἰ δ α Β ὀ λ ο ν. Ὑπάρχει ἀσφαλῶς καί εὐκόλος τρόπος γιά τήν ὀλοτελή ἐξαφάνιση τῆς τόσο ἀντιασθητικῆς παθῆσεως σας. Γράψτε ἀπ' ευθείας στὸν κ. Λαδά (Σόλωνος 40) ἑσωκλείοντας καί τριόραχμον γραμματόσημον γιά τήν ἰδιαιτέρη ἀπάντησιν. Ἐπίσης καί τήν διεύθυνσίν σας.

Μ α ί ρ η ν Σ α γ. Μ α ρ ο ὁ σ ι. Οἱ ρυτίδες τῶν ματιῶν δέν ἔχουν σχέση μέ τήν ἄλλη ποιότητα τοῦ δέρματος. Δηλ. αὐτὲς γίνονται καί σὲ ξηρὰ καί λιπαρὰ δέρματα. Δυστυχῶς δὲ ἅμα γίνονται δὲν ἐξαφανίζονται μέ κανένα ἀπολύτως τρόπον, ἀλλὰ μόνον ἐλαττώνονται. Αὕτη εἶναι ἡ ἀλήθεια. Οἱ συνταγὲς αὐτὲς πού αὐτὲς πού γράφει ὁ κ. Λαδάς σ' αὐτὴν τὴν στήλη. Ἀλλὰ ἡ κρέμα πού θάξετε μετὰ τὸ ξεμακιγιάζ νά παύσῃ. Αὕτη προκαλεῖ τριχες. Ἀλλῶς τε δὲν ὑπάρχει λόγος χρήσεώς της. Ἐπίσης τὸ αὐτὸ εἶναι ἄριστο. Μετὰ τὸ ἀτμόλουτρο τὸ ὅποῖον θά κάνετε κάθε 10 μέρες, μιᾶ φορὰ πρέπει ἀπαραιτήτως νά ἐπακολουθῇ καί ἡ μάσκα. Ἀτμόλουτρο καί μάσκα θά κάνετε ἐπακριδῶς ὅπως γράφω ἀνωτέρω πρὸς τήν «Ναπολέων». Γιά τίς ρυτίδες τῶν ματιῶν νά χρησιμοποιοῦν τήν λιπαρὰ μορφή τῆς κρέμας Χαρέμ. Θά κάνετε μ' ἐλάχιστη ἀπ' αὐτὴ κάθε βράδυ ἐλαφρὰ ἐπάλειψη τοῦ γύρου τῶν ματιῶν ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ ἄνω βλέφαρο καί καταλήγοντας σὲ κάτω μέτροι τῆς μύτης. Οὐδέποτε ἀντιθέτως καί πάντοτε πολὺ ἐλαφρὰ. Πάντα τήν διάθεσή σας καί σᾶς εὐχαριστοῦμε γιά τὰ καλὰ σας λόγια.

Ἐ σ μ ε ρ ᾶ λ δ α ν Π ᾶ τ ρ α ς. Αὐτὴ ἡ ξηρότης καί μάλιστα τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῶν χειρῶν μέ ἐμβάλλει στήν ὑπόψια ἐνὸς ἀρχομένου ἐκζεματοφόρου. Πάντως ἡ προσέρχεται ἀπὸ χρεῖσιν ὡρῶν, σπέρτο καθαρό ἢ μπλέ, ἀλυσίδας λῶνια, σπέρτο καθαρό ἢ μπλέ, ἀλυσίδας κλπ. Ἐχῶ τὴ γνώμη ὅτι πρέπει νά ἐπισκεφθῆτε ἐκεῖ δερματολόγο γιά νά προσλάβετε τὸ κακὸ. Αὕτη ἡ σκληροδερμία ὅπως ἐπιστημονικῶς λέγεται εἶναι πολὺς φορὲς προάγγελος μονιμωτέρων ἀλλοιώσεων. Δυστυχῶς δὲν εἴσθε ἐδῶ γιά νά σᾶς ἔδλεπε ὁ κ. Λαδάς προσωπικῶς. Πάντως κατ' ἐντολήν του ἀποφεύγῃ νά σᾶς συμβουλεύσῃ ἐφ' ὅσον διὰ τὴν πάθησή σας χρειάζεται προσωπικὴ ἐξέτασις. Ἀλλ' ἀπλῶς σᾶς γράφω ἀπὸ τί προέρχεται καί σὲ τί μπορεῖ ν' ἐξελιχθῇ.

ΔΟΡΑ

Ὁ ἔξιδουτ γὰ σας πούτ ὅτι:

ἡ κόρη τοῦ μπακάλη σας πανδρεύθηκε μ' ἕναν ἑκατομμυριούχον ἀμερικανό, διότι μετεχειρίζετο τήν πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ.

Μήν τοῦπιότέψετε

ΠΙΣΤΕΨΕΤΕ, ΟΜΩΣ, ΟΤΙ:

μέ τήν πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ, ὁ ΠΙΒΕΡ μᾶς παρουσιάζει μιᾶ ποιότητα καλὴ, ἀνταξία μέ τίς παραδόσεις τῆς γαλλικῆς Ἀρωματοποιίας, ἀλλὰ καί ἀνταξία τῆς πελατείας τοῦ ΠΙΒΕΡ στὸν κόσμον ὁλόκληρο.

Εἰς ἕκαστον κυτίον τῆς πούδρας ΠΟΜΠΕΙΑ ἔστιν ἡ μπλέ τανιάν δῶ εἰς τὸ καί ἐν δαίμονα τῆς κρέμας MATITE.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Γ'Ο παθολόγος Ιατρός μας δέχεται τούς αναννώστους πού του στέλλει η «Εβδομάς» εις τὸ Ιατρείον του, Μιλιτιάδου 11, καθημερινῶς, πλὴν τῶν Κυριακῶν, ἀπὸ τὰς 5 — 7 μ. μ. — Ζητήσατε τὸν Ἰατρὸν τῆς «Εβδομάδος»!.

Σό ν ι α ν Λ α λ ά κ η. Μ' ὅλη τὴ διάθεση πού εἶχα νὰ σᾶς ἔλθω ἀρωγὸς στὴ τόσο δύσκολή σας αὐτὴ στιγμή δυστυχῶς δὲν τὸ κατορθώω. Μιὰ μόνον λύσις ὑπάρχει τώρα. Ἄν βρῖσκεσθε στὰς Ἀθήνας, περάσατε ἀπὸ τὸ Ιατρεῖο μου Μιλιτιάδου 11, καὶ ἀπὸ τὰς 5—7 μ. μ. ὅποτε ὑπάρχει τρόπος νὰ ἀπαλλαγῆτε. Καλὸν εἶναι νὰ ἔλθετε καὶ με τὸν ἄλλον μαζί.

Σ ι δ η ρ ο δ ρ ο μ ι κ ὸ ν, Λ ι α ν ο κ λ ά δ ι. Ἐχετε θέβαινα δίκιο γιὰ ὅσα γράφετε καὶ ἐγὼ ἀναγνωρίζω ὅτι εἶναι δύσκολο καὶ πολυδάπανο νὰ κατεβαίνει κανεὶς τόσο δρόμο γιὰ νὰ κάμῃ μιὰ ἐνέση, δυστυχῶς δὲν τὸ εἶχα προβλέψει, εἶναι ὅμως γεγονός ὅτι ἐσωτερικῶς τὰ φάρμακα αὐτὰ δὲν ἔχουν τὴν ἴδια ἀποτελεσματικότητά, θὰ εἶναι ἴσως μακροχρόνιος ἡ θεραπεία. Ἀλλὰ ἀνάγκη καὶ θεοὶ πείθονται. Προμηθεύητε Κάλτσουμ

τοῦ Φαρὲλ σὲ μπουκάλι καὶ πάρτε 40 σταγόνες τὴν ἡμέρα, σὺν τῷ χρόνῳ θὰ ἀξήσετε τὴν δόση ἀπὸ 10 σταγόνες μέχρις ὅτου φθάσατε τίς 80. Δὲν πρέπει νὰ σᾶς φοβήσῃ τὸ ὅτι ἀπέξω ἀπὸ τὸ μπουκάλι γράφει ὅτι κάμνει καὶ γιὰ διάφορες ἄλλες ἀσθένειες. Γιὰ τὸ ἄλλο θὰ πάρετε Φυτίνην εἰς δισκία καὶ Ἀνδροτίνην πάλιν εἰς δισκία τοῦ οἴκου Σίμπα. Θὰ συνεχισθῇ αὐτὴ ἡ θεραπεία ἐπὶ ἓνα τρίμηνον χωρὶς καμμιὰ διακοπή, μετὰ δὲ ἔχετε τὴν καλωσύνην καὶ μοῦ γράφετε πάλιν.

Ἄ τ υ χ ο ν ἄ δ ε λ φ ὸ ν. Ἡ θεραπεία τὴν ὅποιαν ἀκολουθεῖ ὁ ἀδελφός σας εἶναι ἡ μόνη ἐνδοδεγμένη στὴ προκειμένη περίπτωσι, ἄλλη ἀτυχῶς δὲν ὑπάρχει. Ἐπειτα ἔχετε ὅπ' ὅψιν σας ὅτι αὐτὸς οἱ μικροαμυγδαλῆς δὲν φανερώουν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴν καλοήθειαν τῆς νόσου. Βέβαια δὲν εἶναι εὐχάριστον πρᾶγμα γιὰ ἓνα ἄνθρωπο νὰ διέπῃ νὰ θυμῇ τὸ αἷμα του στὰ καλά καθούμενα, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ ἀφοῦ εἶσαι εἶναι πεπωμένον καὶ τέτοια εἶναι ἡ μορφή. Πέστε λοιπὸν στὸν ἀδελφόν σας νὰ μὴν ἀνησυγῇ καὶ προσπαθῇ νὰ τοῦ τονώσῃ τὸ ἥθικόν, πού εἶναι ἀσυχρότως ἀνώτερο ἀπὸ κάθε ἄλλη θεραπεία. Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη μου συμβουλή πού μπορὼ νὰ σᾶς δώσω καὶ νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν διατρέχει ὁ ἀδελφός σας κινδύνον. Αὐτὰ πρέπει νὰ

τοῦ τὰ πῆτε καὶ νὰ τὸν κάμετε νὰ τὰ πιστέψῃ. Τότε μόνον θὰ τὸν δῆτε νὰ ἀναλαβάνῃ, ὅταν δὲ σταματήσῃ τὸ μουνέλαϊο τότε νὰ πάρῃ Φυτίνην κομπιμέ.

Β. Μ. Κ. Δυστυχῶς οὔτε σεῖς γνωρίζετε οὔτε θέβαινα καὶ ἐγὼ μπορῶ νὰ μαντέψω τί ἀκριβῶς ἀφῆρεσαν κατὰ τὴν ἐγγείρησιν γι' αὐτὸ μιὰ καὶ μόνη συμβουλή μπορὼ νὰ σᾶς δώσω. Τώρα, ἂν θὰ βγῇ ἀποτελεσματικὴ ἡ ὁχὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξέρω γιὰ τὸν ἐξῆς λόγο: ἂν μὲν ἔχῃ μείνει μέσα κάτι τότε ἀσφαλῶς θὰ ἐμφανισθῇ ξανά, ἂν ὅμως ὅχι τότε ἡ μόνη ὠφέλεια θάνα ὅτι οὐ μετριάσθουν καὶ ἴσως ἐξαλειφθῶν ὁλόκληρα αἱ ἐνοχλήσεις πού αἰσθάνεσθε. Θὰ πάρετε ἐνέσεις Προζυνὸν Σέριγκ τῶν 10.000 γραμμ. καθὼς καὶ Προζυνὸν τοῦ ἴδιου οἴκου καὶ σύμφωνα με τὴν ὁδηγίαν του θὰ τίς κάμετε. Ἡ θεραπεία αὐτὴ θὰ διαρκέσῃ τουλάχιστον ἐπὶ ἓν ἐξάμηνον γιὰ νὰ δώσῃ συγκεκριμένα ἀποτελέσματα. Εἶναι ἡ μόνη τακτικὴ πού μπορεῖ νὰ σᾶς ἀνακουφίσῃ. Ταυτοχρόνως δὲ με τὰς ἐνέσεις αὐτὰς εἶναι ἀπαραίτητο νὰ κάμετε καὶ ἐνέσεις Γαλυκοπὸν Κάλτσουμ γιὰτὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὑποδοχεῖται ἡ ἐνέργεια τοῦ φαρμάκου καὶ τὰ ἀποτελέσματα εἶναι πῶ σταθερά. Τέλος ὅσο γιὰ τίς μικροενοχλήσεις ἀπὸ τὰ νεύρα ἔχετε ὅπ' ὅψιν σας ὅτι ἀπὸ καὶ ὁφείλονται, πάντως πᾶστε λίγη Βαλεριάνα καὶ παίρνετε 30 — 50 σταγόνες τὴν ἡμέρα, τίς μισῆς τὸ πρωὶ καὶ τίς μισῆς τὸ βράδυ. Ἐγὼ δὲ ἀκλόνητον πεποιθῶμαι ὅτι ἡ κατάστασις αὐτὴ θὰ ὑποχωρήσῃ.

Δ η μ. Ἄ λ ε β. Π ε ρ α ι ἄ. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού μοῦ τίθεται αὐτὸ τὸ ἐρώτημα. Καὶ ἄλλοτε με ρώτησαν καὶ ἀπάντησα ὅτι δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω περὶ τίνος πρόκειται, ἄλλωστε καὶ ἡ ἰδιότης μου πολὺ ἀπέχει ἀπὸ τέτοια πράγματα, γι' αὐτὸ εἶχα συστήσει καὶ στὸν ἄλλον πού μοῦ εἶχε γράψῃ νὰ περάσῃ νὰ με συναντήσῃ προσωπικῶς γιὰ νὰ δῶ τί συμβαίνει, ἀφοῦ πρῶτα πάρῃ καὶ τὴν γνώμη ἐνὸς ἄλλου ειδικοῦ. Αὐτὸ λοιπὸν ἔχω νὰ συστήσω καὶ σὲ σᾶς. Περάσατε τίς ὥρες πού βρίσκομαι στὸ γραφεῖο μου καὶ νὰ δοῦμε τί ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ τί μπορεῖ νὰ γίνῃ. Δὲν προκρίνεται νὰ ἐπιδαρυνθῇ με τίποτα.

Ὁ ν ε ρ ο π α θ ῆ Μ υ ρ. Ἄν πάρῃ κανεὶς ὅπ' ὅψιν του τὸ γράμμα σας, φαίνεται ἄνθρωπος μορφωμένος, πῶς λοιπὸν, ἀφῆντε τὸν ἑαυτὸ σας νὰ παρασύρεται καὶ νὰ σκοτίζεται γιὰ ἓνα πρᾶγμα ὅπως διόλου φυσιολογικόν; Τί σημάδι θὰ θέλατε νὰ δῆτε γιὰ νὰ ἀντιληφθῇτε ὅτι ἦλθε ἡ ὥρα νὰ ἐκπληρώσετε ὠρσιμένας ὑποχρεώσεις πού ἔχετε πρὸς τὴν φύσιν; Ἀφοῦ λοιπὸν σεῖς δὲν τὸ ἀντιλαμβάνεσθε ἔλαβε αὐτὴ τὰ μέτρα τῆς καὶ σᾶς τὸ εἰδεῖ. Αὐτὸ εἶναι πού τόσο σᾶς ἀνησύχησε. Ἀκολουθήσατε λοιπὸν τὴν ἀντίθετον ὁδὸν γιὰ νὰ σταματήσῃ αὐτὸ τὸ φαινόμενον, ὅπως σεῖς τὸ ἀποκαλῆτε. Ἀπὸ τὸ κάτωθι φάρμακο μπορεῖτε νὰ πάρετε κάθε βράδυ ἓνα σκονάκι 1) 2 ὥρα πρὸ τοῦ ὕπνου:

Λουπουλίνη 15 ἐκατοστά (νὰ πῆτε στὸ φαρμακοποιό σας νὰ σᾶς κάμῃ 20 σκονάκια).

Ε. Α. Π ὁ ρ ο ν Μ ο ν ο φ α τ σ ῖ ο υ. Τὰ συμπτώματα αὐτὰ δὲν πρέπει γὰ σᾶς ἀ-

νησυχοῦν γιὰτὶ δὲν πρόκειται νὰ ἔχουν δυσαρεστούς συνεπείας. Ὁ γιατρός πού σᾶς ἐξήτασε καὶ σᾶς ἔδωσε τὴν ἀσπιρίνην κατ' ἐξῆς καὶ γι' αὐτὸ σᾶς τὴν ἔδωσε. Ἡ ἀσπιρίνη ἡ τὸ Βεραμὸν τοῦ Σέριγκ εἶναι τὰ μόνον πού ἐνδείκνυνται. Ἡ ἀσπιρίνη δὲν πειράζει καθόλου καὶ δὲν ἔχετε δίκιο νὰ νομίζετε ὅτι πραγματικὰ μπορεῖ νὰ σᾶς φέρῃ τίποτ' ἄλλο, ὥστε καλὸν εἶναι νὰ συνεχίσετε. Ἄν θέλετε, λέτε στὸ φαρμακοποιό σας καὶ σᾶς κάμνει τὰ ἐξῆς σκονάκια: Ἀσπιρίνη 0,10, Φαινασπίνη 0,10, καὶ Προζυνὸν 0,10 καὶ αὐτὰ θὰ παίρνετε τρία τὴν ἡμέρα, δύο ἡμέρες πρωτύτερα καὶ ὅταν θὰ ἔχετε.

Μ α ρ ί α ν Κ. Ἄν θέλετε, ἂν ὁχι νὰ ἀπαλλαγῆτε τελείως ἀλλὰ τουλάχιστον νὰ περιορισθῇ κάπως τὸ κακὸν πρέπει

Κατὰ τὰς νεωτέρας ἐρευνᾶς τῆς ἐπιστήμης ἀπεδείχθη ὅτι ἡ ἀηδὴς καὶ ἐνοχλητικὴ

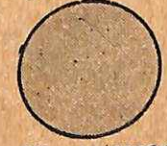
Πιτυρίδα

τὸ προοίμιον αὐτὸ τῆς τριχοπτώσεως, ὀφείλεται εἰς τὸν σχηματισμὸν ἐπὶ τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς μικροσκοπικῶν μικρῶν μυκητοειδῶν παρασίτων. Ἡ «Τριλυζίν» ἐξολοθρεύει με ἐξοφασμένην ἐπιτυχίαν, τὰ παράσιτα αὐτά.

Ἰδού ἡ ἐπιστημονικὴ πρόδειξις

Μυκητοειδὴ παρὰ τῶν ἐπὶ τὸ δέμα τῆς κεφαλῆς, πρὸ τῆς χορήγησης τῆς «Τριλυζίν»

Ἡ κατάσταση τοῦ ἴδιου δέματος μετὰ τὴν χορήγησης τῆς «Τριλυζίν». Οἱ μυκητοὶ ἐξολοθίστην

Διὰ τῆς **Τριλυζίν** Ἡ πιτυρίδα ἐξαλείφεται ἡ τριχόπτωση σταματᾷ νέα μαλλιά ξαναφυτρῶνουν.

Ζητήσατε παρὰ τοῦ Γεν. Ἀντιπροσώπου Κώστα Νικολαΐδη, Ἀλκαίου 1, Ἀθήνας (τηλ. 22-166) νὰ σᾶς ἀποσταλῇ δωρεὰν ἡ εἰκονογραφημένη ἐπιστημονικὴ βιβλιογραφία τῆς «ΤΡΙΛΥΖΙΝ».

Midy Tabl No. 1

Με τὴν ἀλοιφή αὐτὴ θὰ περνᾶτε τὰ μέρη, σύμφωνα με τὴν ὁδηγίαν.

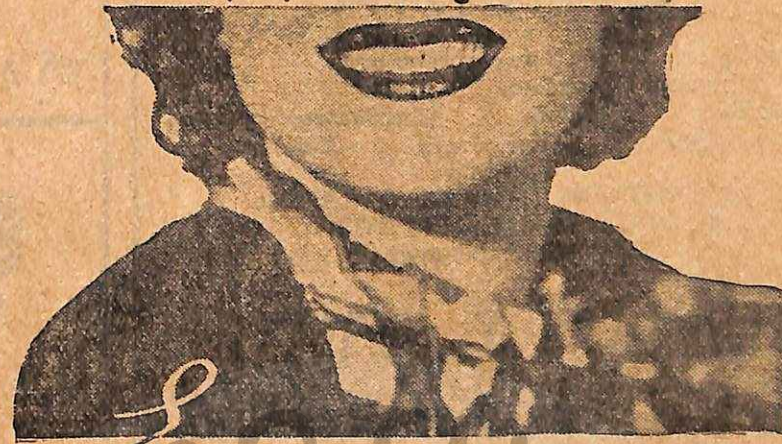
Π. Ρ. Ε. Τὸ ζήτημα αὐτό, εἶναι τῆς ἡλικίας. Σὺν τῷ χρόνῳ θὰ περάσῃ. Ἐνίοτε ἡ μὴ ικανοποίησις κάμνει τὴν κατάσταση νὰ ἐπιμείνῃ. Ἀποφεύγετε ἐν τῷ μεταξύ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ καὶ τὰ καρυκεύματα καὶ προσπαθῆτε νὰ τακτοποιήσετε τὸ ζήτημα τοῦ στομάχου σας. Τέλος ἀποφεύγετε τὸ συχνὸ ξύρισμα καὶ μάλιστα τὸ κόντρα. Μετὰ τὸ ξύρισμα τρίβετε τὸ πρόσωπό σας με λίγο οἰνόπνευμα καθαρὸ.

Μ α ρ α μ ἔ ν η ν ὁ π α ρ ῆ ν. Ἰδού τί ἔχετε νὰ κάμετε:

1ον) Θὰ ἀποφεύγετε τὰ κρέατα ὅσο καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ. 2ον) Θὰ προτιμᾶτε τὰ χόρτα καὶ τὸ ψάρι, λίγα

Pommade adrénostyptique

Κόκκινα λέπια στὰ χεῖλη.
Γιατὶ τὸ κραγιὸν σας δὲν στρώνει.

Ἐνός 10 ἡμερῶν

220 ἐπιστολαὶ μᾶς ἤλθαν βεβαιώνουσαι τὰ καλὰ ἀποτελέσματα.

Εἶχαμε ζητήσει ἀπὸ τίς κυρίες, πού χρησιμοποιοῦν τὸ κραγιὸν μας, νὰ μᾶς ἀπαντήσουν κατὰ πόσον τὸ κραγιὸν ΡΕΑ, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν κατασκευὴν του οὐδεμίαν σχέσηιν ἔχει με τὰ κραγιὸν τοῦ ἐμπορίου, τίς ἱκανοποιεῖ.

Καὶ μᾶς ἀπαντοῦν ὅλες: «ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΕΝΕΣ»

Ἰδού γιὰτὶ τὸ κραγιὸν ΡΕΑ θριαμβεῖ: Τὸ νέον μας σύστημα κατασκευῆς ἀποκλείει αὐστηρῶς τὴν χρῆσιν ὕδατος καὶ γαλακτομάτων, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποδώσουν σταθερὸν χρῶμα ἐπὶ τῶν χειλέων, τελείως ἐλαστικόν. Ἡ σύνθεσις μας ἀνθίσταται ὅχι μόνον εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ καὶ εἰς κάθε ἐπαφήν.

Χρησιμοποιεῖτε πάντοτε στὰ χεῖλη σας τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ. Διὰ νὰ μὴ φθάνετε εἰς τὴν κατάστασιν νὰ ἔνατε κόκκινα λέπια ἐπὶ τῶν χειλέων σας.

Γὸ Κραγιὸν **ΡΕΑ**, προϊόν τῆς Ἀρωματοποιίας **Canal**, εὐρίσκεται εἰς 3 σταθεροὺς χρωματισμοὺς καὶ πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Καταστήματα.

Ψωρια, φρούτα όσα θέλετε. 3ον) Μία φορά την εβδομάδα θα παίρνετε 20 γραμμάρια αγγλικό αλάτι. Έπειτα θα θάσσετε μέσα σ' ένα δοχείο μία όκλα νερό στο όποιο θα ρίξετε ένα ποτήρι άμμου. Αφού θάσσουν αυτά καλά τότε θα άδειάσετε το όλο όπως είναι σ' ένα άλλο πλάτυ δοχείο και θα κάνετε ύδρόλουτρο. Μετά ένα μήνα, μου ξαναγράφετε.

Φ τ ω χ ό ν ύ πο δ η μ α τ ο π ο ι ό ν. Έχω γράψει τόσες φορές και μάλιστα τόσο καθαρά για το ζήτημα αυτό όστε όσοι είναι άναγνώσται της στήλης μου

νά ξέρουν την θεραπεία άπ' έξω και μάλιστα καλύτερα από μένα. Έγραφα, λοιπόν, πολλές φορές ότι αίτια των σπυριών αυτών είναι ό σταφυλόκοκκος και ότι για να ύποχωρήσει χρειάζεται ειδική θεραπεία με άντισταφυλόκοκκικά έμβόλια. Έπειδή δέ υπάρχουν πολλά τέτοια έμβόλια, έγώ συνιστώ τα έμβόλια του ίατρού Α. Κόμη τα όποια στη προκειμένη περίπτωση είναι τα μόνα που δίδουν πραγματικώς θαυμασία αποτελέσματα. Αν δέν υπάρχουν στο μέρος σας τότε μπορείτε να

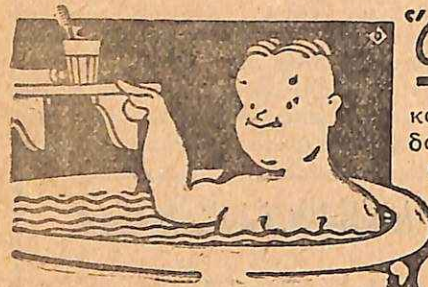
να προμηθευθήτε από τον ίδιον, γράφοντάς του: Ακαδημία 76δ.

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος - Ίατρος

ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ίατρος **Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ**

Είδικευθείς έν Παρισίοις
Έξέτασις δι' άκτίνων Ράινγκεν
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ και
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19 δ

Όπως ένα μπάνιο τό δώμα,

έτσι δροσίζει και καθαρίζει ή όδοντόπαστα τό στόμα και τά δόντια. Ίδιαίτερως, έπειτα από μεγάλην χρήση και καθαριότητος όπου αισθάνεται κανείς άφού καθαρίση τό στόμα του με όδοντόπαστα Χλωροδόντ. Ζητάτε, κατά τό προσωπικόν σας γούστο, Χλωροδόντ, άφρίζουσα ή μη άφρίζουσα και οι δύο ποιότητες είναι έξ ίσου καλά.

Όδοντόπαστα-Χλωροδόντ

ΕΠΙΠΛΑ

τελευταίας παραλαβής έργοστασίου μας

Ό,τι νέον εις σχέδιον

Τραπεζάρια Ρυθμόν Έπιπλώσεις γραφείων
Κρεβατοκάμαρα Κομψότητα Σαλόνια
Γραμμήν

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ
Ξυλουργική βιομηχανία

ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ

ΕΚΘΕΣΙΣ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34-ΛΟΥΙΖΗΣ ΡΙΑΝ
ΚΟΥΡ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝΙΑΣ (ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ).
Τηλέφωνα Γραφείου 26.080. Έργοστασίου: 26.030

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ-ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ

Έπισκεπτόμενοι τάς έκθέσεις μας εξασφαλίζετε τά συμφέροντά σας.

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικούς, τελευταία μοντέλλα με τάς κάτωθι τιμάς:

18	Καράτ.	τό	ζεύγος	δρχ.	850
14	»	»	»	»	700
12	»	»	»	»	650
10	»	»	»	»	600
8	»	»	»	»	500
6	»	»	»	»	425

Αγοράζομεν διάφορα κοσμήματα. Τελεία και ήγγυημένη έπισκευή όρολογίων διά 3 έτη. Έξαιρετική ειδικότης διά έπισκευές όρολογίων αμερικανικών Γόλθαμ. Έλτζη, Έλλινός, Ζενίθ, Όμέγα, Λονζίν. Έπίσης άφίχθησαν τά τελευταία μοντέλλα δι' άνδρικά δακτυλίδια Σμάλτο.

Κ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησίων 8. Τηλέφ. 28-407
Πρόσθιαν Όμόνοϊαν και Πανεπιστημίου 50 Τηλέφωνο 20-441

ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΑΤΕ ΤΑ ΛΕΠΤΑ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΑ ΚΑΙ ΟΥΛΑ

**Χιλιάδες όδοντοϊατρών συνιστούν
τήν Κολυνός για τά παιδιά.**

Οί λεπτοί όδόντες και τά λεπτά ούλα των παιδιών έχουν ανάγκη από μαλακόν ύγιές, άντισηπτικόν καθαρίσμα, τό όποϊόν δίδει ή ΚΟΛΥΝΟΣ. Ίδού ό λόγος διά τον όποϊον την συνιστούν οι όδοντοϊατροί. Τα παιδιά αγαπούν την ΚΟΛΥΝΟΣ, λόγω της

εύχαρίστου και δροσιστικής γεύσεώς της. Συνηθίσατε τά παιδιά σας εις τό να καθαρίζουν τούς όδόντας των, νύκτα, μέρα. Θα προστατεύσετε τά ούλά των και τό σμάλτο των όδόντων των και έτσι θα διατηρείται τό στόμα των άρωματισμένον και καθαρόν.

ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

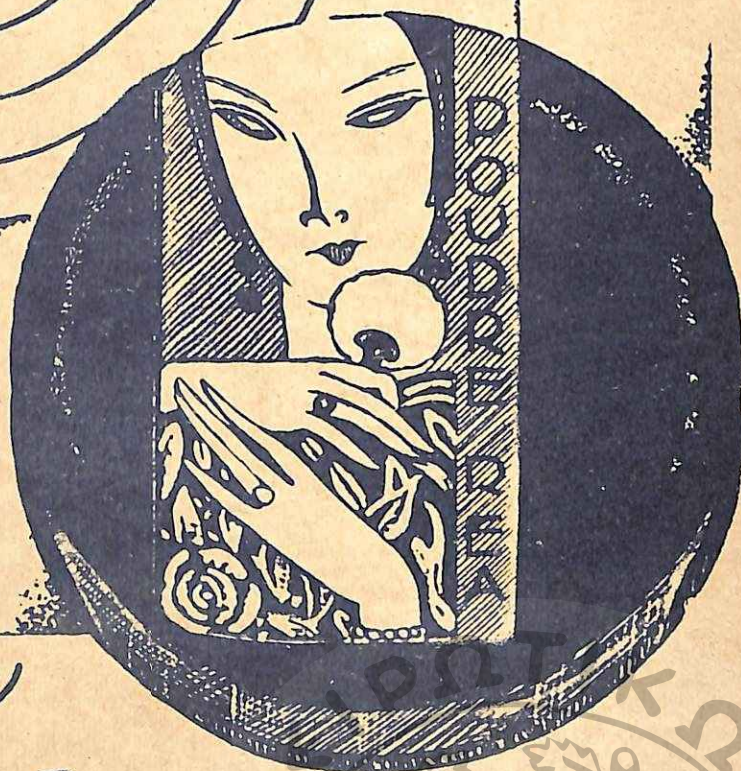
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, Α. Ε. - ΑΘΗΝΑΙ

Μία
μοναδική
έπιτυχία
είναι,
ἡ ἐπὶ ἐντελῶς
νέων βάσεων
κατασκευη

τῆς πούδρας

DEA